

ရှင်ဖိုး

(လေးထွားသို့မဟုတ်)

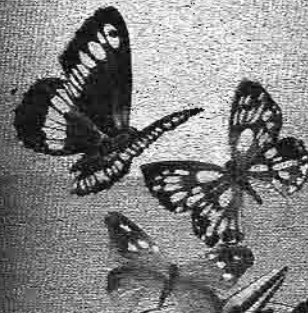
ထူးသန်းလှပထူးတို့နှစ်

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ထူးဆန်းလွယ်တူကဗျာစာပေ

ဝတ္ထုသစ် (အစ, အဆုံး)

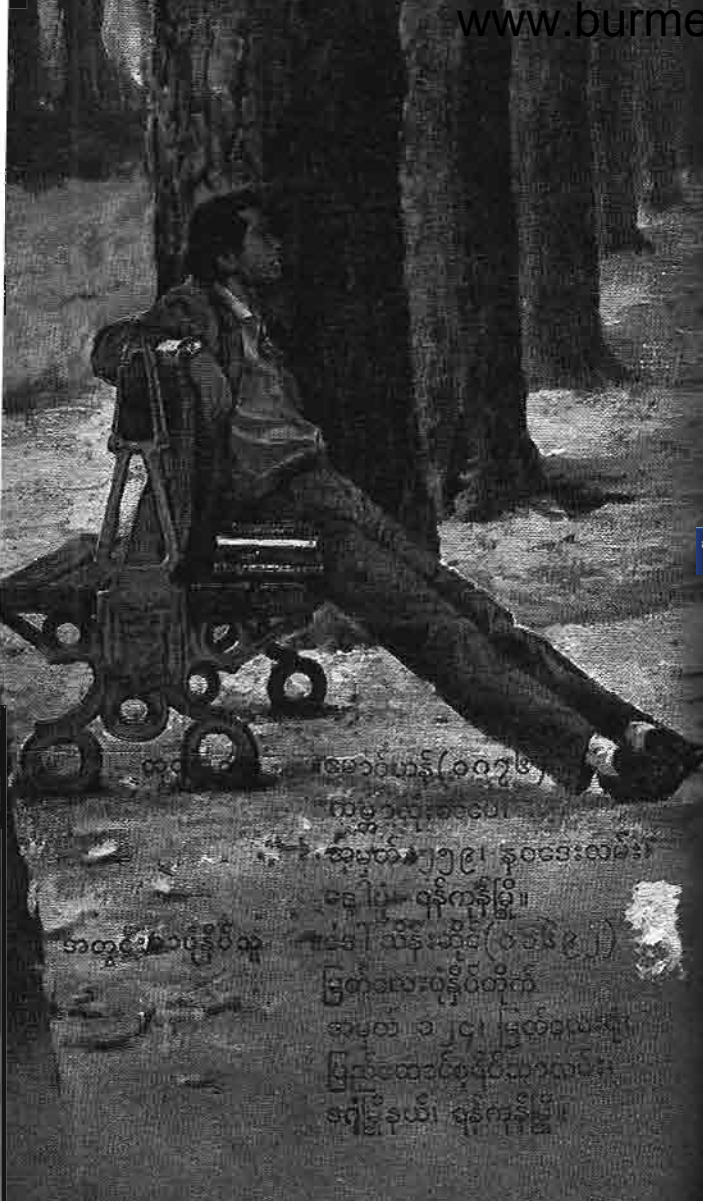

BURMESE CLASSIC

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

။ဒေဂါးဆိုင် (၀၁၆၉၂)
မြတ်လေးပုဒ်တိုက်
အမှတ် ၁၂၄၊ မြတ်လေးရုံ၊
ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်း၊
ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်... ၅၀၂/၉၆(၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်... ၅၇၆/၉၆(၁၀)
ဗထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၃၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ

စည်းကမ်းရှိစွာ တိုးတက်မည်

စည်းမျဉ်းတိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်

ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏

ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

မောင်ကျော်ပိုင်

ရွှေတိဂုံ

စာပေ

မှန်စဉ်တုတ်လုပ်ပါသည်။

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ထူးဆန်းလှပတကျိန်စာ

နိဒါန်း

ဤအဖြစ်အပျက် စတင်ဖြစ်ပွားသည့်အချိန်ကား
မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဂျပန်တပ်များ ဝင်ရောက်ကြီးစိုးနေခဲ့
သော အချိန်ကာလပင် ဖြစ်၏။ (၁၉၄၄) ခုနှစ်နှင့်
(၁၉၄၅) ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ငယ်
လေး တစ်ခုပင်တည်း။

အထက် မြန်မာပြည်၏ မထင်မရှား ချွာကလေး
တစ်ချွာတွင် ဂျပန်တပ်များ အခြေစိုက်စေန်းချနေခြင်း
က ဤအဖြစ်အပျက်နှင့်တော့မဆိုင်။

ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် ဆိုင်သည်က ထိုချွာကလေး
တွင် ဂျပန်များကို အင်စောက်မှ ကပ်ပါးပြီး ချက်ဒါလို
အားရ လှုပ်တတ်သော ချွာမျက်နှာပုံး သူဌေးကြီး၏
တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်မောင်ကြီးနှင့် အဓိက
သက်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။ တဖန် ထိုမောင်မောင်ကြီးက
အသေအလဲ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော ထိုချွာကလေးမှာ

www.burmeseclassic.com

နေထိုင်သည့် သာမန်လယ်သမားကြီးမိသားစုအတွင်း
မှ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေးဖြစ်သူ ခေါင်းမလေး
နှင့်လည်း အဓိကသက်ဆိုင်ပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခေါင်းမလေး၏ အချစ်ကို
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရန် ပြီးတော့ ခေါင်းမလေးအား ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရရန် ခေါင်းမလေးအား လက်လွှတ် မဆုံးရှုံးသွား
စေရန် သေညှိစိတ်စိတ်များ ပိုမိုစိတ်အားထက်သန်
လာရခြင်းမှာ ခေါင်းမလေး၌ ကိုရန်နောင်ဆိုသော
ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိသွားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပဲဟု
ဆိုရပေမည်။

မောင်မောင်ကြီးချစ်ခြင်းရသော ခေါင်းမလေး
က မောင်မောင်ကြီးကို မချစ်၊ ကိုရန်နောင်ဟူသော
သာမန် ရွာသားကလေးကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်
ခဲ့လေသောအခါ ဤအဖြစ်အပျက်များ စတင်ခဲ့တော့
တာဖြစ်သည်။

ပထမတစ်ပိုင်း

(၁၉၄၄ - ၁၉၄၅)

ခေါင်းမလေး၊ မောင်မောင်ကြီး၊ ကိုရန်နောင်

“တာပဲဖြစ်ဖြစ်... အခွင့်အလမ်းသာရင် ကိုယ့်ဘက်က မြန်
 မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငြိမ်မနေသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်...
 ဂျပန်ကို တော်လှန်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ပါသင့်ရင် ပါရမှာပဲ...
 တစ်ရွာလုံး သူ့ကို ချယ်လှယ်နေတာကို မတတ်သာလို့
 ကိုယ်ငြိမ်ခံရနေတာ... တကယ့်တကယ် စိတ်ထဲမှာတော့
 လုံးဝ မခံချင်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်နဲ့ပိုပြီး သက်ဆိုင်တာက ဟို
 ကောင် မောင်မောင်ကြီးပဲ။ သူက ကိုယ့်ရဲ့ ခေါင်းမလေးကို
 အသေအလဲ ကြိုက်နေတဲ့ကောင် ပြီးတော့ သူ့အဖေက
လည်း သူ့ငွေဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုမှ မညာဘူး... ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
 ရှေ့ ဒူးထောက်ရနဲ့ အိမ်မှာ တင်ကျွေးရတဲ့ ဂျပန်စစ်သား
 တွေအတွက် ကုန်ကျစရိတ်မုန်သမ္မုသာ ရွာကမရှိဆင်းရဲ
 သားတွေကို ဝေမျှခွဲရင်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုးမရှိဘူး။ သိပ်
 တကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ သားအဖပဲ... မောင်မောင်ကြီး
ကလဲ ဖအေ့ခြေရာ တစ်ထပ်တည်း နင်းတဲ့ကောင်ပဲ... ၊

ဂျပန်စကားလေး မတောက်တစ်ခေါက် ပြောကြည့်ပြီး
ဂျပန် အလိုတော်ရှိ ဘဝကို သူမို့ ခံမင်တယ် အံ့ရော...
သူတို့သားအဖ ဂျပန်နဲ့ အဆင်ပြေတာဟာ ကိုယ့်အတွက်
စိုးရိမ်ရမဲ့ အချက်ပဲ...”

“အစ်ကိုရယ်... ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်
နေရင် အန္တရာယ် ကင်းပါတယ်... ကျွန်မကိုလည်း ယုံပါ။
ကျွန်မ... အစ်ကိုကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကိုမှ ရွေးချယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ပြီးတော့... မောင်
မောင်ကြီးဘာသာ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် သဘောကျ
ကျ... ၊ သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက် ဂျပန်နဲ့အဆင်ပြေပြေ
စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး အစ်ကိုရဲ့... ။ အဖေတို့ကလည်း
မောင်မောင်ကြီး ကျွန်မကို ဘာနဲ့ပဲ တင်တောင်းပါစေ...
ကျွန်မ သဘောမတူရင် ပေးစားမှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ဒေါင်းမလေးက အစ်ကိုတို့သာ စိုးရိမ်ပါသည်။
အစ်ကိုသည် အတန်းပညာကို ခုနှစ်တန်းအထိ သင်ဖူးသူဖြစ်၏။
ဒီရွာ၏ အနီးအနား မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ အစ်ကို အတန်းပညာတွေ
သွားသင်ခဲ့စဉ်တုန်းက အစ်ကိုနဲ့ ဒေါင်းမလေးတို့ ချစ်သူတွေ
တောင် မဖြစ်သေး။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ အစ်ကိုပြန်လာလျှင်
တော့ ဒေါင်းမလေး အင်မတန် ပျော်ရပါသည်။

သူမထက် အသက်သုံးနှစ်ကြီးသော အစ်ကို

ကိုရန်နောင်၏ သူမအပေါ် ချစ်ခြင်းက နှမလေးတစ်ယောက်
ထက် ပိုခဲ့ပါပြီ ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ဖူးသည့် တစ်နေ့မှာ ဒေါင်းမလေး
၏ အပျော်များ ထပ်ဆင့်ခဲ့သောနေ့ဟု ဆိုရပေမည်။

အစ်ကိုကို ခင်မင်ရင်းစွဲနှင့် အားကိုးတကြီး ချစ်
မြတ်နိုးခဲ့သူမှာ ဒေါင်းမလေးဆိုသည့် ကောင်မလေးမဖြစ်သည်။

“ကိုယ်... အတန်းပညာတွေ ဆက်မသင် တော့ဘူး...
ဒေါင်းမလေး... ကိုယ့်ကို ပညာသင်ပေးနေတဲ့ ဦးကြီးမှာ
စီးပွားရေး တော်တော်ကျပ်တည်းနေပြီ။ နိုင်ငံရေးကလည်း
မတည်မငြိမ်နဲ့ ကျောင်းတွေကလည်း ဖွင့်လိုက်... ပိတ်
လိုက်နဲ့။ ပညာသင်ရတာ ကိုယ် အတော်စိတ်ပျက်လာပြီ
ကွာ... ဒါကြောင့်... ကိုယ်... ရွာမှာ ပြန်နေပြီး အမေနဲ့
အစ်ကိုတို့နဲ့ အတူတူ ယာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတယ်... ဦးကြီး
က စိတ်တော့မကောင်းဘူး... ကိုယ့်ကို သူက သာမန်
လူတစ်ယောက်အထက် ကိုယ်တို့ အမျိုးထဲမှာ မရှိဖူးတဲ့
အစိုးရအရာရှိ တစ်ယောက်ဘဝအထိ မျှော်မှန်းထားခဲ့
တာပေါ့... ဒါပေမယ့်ကွာ ဘဝဆိုတာ မျှော်မှန်းတိုင်း ဖြစ်
ထိုက်မှ ဖြစ်တာပါ... အခု လောလောဆယ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်
တဲ့ ဘဝကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး
အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တဲ့ အဝတ်စုံပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

အစ်ကိုသည် မြို့မှ အပြီးအပိုင် ပြန်လာပြီးမကြာမီ

၁၂ ❀ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ပင် သူမနှင့် တကွတို့ ရှိလာသောအခါ သူမအား အရင်ထဲက ပိုးပန်းနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် မောင်မောင်ကြီးဘက်မှ ခြေလှမ်းတွေက တော့ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှစွာ နောက်ဆုတ်မသွားခဲ့ချေ။

မောင်မောင်ကြီးသည် အတန်းပညာလေးတန်းမျှ သင်ဖူး၏။ သူ့ရုပ်ရည်က သာမန်ရုပ်ရည် အမျိုးအစား ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့စိတ်ထားကတော့ ယုတ်ညံ့လှသည်ဟု ခေါင်းမလေးက မှတ်ချက်ချချင်သည်။ သူ့နှုတ်ခေါင်းမလေးက သက်တူရွယ်တူဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်ကတော့ အတူတူ ကစားခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသေးသည်။ သူ့မှာ အဲဒီအရွယ်ထဲက သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့် ဝိုင်းကျလှိုစိတ်၊ သူလိုချင်တာကို တရားသည် ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ မရမကယူတတ်သောစိတ်၊ အညှိုးကြီးအတေးကြီးသောစိတ် ဘယ် အရာမဆို သူသာအနိုင်ရမ ကျေနပ်သောစိတ် ရှိသူမုန်း ခေါင်းမလေး သိခဲ့ရလေသည်။

မကြာခဏ အနိုင်ကျင့်ခံရဖန်များလာ၍ နောက်ပိုင်းတော့ ခေါင်းမလေးကမောင်မောင်ကြီးနဲ့ မကစားတော့ဖို့ သူမဘာသာ ရှောင်ရှားခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ အရသား။ အပျိုအရွယ်ဘဝကို ရောက်လာသောအခါ မောင်မောင်ကြီးသည် တစ်ရွာလုံးမှာ အလှဆုံး မိန်းကလေးဟု တင်စားခံရသော ခေါင်းမလေးကို အရူးအမူး စွဲလမ်း ချစ်ခင်ခဲ့ခြင်း၊ လိုက်လံ ပိုးပန်းခြင်း၊ ရည်းစားစကား မကြာခဏ လာပြောခြင်းတို့ကိုတော့ ရှောင်ရှား မရခဲ့ပါ။

လှူးဆန်းလှစတဲ့ကျွန်မ ❀ ၁၃

“အဖေတို့မှာ လယ်တစ်ကွက်ပိုင်တယ်... အဲဒီမှာ အဖေကိုယ်တိုင်လုပ်တယ်၊ သမီးရဲ့အမေတွေ အဒေါ်တွေ ကောက်စိုက်တယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးကတော့ ကောက်မစိုက်ရဘူး၊ လယ်ထဲမဆင်းရဘူး သိလား... အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဝိုင်းဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်ရေး တာဝန်ယူ။ အဘွားကို ပြုရ... အဖေတို့ဆို ထမင်းလာပို့တဲ့ အလုပ်လောက်ပဲ လုပ်။ ငါ့သမီးရုပ်ရည်ကလေးက အင်မတန်မှလှတာ။ လယ်သူမဖြစ်ဖို့ မလိုက်ဖက်တဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးမို့ အဖေတို့ တမင်မခိုင်းတာ။ အဲဒါကို ဝမ်းနည်းမနေနဲ့...”

အဖေ၏ စေတနာစကားကြောင့် ခေါင်းမလေး၏ ဘဝမှာ လယ်သူမ ဖြစ်ခွင့် မကြုံခဲ့ချေ။

“ဒေါ်လေးတို့ပဲ ကောက်စိုက်မယ်ဟေ့... ညည်းကလေးက အိမ်မှာ အေးအေးနေ... ရွာတခု ဒီတုမကလေး တစ်ယောက်ထဲရယ် လှတပထမို့ ရွှေလိုဥထားရမှာ... ညည်းငယ်ငယ်က သိပ်ချူချာတာ... အလုပ်ကြမ်းလုပ်လို့ ရမယ် မထင်ဘူးအော့... ကောက်စိုက်ဖို့ စဉ်းကိုမစဉ်းစားနဲ့... စဉ်းစားရင် ခေါင်းခေါက်ပစ်မယ်...”

အဖေ့ညီမ အဒေါ်အပျိုကြီး နှစ်ယောက်၏ မေတ္တာစကားကြောင့် ခေါင်းမလေး၏ဘဝမှာ ဝိုင်းဝင်တာ

လောက်၊ နွားစာစဉ်းတာလောက်၊ မောင်းထောင်းတာလောက်၊ ကလေးကိုသာ အင်မတန် ပူဆာပြီး ဝင်လုပ်မှ လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

၄.၅ "မောင်ရန်နောင်ကလည်း သမီးကို တော်တော် မြတ်နိုး ရွာတာ သမီးက ပျော့တီးပျော့ဖတ်မို့ အမေတို့က အလုပ် မခိုင်းတာကို သူလဲ ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ။ သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရင်လဲ သမီးကို လယ်ထဲမဆင်းခိုင်းမို့ အမေ တို့ကတောင် မှာစရာ လိုမယ်ထင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လယ်ထဲမဆင်းခိုင်းမှာ မြင်ယောင်သေး... သူ့အမေက လာတောင်းရမ်းတဲ့ နေ့ကျရင်တော့ အမေတစ်ခု တောင်း ဆိုရဦးမယ်။ မောင်ရန်နောင်ကို သမီးနဲ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ အမေတို့ အိမ်မှာပဲ လိုက်နေစေဖို့... အမေ့သမီး ကလေးက ဒီမိသားစုထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲရယ်... သူ့များ မိသားစုလက်ထဲ မထည့်နိုင်ပါဘူး။ မောင်ရန်နောင်တို့ မှားကမောင်နုမတွေ့အများကြီးရယ်သူ့အမေ မခင်သိန်းက ဒီသားတစ်ယောက် ဝေးလိုက်ရလို့လဲ အကြောင်း မဟုတ် ဘူးအော့... သူ့မှာ စိတ်ဖြေစရာ တခြားသားတွေ၊ သမီး တွေမှ အများကြီး... အဲဒီကိစ္စ မခင်သိန်းနဲ့ တွေ့ရင် ပြော ကို ပြောရဦးမယ်..."

အမေ၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သော စကားများ အမေ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အကြောင်းရင်းကတော့ အစ်ကို ကိုရန်နောင်၏ အမေ ဒေါ်ခင်သိန်းက ခေါင်းမလေးနဲ့ အစ်ကို

ကိစ္စကို စီစဉ်ပေးတော့မည်ဟု အစ်ကိုထံမှ တဆင့် သူမက အမေ တို့ ပြန်ပြောသည့်နေ့က ဖြစ်၏။

"ကျုပ်မြေးက ဒီရွာမှာ အချောဆုံး အလှဆုံးကလေး၊ တကယ်ဆို မြို့တက်ပြီး ပညာတွေသင်သင့်တာ... ရာထူး ဂုဏ်ထူးတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပညာတတ် မိန်းမချောကြီး ဖြစ် သင့်တာ။ ကျုပ်က သူ့မွေးကတည်းက အဲဒီလောက်ထိ ကြို စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဟေ့။ တကယ်ဆို... မြို့မှာ အဆင့် အတန်းမြင့်မြင့် နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ ရစေချင်တာပေါ့... ဒါပေမဲ့ မြို့တက် ပညာဆင်ပေးနိုင်လောက်အောင်လဲ ငွေ ကြေးက မတတ်နိုင်... မြို့မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာကလဲ မရှိနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီဘဝရတော့မလဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သင်သလောက်ကလေး ရေးတတ်ဖတ်တတ်တာကို ကျေနပ်ပြီးခဲ့ရပေမဲ့ မောင်ရန်နောင် မြို့တက်ပညာသင်တော့ အံ့မယ်... ကျုပ်က ဘာမှန်းသလဲဆိုရင် ကျုပ်မြေးက ဝန်ထောက်ကတော်၊ မြို့ပိုင်ကတော်၊ ဒါမှမဟုတ်... ရှေ့နေကြီးတို့ တရားသူကြီးတို့ရဲ့ ကတော်ဖြစ်ဖြစ်... အဲဒီ ဘဝကို ရတော့မှာလို့ မုန်းတာရှင်... အေး ဒါပေမဲ့ အခြေ အနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဘဝပေးအခြေအနေပဲပေါ့..."

အဘွားကတော့ အစ်ကို လာရောက် တောင်းရမ်း သည့် သတင်းကိုကြားစဉ် အိပ်ရာထဲမှာ ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါကြီး

၁၆ ဝှ်းမိုး (ဆေးတတ္ထသိုလ်)

နဲ့ လှဲနေရင် မကျေမချမ်း ရေရွတ်တာသာကြည့်။

ဒေါင်းမလေး၏ဘဝမှာ ငွေကြေး မပြည့်စုံပေမဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေ လက်ခံ ရရှိခဲ့သူဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာမှု အတိအကျပင်။ ပြီးတော့ ဒေါင်းမလေးကို ချစ်သော အစ်ကို အချစ် တွေ။ အဲ့ဒီအချစ်တွေကလဲ ဒေါင်းမလေး၏ ဘဝကို သာယာလှပ စေခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လောက် ပြီးပြည့်စုံရတဲ့ ဘဝလဲလို့။

ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်ကို ကျူးကျော်တာလဲမသိ။ အင်္ဂလိပ်ထွက်ပြေးရတာလဲ မသိ။ အရှေ့အာရှ စစ်မီးကြီး စတင် နေတာလဲ စိတ်မဝင်စား။ သူမတို့ရွာနဲ့ တော်တော်ကြီး အလှမ်း ဝေးသည့် ရန်ကုန်မြို့ဆိုသည့် နေရာကြီးမှာ ဗုံးကျဲခံရတာတွေ၊ တိုင်းပြည်အနှံ့ ဗုံးကျဲခံရတာတွေ၊ ဗုံးခိုကျင်းတွေ တူးထားရတာ တွေလောက်တော့ အစ်ကို ပြောပြောနေ၍ သိရတာဖြစ်သည်။

“အင်္ဂလိပ်လေထီးတပ်တွေ ဗမာပြည်ထဲ ဝင်လာပြီဆို... မဟာမိတ်ဗုံးကျဲ လေယာဉ်တွေကြောင့် ဂျပန်တွေ ဒုက္ခ ရောက်တာအကြောင်း မဟုတ်ဘူး... ကိုယ်တို့ ပြည်သူ တွေက ဘယ်နေ့ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ်ဒေသ ဗုံးကျဲခံရမလဲ ဆိုတာ တထိတ်ထိတ်နဲ့... တကယ်တော့ စစ်ဆိုတာ သူတို့ ဘာသာ ဘာကြောင့်ပဲ တိုက်တိုက် တွေးကြည့်ရင် ဘယ် လိုမှ အကောင်းမြင်လို့ မရတဲ့အရာတစ်ခုပဲ။ ကိုယ့်ကိုပဲ

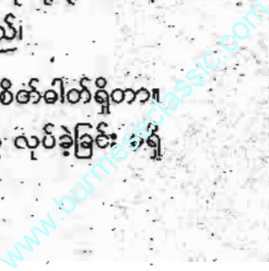
လှူးဆန်းလှူဝတ်တို့နိဗ္ဗာ ၁၇

ကြည့်... ဒီ ‘စစ်’ ဆိုတာ စတင်တာကြောင့် ကိုယ့် ရည်မှန်း ချက် ပျက်ရပြီ။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ် စိတ်မပျက်ပါဘူး။ စစ်ပြီး သွားတဲ့ တစ်နေ့ ကိုယ်... ပညာတွေ ဆက်ဆံဦးမယ် အခု လောလောဆယ်တော့ ဂျပန်ကို အခါအခွင့် သင့်ရင် ဝင်တိုက်ချင်သေးတယ်။ သူတို့ကို မုန်းတယ်... အင်္ဂလိပ် ကိုလဲ မုန်းတယ်... အလကားနေရင်း သူများမြေပေါ် ကျူး ကျော်ချင်တာကို မခံချင်ဆုံးပဲ... ”

“အစ်ကိုရယ်... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါ။ ကျွန်မကို ချစ်ရင် အစ်ကို ဒီအလုပ်တွေကို ဝင်မပါနဲ့နော်... အဲ့ဒါ တော်လှန်ရေးသမားတွေ အလုပ်ပါ။ ကျွန်မ အစ်ကိုရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... အစ်ကိုအလုပ်က သူတို့ ရန်ဖြစ်တာတွေကို ဘေးကနေ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ကြည့် ဖို့ပဲလို့ ကျွန်မ အကြံပေးမယ်... ”

အစ်ကိုသည် သာမန်ရွာသူတလေးဖြစ်ပြီး ဗဟု သာ ခေါင်းပါးသော ဒေါင်းမလေးကို ပြုံးကြည့်တတ်တာကလွဲ ဖြစ်၍ သူ့မှာ ဘာကြောင့် ဒီစိတ်ဓါတ် ရှိနေသလဲဆိုတာကို ရှင်းပြ နိုင် မရှိခဲ့ချေ။ ဒေါင်းမလေးကလည်း အစ်ကိုကို မိုးရိုးသာမန် သမားကလေး အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ပါသည်။

အမှန်လည်း အစ်ကိုမှာ ဒီလို စိတ်ဓါတ်ရှိတာ၊ ဘာဆိုနေတတ်တာကလွဲရင် ဒီလို အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိ

၁၈ ဝိ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကြောင်း သူမ ကျိန်ပြောခဲ့ပါသည်။

သို့သော် အဖြစ်ရွာလိုသော မောင်မောင်ကြီး အတွက်တော့ အစ်ကို၏ ပညာဓာတ်ခြင်း၊ ရွာထဲက လူငယ်တွေ ကို သူသိသမျှ စစ်အကြောင်း ပြောပြတတ်ခြင်း၊ ပြီးတော့ ဒေါင်းမလေး၏ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းများက အဓိက ဖြစ်ချက်များ ဖြစ်စေခဲ့ကြောင်း မကြာမီမှာ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ထို မကြာမီသော အချိန်သည် အစ်ကို့ ဖိခင် ဒေါ်ခင်သိန်းက သူမ၏ ဗိဇာများထံ သူမအား လာရောက် တောင်းရမ်း စေ့စပ်ပြီးသည့် နောက်မှာပင် ဖြစ်လေသည်။

..... ၀

မေမေသိန်းဟု သူမ ငယ်ငယ်ထဲက နှုတ်ကျိုးစွာ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပြီးသည့် အစ်ကို့မေမေသည် အိမ်၌ သူမတယောက် ထံ ကျန်နေခဲ့ချိန်မှာ ငိုကြွေးချက်မဖြင့် ရောက်လာခဲ့၏။ သူမ အတွက် ကံဆိုးစေမည့် ဘတင်းကို သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် နံနက်ခင်းမှာ အစ်ကို့သူမတို့ လူကြီးစုံရာဖြင့် စေ့စပ်စကား ပြော ကြားပြီးသောနေ့၏ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အံ့မလေး... ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီ ဒေါင်းမရဲ့ လုပ် ပါဦး သားကို သူတို့ လာဖမ်းသွားကြပြီ... ဒီမနက်ပဲ... သူတို့တတွေ အမေ့သားကို လာဖမ်းသွားကြပြီ”

လူးဆန်းလှဝတ်ဝတ်စုံစုံစာ ၁၉

“ဘယ်သူတွေလဲ မေမေသိန်း... ပြောပါအုံး... ကျွန်မကို သေသေချာချာ ပြောပြပါအုံး... မေမေသိန်းရဲ့။ ကျွန်မ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာရှင်... အစ်ကို ဘာများ ဖြစ်လို့ အဖမ်းခံရတာလဲ”

“သူတို့ပေါ့... သူတို့... ။ ဂျပန်စစ်သားတွေ... ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်လဲပါတယ်... ပြီးတော့ မောင်မောင်ကြီးလဲ ပါတယ်။ အမေ့သားကို အင်္ဂလိပ် သူလျှိုဆိုပြီး ဖမ်းတာ တဲ့... သူတို့ဘာတွေ ပြောသလဲ အမေတော့ နားမလည် ပါဘူး... မောင်မောင်ကြီးရဲ့ ခြေသလုံးကို ဖက်ပြီး အမေ ငိုယို မေးလွန်းလို့ သူတစ်ခွန်းပြောပြသွားမှ သိခွင့်ရတာ။ အမေ့သားက မြို့တက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ပညာသင် ဖူးတာပဲ ရှိပါတယ်... ဒီလို အလုပ်တွေ မလုပ်ပါဘူးဆိုတာ ပြောပေးပါလို့ မောင်မောင်ကြီးကို အမေ လိုက်တောင်း ပန်ခဲ့ပါသေးတယ်ကွယ်... ဒါပေမဲ့... မောင်မောင်ကြီးက ဘာမှ ပြောမပေးဘူး... ခေါင်းခါပြုပြီး... စစ်ဆေးပြီးရင် ပြန်လွတ်မှာပါလို့ အာမခံသွားလေရဲ့... အဲဒါ အမေ မလုံ ဘူး... မောင်မောင်ကြီးက သိမ်ကောက်ကျစ်တာ... သူ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အမေ့သားကို ဒုက္ခရောက်စေချင် နေတဲ့ အရိပ်တွေ ပြည့်နှက်နေမှန်း အမေတွေ့လိုက်ရ တယ်... ဒေါင်းမရဲ့...”

ဒေါင်းမလေးသည် မထင်မှတ်ခဲ့သော ဖာဖြစ်

အပျက် တစ်ခုအား ကြားလိုက်ရသည့် ခဏ၌ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြောင်ငေးသွားခဲ့သည်မှာ တကယ့်ကို အကြာကြီးပင် ဖြစ်၏။ မေမေသိန်းက ငိုနေရင်းမှ သူမဆီမှ အသံတစ်ခုမျှ မကြားရ၍ သတိရပြီး ဒေါင်းမလေးအား အကဲခတ်မိလျှင်...

“ဒေါင်းမ... ဒေါင်းမ... ဟဲ့ သမီး ဒေါင်းမ... အံ့မယ်လေး ဒုက္ခပဲပဲ ဒေါင်းမ ထိုင်ရက်ကြီး သတိလစ်သွားပါပြီ... လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရဲ့... ကျုပ်မှာ သားလဲ အဖမ်းခံရ... ချွေးမလောင်းလဲ ဆုံးရှုံးရတော့မယ်...”

တဖိုးဖိုး ရင်ဘတ် စည်တီး ငိုချင်းချကာ ဒေါင်းမလေး၏ ပုခုံးတွေကို ရှေ့တိုးနှောက်ဝင် ဆွဲလှုပ်မှ ‘ဟင်း’ ကနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးဖြင့် သူမ ပြန်လည် သတိဝင်ခဲ့ရပါသည်။

နံဘေးအိမ်မှ လူတချို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိ၊ အသွားကလဲ အိပ်ရာထဲက ကုန်းရုန်းထကာ ဒေါင်းမလေး အနားဝင်ထိုင်။ မေမေသိန်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေး စသည့် ဖြစ်ရပ်များအား စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပါမိပဲ ငြိမ်နားထောင်နေမိသူမှာ ဒေါင်းမလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

“မောင်မောင်ကြီး တမင် ယုတ်မှာတာ... ဒေါင်းမက သူပြန်မကြိုက်လို့... ရန်နောင်ကို အညှိုးအတေး ထားတာ... သူတမင် ဂျောက်တွန်းလို့ ဂျပန်တွေ ရန်နောင်ကို အပြစ်မရှိဘဲ လာဖမ်းတာပေါ့...”

တစ်ယောက်က အခြေအနေတစ်ရပ်ကို သဘောပေါက်ကာ ဝင်ပြောတာကို သူမ၊ လက်ခံခဲ့ပါသည်။

“ရန်နောင်ကလည်း နိုင်ငံရေးကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားတာ အမြဲတမ်း တပြောပြောနဲ့ဗျ... ကျုပ်တို့တောင် ရန်နောင်ပြောပြမှ သိရတာ... သူ... ဒီလို ပြောနေလို့လဲ မောင်မောင်ကြီး အပြစ်ရှာစရာ ရသွားတာနေမှာ...”

“မြို့မှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း သွားတက်ဖူးတာကိုလဲ အပြစ်လို့ ဆွဲယူရမှာပေါ့... ။ ရန်နောင်က သူ့လှိုလှုပ်ဖို့ မပြောနဲ့ သူက အင်္ဂလိပ်ကိုတောင် မုန်းနေသေးတာ၊ ဒါကြောင့်... အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် သူတို့ကို ပြန်ပြောနိုင်ဖို့ တမင် အင်္ဂလိပ်စာသင်တာဆိုလား... သူက သိပ်ရည်မှန်းချက်ကြီးတာပဲ။ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ချင်တာ... စစ်ကြောင့် သူပညာရေးမတတ်သာလို့ ရပ်ဆိုင်းရတာကို သူ့ခမျာ ယူကြားမရလို့ နိုင်ငံရေးအကြောင်း စစ်အကြောင်း ပြောပြောနေရတာပါဗျာ။ ရန်နောင် သူ့လှို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ ယုံတယ်”

“နင်တို့ယုံလဲ အလကားပဲ... မောင်မောင်ကြီး စကားကိုပဲ ဂျပန်က ယုံတာ။ မောင်မောင်ကြီး ဂျောက်တွန်းတာကို အဟုတ်ထင်ကြမှာပေါ့... လဒရဲ့...”

မေမေသိန်းသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သော

ပုဂံပြန် (ဆေးတတ္ထသိုလ်)

အိမ်နီးချင်းတွေ၏ စကားကို နားထောင်လိုက်၊ ငိုလိုက်။ ဒေါင်းမလေးကတော့ မျက်ရည် တတွေတွေကျကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဖြစ်တာကို ဘယ်သူမှ ဝရံမပြုမိကြချေ။ အတွေးက ချောင်းတွေ တဟွတ်ဟွတ် စိုဆိုးလာလျက်က သူ့မြေးကလေးကို ပုခန်းဖက်၍ နှစ်သိမ့်ရှာသားပင်။

“ကျွန်မသားလေးကို ပြန်လွတ်ပေးကြပါမလား မသိဘူးရှင်... ကျွန်မ သားက လူလိမ္မာလေးပါ... အဖိုးတန်တဲ့ သားကလေးပါ... သူ့အစ်မတွေ အစ်ကိုတွေကဆို စစ်ကြီးပြီးလို့ နိုင်ငံရေးငြိမ်သက်သွားရင် မြို့မှာ ပညာဆက်သင်ဖို့ ငွေတွေ ကြိုစု ထားကြတဲ့အထိ ရည်မှန်းထားခဲ့ရတဲ့ သားပါ... အမယ်လေး သားရဲ့... အမေ့ရင်တွေ ကွဲပါပြီ...”

မေမေသိန်းက ထိုသို့ပြော၍ ငိုရင်း တစ်ချက်သတိလစ်သွားတော့ ခြေမချိုးသူ၊ နှာနှပ်သူ၊ ယပ်ခတ်သူ၊ သံပူရာသီး နှာခေါင်းနားတော့ပေးသူတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ် ဗျာများကုန်တော့သည်။ မေမေသိန်း ဘာပြောချင်သလဲ။ သူ့သား ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူမရဲ့ ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ အပြစ်တင်ချင်သလား။ သူမကို ချစ်မိလို့ သူ့သား ဒုက္ခရောက်တယ်လို့ ဆိုချင်သလား။

ပြီးတော့ အစ်ကိုရဲ့ မောင်နှမတွေ အိမ်မှာဘာတွေ ထင်မြင်ချက်ပေးပြီး ကျန်ရစ်နေကြမလဲ။ ဒေါင်းမကြောင့်။ မောင်မောင်ကြီးက ဒေါင်းမကို မရလို့ သူတို့မောင်ကို အညှိုးထားတယ်။

လှူးဆန်းလှူဝတ်ကျိန်စာ ၂၃

ဒေါင်းမကြောင့် ဒီလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ တွေ့ရတယ်လို့ သူတို့တော့ ပြောကျန်ရစ်မည်ဆိုတာ ဒေါင်းမလေးက အလိုလိုတွေး သိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပြီ။

ဒေါင်းမလေးက ဒါဟာ သူမကြောင့်ဟု ဝန်ခံပါသည်။ အစ်ကိုတာ သူမကြောင့် ဒီလို ဒုက္ခတွေ ကြုံရပါသည်ဟု အများက လက်ညှိုးထိုးလျှင်လည်း ငြိမ်ခံပါမည်။ ဒါ အမှန်တရားတွေပဲ။

မောင်မောင်ကြီး ဘာကြောင့်အစ်ကိုကို ရှောက်ချသလဲဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင် အတပ်သိခဲ့ခြင်းမှာ...

“ဒေါင်းမ... နင်က ငါ့ကို မချစ်နိုင်တာ လက်စသတ်တော့ တို့အကောင်ကြောင့်ကိုး... ငါ အခုမှသိရတာ ဝါညွှတ်ပဲ။ မြို့တက် ပညာသွားသင်တဲ့ ရန်နောင်လို့ကောင်မှ နင်က အထင်ကြီးတဲ့ သဘောလာ... အဲဒီပညာတွေ တတ်တော့ ရော... သူ့လို သဒ္ဓမန်အကောင်ကို အင်္ဂလိပ် အစိုးရက ဘယ်လိုလုပ် ဘာရာထူးတွေနဲ့ နေရာပေးမလဲ၊ အင်္ဂလိပ် အစိုးရပိုင် ရာထူးတွေကို ဗမာတစ်ယောက် နေရာရဖို့ ဆိုတာ အတော့ကို ခဲယဉ်းတာ နှင့်အကောင် မသိရှာဘူး။ နင်ကလဲ မြို့ပိုင်ကတော်ဘဝ စိတ်ကူးယဉ်နေတာဟာ မပိုင်ဝက်မွေးတာပဲလို့ ငါ့ကဲ့ရဲ့တယ် သိလား... နင်ငါ့ကို ယူဆိုက်တာကမှ သူ့ငွေတတော်ဖြစ်ဦးမယ်။ နင် ပုဂံ

ယူစမ်းပါဟာ ငါ့လိုကောင်ကို ဒီရွာက ကောင်မတွေ ငမ်း
ငမ်းတက် မှန်းနေတဲ့ အထဲကမှ ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်
မဝင်စားပဲ နှင့်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ်
ချစ်တာကို နှင့်က အသိအမှတ် မပြုဘူး... ငါ့အချစ်ထို
စော်ကားတယ်။ မြို့တက်ပညာသင်တဲ့ အကောင်ကို
စိတ်ဝင်စားတယ်... အထင်ကြီးတယ်... နှင့်ကြည့်နေ နှင့်
အကောင်ဟာ ငါ့လောက်တောင် အစွမ်းအစ မရှိပါဘူး
ဆိုတာ နှင့် စာစံနေသိသွားစေရမယ်...”

ဟူ၍ မောင်မောင်ကြီးက သူမနဲ့လယ်ကန်သင်းမှာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုသည့်တစ်နေ့တွင် ထန်းရေတွေ မူးနေရင်း
ဤသို့ ရန်တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

“အစ်ကို့မှာ နှင့်လောက် မချမ်းသာတဲ့ အစွမ်းအစသာ
မရှိရင် မရှိမယ်... နှင့်ထက် အရည်အချင်းရော၊ စာရိတ္တ
ရော၊ ပညာအဆင့်အတန်းရော၊ အမျှော်အမြင်ရော လိုက်
မမိအောင် သာတာအမှန်ပဲ။ ပြီးတော့... နှင့်လို ဂျပန်ရွှေ
မှာ ခူးထောက်ပြီး မျက်နှာချို မသွေးတာကို ငါ ပိုအထင်
ကြီးတယ်...”

“ဟင်း... နှင့်တော့လာ... ငါ ဒီလို ဂျပန်တွေကို ကပ်ဖိ
နေလို့ နှင့်ဘေးကင်းနေတယ်မှတ်ပါ... ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က
ဒီရွာလုံးမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး မိန်းမ ရှာပေးဆိုတုန်း

က ငါ့မှာ ကြုံလိုက်ဖန်လိုက်ရတာ... နှင့်ကိုလဲ ဂျပန်စစ်
ဗိုလ်တွေ မသွားပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာတစ်မျိုး၊ နှင့်
အဖေဆီ ထမင်းသွားပို့တာတောင် ငါ့မှာ စိတ်မချလို့
နှောက်က လိုက်စောင့်ရှောက်ရတာ တစ်မျိုး၊ နှင့်ကို ငါ
လာသတိပေးထားပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် သိပ်မထွက်နဲ့
လို့ မှာရတာတစ်မျိုးနဲ့ နှင့်ကိုငါ ကယ်ထားရတဲ့ ကျေးဇူး
ကို တယ်စော်ကားချင်တာပဲ... နှင့်ကိုသာ ငါတကယ်
မမြတ်နိုးဘူး။ တကယ်မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒီလောက်တောင်
အကာအကွယ်ပေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်း
လို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ငါ့အချစ်
တွေကို နှင့်သိပ်ပျက်ရယ်ပြုလွန်းတယ်... တကယ်တကယ်
တွေးကြည့်ရင် နှင့်အကောင် ရန်နှောင်က ငါ့လောက်
အစွမ်းအစ မရှိပါဘူး... ဘယ်မှာလဲ ချစ်သူတစ်ယောက်
ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစချစ်သူကို မှီတစ်ပေါက်
မစွန်းအောင် သူ ဘယ်လို ကာကွယ်ပေး နိုင်မလဲ နှင့်
စဉ်းစားပါဦး... ဂျပန်ဗိုလ် ဖီးတစ်ချက် ပစ်ရိုက်လိုက်တာ
နဲ့တင် ကြောက်ခွေးတုန်ပြီး နှင့်ကို ဖွတ်ထားရာက ထုတ်
ပေးမဲ့ကောင်မျိုး။ ငါတတွေ မရဘူးဟေ့ သူ့ခေတ်
သူ့အခါအရ ဖီးသင့်သူကို ဖီးရမယ်... သို့သော် ကိုယ့်
ချစ်သူကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အထိမခံဘူးမှတ်... အဲဒါပဲ
ပတ်သက်ရင်တော့ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ် ပစ်ယိုက်

မယ် ဘာမှတ်သလဲ။ အင်္ဂလိပ်ဝင်ရင် အင်္ဂလိပ်ကို ဖမ်းရ မှာပဲ... ဂျပန်ဝင်ရင် ဂျပန်ကို ဖမ်းရမှာပဲ။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရတာ၊ မရတာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကျွန်ဖြစ်တာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါ တော်လှန်ရေးသမားတွေအလုပ်... ငါက သူတို့ကိုလဲ မနှောင့်ယှက်မိအောင်နေတယ်... ကျွန်တော်လားတဲ့ ကောင်တွေနဲ့လဲ တညီအောင်ပေါင်းစား... အဲဒါ ငါ့ အလုပ်ပဲ... သီလား ဒေါင်းမ... နင်လဲ ရန်နှောင့်စကား တွေကို နားယောင်မနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ အပြစ်လွတ် အောင်နေ... ”

“နင် မြမြ မှတ်ထားရမှာ တစ်ခုက နင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ငါတလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်စေရဘူး ဆိုတာပဲ စောင့်ကြည့်နေ... မယုံရင်... နင်ဟာ ငါ့ကို လက် မထပ်ပဲ ရန်နှောင့်ကို လက်ထပ်သွားတာမျိုး ငါ လုံးဝ မဖြစ်မခံမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒေါင်းမ၊ စောင့်ကြည့်လိုက် စမ်းပါ...”

အဲဒီတုန်းက ပြောခဲ့ ကြိမ်းဝါးခဲ့သော စကားများ ကို ပြန်လည်အမှတ်ရခဲ့တာကြောင့် မောင်မောင်ကြီးဟာ အစ်ကို ကို တမင်ပင် ဂျပန်တွေ ဖမ်းဆီးချင်သွားအောင် လုပ်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူမ ယုံကြည်လေသည်။ လူတွေအားလုံး ဒေါင်းမ ကြောင့်ဟုစွပ်စွဲတာကိုမငြင်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒေါင်းမလေး

ကိုယ်တိုင်ကပင် အစ်ကို ဒီလို ဒုက္ခရောက်ရတာဟာ သူမကြောင့် ပါပဲဟု အတပ်သိနေခဲ့သလို သူမကိုယ် သူမလည်း အစ်ကို့ကို ဒုက္ခပေးသူဟု အပြစ်တင်မိ၍တည်း။

“မောင်မောင်ကြီးကို အဘွားကိုယ်တိုင် သွားတောင်းပန် ပေးပါမယ် ပြေးရယ်... ဒီလို တွေတွေကြီး ငြိမ်ပြီး မျက် ရည်တွေ ကျမနေပါနဲ့... ဒီမှာ... အရပ်ကတို့ရဲ့ ဒေါင်းမကို ဝိုင်းအပြစ်တင်တာ မတရားဘူးလို့ ကျုပ်ပြောမယ်... ကျုပ် ပြေးကလဲ သူ့မေတ္တာရှိတဲ့လူကို ဒီလိုဘယ်ဖြစ်စေချင်ပါ မလဲ... အဲဒါကို ထည့်စဉ်းစားကြပါဦး... နောက်ပြီ... ရန်နှောင်ကရော ဘာလို့ ကျုပ်ပြေးမှ လာမေတ္တာရှိသလဲ ဒါတွေဟာ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်သွားတာပဲ...”

“ဪ... အကြီးဒေါ်မြရင်ရယ်... ကျုပ်တို့က ဒေါင်းမကို အပြစ်တင်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ... မောင်မောင်ကြီး ယုတ်မာတာကို အပြစ်တင်နေကြတာပဲ... ဒေါင်းမေမှာလဲ ရန်နှောင့်ကို ဘယ်လောက် စိတ်ပူရှာမလဲ ကျုပ်တို့ ကိုယ် ချဉ်းစာတာပေါ့။ သမီးဒေါင်းမကို မေမေသိန်း အပြစ်တင် တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်... အမေ့ သားကလေးအတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့ ဦးနှောက်တွေတောင် ကွဲထွက်ရတော့ မယ် သမီးရဲ့... ဘုရားသခင် အရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကယ်မ တော်မူပါဘုရား သားကလေးကို မောင်မောင်ကြီး ကျေ အေးချင်တဲ့စိတ်ကလေးသာ ထည့်ပေးလို့လဲလို့ ကတော့

သားလွတ်မှာပဲ... ”

ထိုအခါ ဒေါင်းမလေးသည် ယခုမှပင် အိပ်မက်မှ နိုးထလာသူပမာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိပါသည်။

“မောင်မောင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ အစ်ကိုကို ကျေအေး မှာ မဟုတ်ဘူး... သူက သိပ်အညှိုး အတေးကြီးတာ။ ကျွန်မအမှားပါ... အစ်ကို့ကို ချစ်မိတာ ကျွန်မ အမှားပါ။ အစ်ကို့ ဒုက္ခ ရောက်အောင် ကျွန်မလုပ်မိပြီ။ မောင် မောင်ကြီးက ကျွန်မ အစ်ကို့ကိုယူရင် သူက မဖြစ်၊ ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ဖျက်မှာပဲလို့ ကြိမ်းဝါးထားခဲ့ရက် ရွေ့ဆက်တိုးမိ တာ ကျွန်မ အမှားပါရှင်...”

ဒီသတင်းက ဘယ်ကဘယ်လို လယ်ထဲရောက်နေ သော အဖေတို့ အမေတို့ ကြီးဒေါ်တို့ဆီ ရောက်သွားသည် မသိ၊ အမောတကော အိမ်ပြန်ပြေးလာကြ။ သတင်းမေးမြန်းကြ၊ မောင်မောင်ကြီးအား ကျိန်ဆဲကြနှင့် ပွတ်လောရိုက်သွားပြန်ပါ သည်။

အဖေက မောင်မောင်ကြီး၏ ဖခင်ကို သူ့ကိုယ် တိုင်သွားပြောမည်ဟု ကျေညာလေသည်။

“ပြစ်ပါ့မလား... အစ်ကို့ရဲ့... ဦးအောင်ကြီးက ဒီရွာမှာသာ နေတာ... ဒီရွာကလူတွေတို လူလို့တောင် မထင်ရတဲ့

အထဲ... အစ်ကို့ကို အိမ်ထဲ အဝင်ခံရင်တောင် ကံကောင်း နောက်ပြီးသူတို့အိမ်မှာ ဂျပန်ငိုလ်က အပြုရှိနေတာ တော် ကြာ အလကားနေရင်း အစ်ကို့ ပါးရိုက်ခံနေရဦးမယ်...”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မခင်သိန်းသားပေမယ့် မောင်ရန် နောင်က ငါတို့သားပဲ... ငါသွားပြောရမယ်... အပြစ်မရှိတဲ့ ဝိုလ်ကျခံရတာကိုတော့ ငြိမ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အေးလေ... စာယ်နေ ပြန်လွတ်နိုး ပြန်လွတ်နိုးနဲ့ ရင်ပူ မှော်လင့်နေရတာထက်စာရင် အကျိုးအကြောင်း မြန်မြန် သိရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့... သူတို့ ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ ဘာပေးစေချင်သလဲ၊ ဘာလဒ်ထိုးစေချင်သလဲ... သိရရင် ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ရတော့မှာပေါ့...”

အဖေ မသွားနဲ့ဟု သူမ မတားမြစ်ခဲ့ပါ။ တား၍ လည်း ရမည်မထင်ပါ။ အဖေက သူ့လုပ်မည်ဟု ပြောထားပြီး သည့် ကိစ္စဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့တာ မရှိ။

သူတို့ ဘာဖြစ်စေချင်လဲ၊ ဘာပေးစေချင်သလဲ၊ ဘာလဒ်ထိုးစေချင်သလဲ တဲ့။ မေမေသိန်းက ကြံဖန်ဖေးဖို့ ရည် ခွယ်သတဲ့လား။ “ဒေါင်းမလေးနဲ့ရန်နောင်ကို လက်မထပ်ပေးဖို့ ရန်နောင်နောက်ဆုတ်ဖို့” လို့ မောင်မောင်ကြီးက တဘက်သက် တောင်းဆိုလာလျှင် မေမေသိန်းက သားဇောနှင့် လိုက်လျာ တော့မှာပဲလားဟင်။

၃၀ ၀ နှိင်း (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းဆိုတာကို ဘယ်နား သွားထားရတော့မလဲ။ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်၊ အိပ်မက်၊ ရည်မှန်းရာ အဲဒါတွေကို အစ်ကို အသက်တစ်ချောင်း အတွက် ကျွန်မတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မေ့ပစ်ရမှာပဲ မေမေသိန်းရဲ့ ဒါကို မေမေသိန်းမသိဘူး။

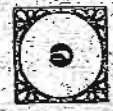
..... ၀

ထိုနေ့ညမှာ ဒေါင်းမလေးက မအိပ်နိုင်ခဲ့ပဲ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို အထပ်ထပ် အဖြေထုတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရွေးရမည်။ အစ်ကိုကို သူမ စကယ်ချစ်ကြောင်း သက်သေပြရန် ဘာကိုရွေးရမလဲ။ အစ်ကိုအသက်ကို သူမကယ်နိုင်ဖို့ အစ်ကိုဘဝ အန္တရာယ်ကင်းဖို့။ အစ်ကိုမှာ သူမကြောင့် ကျရောက်ခဲ့ရသည့် ဒုက္ခဆိုးတွေ ချစ်ခြင်းဖို့။ အစ်ကိုဘဝ ပြောင့်ဖြူသာယာဖို့။

ဒေါင်းမလေးက တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ ရွေးချယ်ရတော့မည်ပင်။

..... ၀

“ဒေါင်းမလေးက အစ်ကိုလေးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြော နိုင်းလိုက်တယ်... သူ့လာတွေ့ရမလား။ အစ်ကိုလေး သူ့ကို လာတွေ့မလားတဲ့”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ငါသွားတွေ့ရမှာပေါ့... ဒေါင်းမ ဒီအိမ်လာရင် ဟိုဂျပန်တွေ တွေ့ပြီး သဘောကျသွားမှ ဒုက္ခ... ငါ... လာတွေ့မယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်... ဘယ်ကို လာတွေ့ရမလဲဆိုတာ ဘယ်အချိန်လဲဆိုတာ သေသေချာချာမေးခဲ့... ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး...”

မောင်မောင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို တွေးကာ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုလိုက်ပါသည်။ ဟိုယ် ဒီလို အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ဘယ်လောက် ကြံစည်

ဖန်တီးခဲ့ရသလဲ မင်းမသိဘူး ဒေါင်းမရေ၊ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်လောက်ခံစားနေရသလဲ မင်းနဲ့ဟိုကောင် ရန်နောင်တို့ ယူကြတော့မဲ့သတင်းက ကိုယ့်တို့ ဒီလို အကြံအစည်မျိုးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းစေခဲ့တာ။

“ဒေါင်းမက... သူ့အဖေ လယ်ထဲကို ထမင်းသွားပို့တဲ့ အချိန်လောက်မှာ တွေ့မယ်တဲ့... သူ့လယ်ထဲကို သွားတဲ့ လမ်းကို အစ်ကိုလေး သိပါတယ်တဲ့... အဲဒီလမ်းမှာပဲ စောင့်ပါတဲ့...”

ဖိုးခွေးသည် တပည့်ရင်းပီသစွာမင် တာဝန်ကျေပွန်လွန်းနေခဲ့၏။ အဲဒီအတွက် သူက ဖိုးခွေးကို ဆုကောင်းကောင်းချဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့ပြီးပြီ။

“ဖိုးခွေး... ရော့ ဒီမှာ ငါ့ကိုမှာစတာတွေပေးထားတဲ့ ဂျပန်အရက် မင်းသောက်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား... ယူသွားလိုက်တော့... သိပ် အလွန်အကျွံကြီးလဲ သောက်ပစ်မနေနဲ့ဦး... ချွေချွေတာတာသောက်... အဲဒီကောင် သိပ်ပြင်းတယ်ဆိုတာ ငါတောင်လက်ခံသွားတာသာကြည့် မင်းကို ငါက ငါ့အကျိုးဆောင်ပေးလို့ ဆုချတာ မင်းကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်နှယ့် ပြောလိုက်တာလဲ ကြိုက်တာပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ်... ကျုပ် တံကျိုက်လားသောက်ခွင့်ရတယ်... စွဲသွားတာပဲ... အစ်ကိုလေးနဲ့ဒေါင်းမ အဆင်ပြေပါစေဗျာ မစ်လာဆောင်တဲ့အခါကျရင် ကျုပ်တို့ဒီထက်မကသောက်ရမှာလား အစ်ကိုလေး...”

“မင်း သောက်နိုင် သလောက်ပေါ့ကွာ... ငါတို့ကမှာ စိတ်ချ...”

ကိုယ်... သိနေတယ်ဒေါင်းမ၊ မင်းဟာ ဘယ်နှည်းနဲ့မဆို ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်စေရမယ်။ အဲဒီတစ်ချက်ကိုပဲ ကိုယ်က တောင်းဆိုမှာပါ ဒေါင်းမရယ်။ ကိုယ့်ကို မင်းချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ချစ်သည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့က အဓိကပဲ။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့ချစ်သူနှင့် တွေ့ရမည့် အချိန်သို့ နီးလာလေလေ ရင်တွေ ပိုခန့်လာလေပင်။ မရှိနိုင်သော ရင်ခွန်ခြင်းကို ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့သူမှာ သူ့လောက်၌ ဒေါင်းမတစ်ယောက်သာရှိကြောင်း ဝန်ခံချင်သည်။ ဒေါင်းမလေး လျှောက်ထုန်းလာရာ လယ်ကန်သင်းနံဘေးတွင် ရပ်၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ထုန်းလာသူကလေး၏ တည်ငြိမ်ခြင်းကိုတော့ သူ အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်တော့ပြီ။

“နင့်ကို တွေ့စရာရှိလို့ ငါတမင်စောထွက်လာတာ... နင် စောင့်လက်စနဲ့စောင့်ဦး... ငါအဖေတို့ကို ထမင်းတောင်း

သွားပို့ထားလိုက်ဦးမယ်... ပြီးမှ နင်နဲ့ဆွေးနွေးနိုင်မယ်”
“ငါစောင့်နေပါမယ်... နင်အလုပ်တွေ နင်ပြီးအောင်သာ
လုပ်ပါ ဒေါင်းမရဲ့...”

မောင်မောင်ကြီးသည် လိုအပ်တာထက် ပိုတည်
ငြိမ်လွန်းနေသော မိန်းကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်
ခဲ့၏။ နေပူတဲ့ကြီးမှာ တမင် အချိန်အကြာကြီး ရပ်စောင့်ခိုင်း
တာကိုလဲ အပြစ်မယူ ရက်သူမှာ မောင်မောင်ကြီးဆိုသည်
လူတကာက လူဆိုးလူသွမ်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသူပဲတည်း။ ယ
အခါမှာတော့ သူ့မျက်နှာမှာ အလိုပြည့်ခြင်း အရိပ်တွေ့ပြင်း

နေလုံးကြီးက သူ့ဒေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကျရောက်
သောအချိန်ကျမှ ဒေါင်းမလေး၏အရိပ်ကို လည်ကန်သင်းရိုး
မှာ ပြန်တွေ့ခွင့်ရတော့သည်။ ကြည့်စမ်း အယ်လောက်တော့
ကြာသွားပြီလဲ မသိ။ တကယ်ဆို ထမင်းသွားပို့ပြီး ပြန်ချိန်လောက်
မှ မှန်းပြီး စောင့်ဆိုလဲရသားနဲ့။ အခုတော့ သူ့ကို တမင်နှိပ်စေ
လို၍ ထမင်းပို့ချိန်လား၊ ထမင်းပို့ပြန်ချိန်လား ခွဲခြား မပြောခဲ့
ကြောင့် နေပူထဲမှာ အကြာကြီး ရပ်စောင့်နေခဲ့သော မောင်မောင်
ကြီး၏ ဖြစ်အင်ကို ဒေါင်းမလေးက သဘောတကျ မှဲ့ပြုံးပြုံး
ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

“တော်တော်မှ ချွေးဒီးဒီးကျသွားရဲ့လား...”

“ရပါတယ်... ဒီလောက်က ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်
တာ”

“ဟုတ်တာပေါ့.. ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတာက သူ့တပါး
ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်လိုဂျောက်တွန်းရမယ်ဆိုပြီး ကြ
စည်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုမှ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်လို့ ခေါ်တာ...
ရှင်သိပြီးသားပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့...”

“အဲဒါလဲ မဖင်ပန်းပါဘူး... ရန်နောင်ဆိုတဲ့တောင်ကို
ဘယ်လို ဂျောက်ချရမလဲဆိုတာ သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း စဉ်း
စားစရာမှမလိုတာ... ဒီကောင်တ အေးအေးဆေးဆေး
နေခဲ့ရင် ငါ့အတွက် သူ့ကို ဂျောက်ချဖို့ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်
ဘူး ဒေါင်းမရဲ့... ခုတော့ ဒီကောင်က ရွာထဲမှာ လားလား
လားလား၊ ဟိုဆရာလူ... ဒီဆရာလုပ်၊ စကားကြီး စကား
ကျယ်တွေပြော။ ကာလသားတွေက သူ့ကို စွတ်အထင်
တွေကြီး... အေး... သူ အဲဒီလို လုပ်နေတာကို မာစတာ
တွေက သတ်မပြုမိဘဲ နေမလား... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ငါ့ကို ခေါ်မေးတော့ ငါက ဒီကောင်က မြို့မှာ အင်္ဂလိပ်
ကျောင်းသွားတက်တယ်လို့ ပြောရုံနဲ့တင်မက သူ့ကို
အထင်ပိုလွဲသွားအောင် အင်္ဂလိပ်သူလျှို့လို့လို တော်လှန်
ရေးသမားလိုလို ပိုပြောပစ်လိုက်တာပေါ့.. ငါ့အတွက်
နှစ်ခါ မပြောလိုက်ရပါဘူး... သူတို့က ဖမ်းမယ် ဆီးမယ်
ထဖြစ်ကြတော့ ငါက အလိုက်သင့်ကလေး ရန်နောင်အိမ်

၃၆ ဂျိန်မိုး (ဆေးထွေသိုလ်)

လို့က်ပြန်ပါဘဲ... ဒါ... ဘာမှ မပင်ပန်းလိုက်တဲ့ အလုပ်ကလေးပဲပေါ့... ဒေါင်းမရဲ့... ငါ့အတွက် ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတာက နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ပဲ”

“နင် သိပ်ယုတ်မာတယ် မောင်မောင်ကြီး... အစ်ကိုက အေးအေးဆေးဆေး နေတဲ့လူဆိုတာ နင်သိရဲ့သား... တမင် ယုတ်မာတာ... အစ်ကိုဟာ ငါ့ချစ်သူဖြစ်ရတာ နင်ဒီလောက် အညှိုးအတေး မထားသင့်ဘူး... အစ်ကိုက ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး... ဘယ်တော့မှလည်း အပြစ်လုပ် မဟုတ်ဘူး...”

“ရန်နောင်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဟုတ်လား... ဟားဟား သိပ်ရိုတာပေါ့ ဒေါင်းမရဲ့... ရန်နောင်က နင့်ကိုချစ်တာ အပြစ်ပဲ... နင်က ရန်နောင်ကို ပြန်ချစ်တာလဲ ရန်နောင် အပြစ်ပဲ”

ဒေါင်းမလေးသည် ဒေါသဖြစ်ရလွန်း၍ အသံတွေပင် တံဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာခဲ့ပေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးထဲမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ၍ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်တည်လာသော မျက်ရည်များ၊ မောင်မောင်ကြီးကို အခဲမကြေသော အကြည့်များ၊ နှုတ်တီးစက်ဆုပ်သော အကြည့်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့လေပြီ။

ဒါကို မောင်မောင်ကြီးလည်း မသိမဟုတ်။ သိကြီးနှင့်ပင် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ထိုအကြည့်များ၏ ဒဏ်ကို ခံ

ခဲ့ ခံယူနေသူ ဖြစ်တော့သည်။

“လောကမှာ နင့်လောက် မုန်းစရာကောင်းတဲ့သူ မရှိတော့ဘူး၊ နင့်ကို ငါသတ်ပစ်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိရင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်...”

“သတ်လေ ဒေါင်းမရဲ့ နင်သတ်ရဲရင် ခုချက်ချင်း ငါ့အမြဲ ဆောင်ထားနေကျ ဓားမြောင်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်စမ်းပါ...”

“မသတ်ရဲလို့ပေါ့ မောင်မောင်ကြီးရယ်... လူတစ်ယောက် မပြောနဲ့ ပိုးဟပ်တောင်မှ မသတ်ရဲတဲ့ ငါက နင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဓားနဲ့အရှင်လတ်လတ် ထိုးသတ်ရဲမလဲ...”

“နေစမ်းပါဦး... ဒေါင်းမရဲ့ နင်ငါနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဒီအကြောင်းအရာတွေ ပြောဖို့လား... ငါ့ကို ရန်တွေ့ရုံ သက်သက်နဲ့တော့ နင်ငါ့ကို တွေ့ဖို့ ချိန်းမယ်မထင်ဘူး”

“သိပ်မှန်တာပေါ့... နင့်မျက်နှာကို ကြည့်တောင်မကြည့်ချင်အောင် စက်ဆုပ်နေပေမယ့် အစ်ကိုအတွက် ငါမေးစရာရှိလို့ နင့်ကို တမင် ခေါ်တွေ့ရတာပဲ...”

မောင်မောင်ကြီးက ဘာလဲ ပြောဟူသော ပုံစံဖြင့် နှုတ်ခုံးပင့် မေးဆတ်ပြတော့ ဒေါင်းမလေးမှာ သူ့ကို ထုရိုက်သတ်ဖို့ချင်၍ မဆုံးတော့။

အစ်ကိုအတွက်မို့ သူ့ကို ဒီလောက်သည်းခံနေတာ။ အစ်ကိုတို့ ဒေါင်းမလေးတတ်နိုင်တဲ့အက်က ကူညီမယ်။ အစ်ကိုမှာ အပြစ်မရှိဘဲ ဒေါင်းမလေးကြောင့် အစ်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး။ အစ်ကိုကို ဒေါင်းမလေးချစ်တယ် အစ်ကို။ အဲဒါမှန်သော သစ္စာစကားပါပဲ။

“အစ်ကိုတို့ အဲဒီ ဂျပန်စစ်သားတွေက ဘယ်တော့ လွတ်ပေးမှာလဲ... အဲဒါ ငါသိချင်တယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြင့် အကြာကြီး ငြိမ်သက်တွေးတောနေခဲ့၏။ ဒေါင်းမလေးက ဒါကို စိတ်မရှည်ချင်။ ‘ပြောလေ’ ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ချရင်း မရှည်ရွယ်ပဲနှင့် သူ့လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို အုန်းကနဲ မြည့်သွားအောင် လက်သီးဆုပ်ကြီးဖြင့် ထုချစ်တော့သည်အထိ။ ကိုယ့်လက် အအံ့ကို ကိုယ်သိလိုက်တာမို့ တော်တော်ကို နှာကျင်သွားမယ်မှန်း ဒေါင်းမလေးသိလိုက်လျှင် ဤသို့ မောင်မောင်ကြီး နာကျင်သွားရခြင်းအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်သွားခဲ့သေးသည်။

“ရန်နောင်ပြန်လွတ်စေချင်ရင် ငါလုပ်နိုင်တာက တစ်ကည်းရှိတယ်။ မာစတာကိုထင်တာ မမှန်ပါဘူး။ ရန်နောင်က သူ့လျှို့မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာပါတယ်လို့ ငါတရော၊ အဖေကပါ အာမခံ လိုက်ရုံတင်ကလေး... တွန့်တော်တို့ ရွာသားကို ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

အာမခံလိုက်ရင်... လွတ်ဖို့လမ်းရှိမယ်... ငါတို့ မပြောပေးလို့ကတော့ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး အခုလောက်ဆို ဒီဇာနည်သွားတွေ တစ်ချောင်းချင်းပဲ ဆွဲနှုတ်နေပြီးပြီလား... လက်ထဲခွဲတွေပဲ ခွာခံရပြီးပြီလား... ပါးဘယ်နှစ်ချက် ရိုက်ခံပြီး ပြုလဲဆိုတာတွေးသာကြည့်တော့... ငါ ပိုမပြောချင်ဘူး”

ဒေါင်းမလေးသည် ကြားဖူးနားဝရှိသော ဂျပန် နိုင်ငံစနည်းများကို အစ်ကို ခံစားနေရပြီဟူသော အသိဖြင့် အစ်ကိုကို သနားစိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်များ ပြည့်လျှံလာရတော့၏။ အပြစ်ဆိုးလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားဆိုကတော့ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ယူကြုံးမရဖြစ်နေမိတော့မှာ။

“နင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ပေးပါလား မောင်မောင်ကြီးရယ်... ငါနင့်ကို ခြေသာလုံးဖက် တောင်းပန်ဆိုလဲ တောင်းပန်ပါတယ်... အစ်ကိုမှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး... ငါကြောင့် ငါကြောင့်... အစ်ကို ဒုက္ခရောက်ရတာ ငါကြောင့်... ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်က အညှိုးအတေးထားလို့ အစ်ကို ဒုက္ခရောက်ရတာ... နင့်ကိုငါ သိပ်မှန်းပေးမယ့် အစ်ကိုအတွက် နင့်ရှေ့ ခွေးထောက်တောင်းပန်ဆိုလဲ တောင်းပန်ပါမယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့ချစ်မြတ်နိုးရသော မိန်းမ ချစ်သူအပေါ် အပြစ်သည်းမှုကို အင်မတန် နားခါးလာတော့သည်။ ကြည့်စမ်း။ သူ့ချစ်ရသော မိန်းမက သူ့ကို ဒီလိုဟော

ပြန်ပြီး ချစ်မပြပါလား။ သူ့မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်ကို ဒီ လောက်သည်းသည်းလှပဲ ချစ်ပြနေတာကို နားမခံသာလိုတော့ ပြီ။

“ဒူးထောက် တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး... မှင်လိုက်လျော ပေးရမှာက တစ်ခုတည်းပါပဲ ဒေါင်းမရဲ့... နင့် အကောင် မသေစေချင်ရင်၊ သူမိဆရာထံ အကောင်းပကတိအတိုင်း ပြန်သွားစေချင်ရင်၊ နင်လိုက်လျောပေးရမှာက တစ်ခု တည်းပဲ ရှိတယ်။ ငါ့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို နင်လိုက်လျော ရင် နင့်အကောင် လွတ်ကို လွတ်စေရမယ်... စိတ်ချ”

“ဘာလဲ... ငါက ဘာလိုက်လျောပေးရမှာလဲ”

“နင်... ငါ့ကို လက်ထပ်ရမှာ...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ ထိုစကားသံအဆုံးမှာ တဒစ်မျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းမလေးတို့သည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနိုးမပေးကြ စတမ်းပင် အကြာကြီး မျက်လုံးချင်း ပြင်ကြည့်နေခဲ့ကြသေးသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများက အနိုင်ရသူ၏ မျက်လုံးတွေ။ ဒေါင်းမလေး၏ မျက်လုံးများက နာကျည်းမှုများ အတိဖြင့် ပြည့်လျှံနေသော မျက်လုံးတွေ။ မောင်မောင်ကြီးက ဒေါင်းမလေး၏ အဖြေကို ရင်တထိတ်ငံ ဖြင့် စောင့်မျှော်လေ

သည်။ အကယ်၍ ဒေါင်းမလေးက ရန်နောင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ကို လက်ထပ်လိပါဘူး ဟူ၍ငြင်းလိုက် လျှင် သူ့ဘက်က ဘာတွေ ဆက်ကြံစည်ရဦးမလဲ ဆိုတာကိုလဲ ကြိုတင်ထွေးထားပါသေးသည်။

“နင့်ကို ငါက လက်ထပ်ရင် အစ်ကို တကယ်လွတ်မှာ သေချာသလား... နင်ကတိပေးသလား... အာမခံရဲ သလား... ငါ့ပြတ်ပြတ်သားသား သိချင်တယ်”

“နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်တဲ့နေ့ဟာ ရန်နောင် သူ့အိမ်ပြန် ရောက်တဲ့နေ့ပဲဖြစ်ကို ဖြစ်စေရမယ်... ငါက အဲဒီလောက် ထိ အပိုင်ပြောရဲတယ်... ဒေါင်းမ”

“အံ့ဩပါရဲ့... ကိုယ့်ကို တစ်စက်မှ မချစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဝန်ခံထားပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နင်မို့လို့ ပိုင်ဆိုင် ချင်တဲ့ စိတ်ရှိတယ်... နင်ငါ့ကို လှုပ်ရချင်ရမယ်... ငါ့ အချစ်တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး... တစ်သက်လုံး နင့်ကို ငါ မှန်းသွားလိမ့်မယ်”

“မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့ချစ်တဲ့ မိန်းမက သူ့ကို ပြန်ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်မချစ်သည်ဖြစ်စေ ဝရ မစိုက်ဘူး ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် ကျေနပ်တဲ့လူစား ထဲမှာ ငါက ထိပ်ဆုံးကပါတယ် ဒေါင်းမရဲ့...”

“နင်ယောက်ျား ပီစီ... ကတိတည်ရမယ်... ဘုရားရွှေမှာ ကျိန်ပြရမယ်... သစ္စာရည်သောက်ပြရမယ်... ကဲ... ဘယ် လိုလဲ လုပ်ပြရဲပါ့မလား အဲဒါဆို နင့်ကိုငါယုံမယ်... နင့်ရဲ့ အပေးအယူနဲ့ တောင်းဆိုတဲ့ ဆန္ဒကို ငါလိုက်လျော့မယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ တော့မည့် ဘဝလောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတာ မရှိပြီ ဟု စိတ်ကူးယဉ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သူသည် သူ့အရည်အချင်းကို သူယုံကြည်ပါသည်။ ဂျပန်တွေက သူတို့သားအဖအား တော် တော် ယုံကြတာ၊ သူတို့သားအဖပြောလျှင် သံသယမရှိတာတွေ ကို သူကိုတိုင်လည်း သိထားခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ရန်နောင့်ကို လွတ်ရန် ကိစ္စမှာ သူ အလွယ်ကလေး ပြောကြည့်၍ ရနိုင်မည် ဟု သူက ယုံကြည်စွာ ဒေါင်းမလေးကို ကတိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုနေ့မှာပဲ ဒေါင်းမလေး၏ ဆန္ဒအရ သူတို့ရွာမှာ ရှိသော ဆုတောင်းပြည့်စေတီ (ရွာက ရှေးလူကြီးများအဆိုအရ တော့ နန်းတွင်းက မထင်မရှား မိဖုရားတစ်ပါးတည်ခဲ့သောဘုရား ဟု သိရပြီး ဆုတောင်းများ၊ ကျိန်စာများ တော်တော်များများမှာ ထိရောက်လှသည်ဟူ၍ ပြောစမှတ်ရှိသည်) ၌ ကတိသစ္စာ ကျိန် ဆိုဖို့ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းမလေးတို့ မဆိုင်မတွဲ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

“နင့်လက်မောင်းသွေးကို ပေါက်ရမယ်... ဒီဘုရားရွှေမှာ ကျိန်ဆိုပြီး သစ္စာရည်သောက်ပြရမယ်... အဲဒါမှ နင့်ကို ငါယုံမယ်... အဲဒါမှ နင့်ကို ငါလက်ထပ်နိုင်မယ်”

“ငါက အကျင့်ဆိုးပေမဲ့ ကတိတော့ တည်ပါ့တယ် ဒေါင်းမ ရဲ့...”

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့အိမ်သို့ သွားပြန်ယူလာ ခဲ့သော ငွေဖလားခပ်သွေးသေးအတွင်းသို့ သူ့လက်မောင်းမှ သွေး တချို့ ဖျောက်ထုတ်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်လေသည်။ ဒေါင်းမလေးက သူ လုပ်ရပ်များကို စိမ်မြေနပြေ ဘေးကထိုင်ကြည့်၏။

ဖခားကိုချသည်။ ညာလက်မောင်းကို ဆန့်တန်း လိုက်၏။ လက်မောင်းသွေးကြောများ ထောင်ထလာစေရန် ညာလက်သီးကို ခပ်ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ဆောင် ခါးမြှောင်ကို ဘယ်လတ်ဖြင့် ဆုပ်တိုင်ကာ သွေး ကြောထောင်ထောင်များဆီ ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ဆစ်ကနဲ နာကျင် ခြင်းအတွေ့နဲ့အတူ သွေးတွေ တလဟော ယိုစီးကျလာလေ သည်။ ငွေဖလားကလေးဖြင့် အဆင်သင့်ခံထားပြီး လက်နှစ်လုံး စာမျှအရမှာ သူက ဖလားကို ဖယ်လိုက်၏။ သူ့ခေါင်းပေါင်းပုဝါ ဖြင့် လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာကို ပတ်၍ ချည်နှောင်လိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ... ပြီးပြီ... ငါ ကျိန်ရမဲ့ စကားကိုပြော...”

“မသိဘူးလေ... နှစ်ကျိန်တတ်သလို ကျိန်ပါ... ဒါပေမဲ့ ငါဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောတရားတော့ ပါကိုပါမယ်... နှင်က အစ်ကိုတို့ လွတ်အောင် လုပ်ပေးမယ် ဆိုတာ မှန်ကန်ပါတယ်... အစ်ကိုပြန်လွတ်စေရပါမယ်... နှင်နဲ့ငါ ယူဖြစ်တဲ့နေ့မှာ အစ်ကိုကို ဖမ်းထားရာက ပြန်လွတ်ကို လွတ်စေရမယ် ဆိုတာမျိုးတွေ ပါရမယ်... မမှန်ခဲ့ရင် အသေဆိုးနဲ့သေပါစေတဲ့ ဘာတို့ ကျိန်ပေါ့၊ မှန်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ နှင်ဖြစ်ချင်တာကျိန်... ဒါပဲ၊ ကဲပါ... လျှာရှည်မနေနဲ့ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ...”

မောင်မောင်ကြီးသည် ငွေဖလားကလေးကို သူ နဖူးနားထိအောင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မြှောက်လိုက်လေသည်။ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ခပ် တိုးတိုး ရေရွတ်သံမှာ မောင်မောင်ကြီး နှင့် ဒေါင်းမလေးတို့၏ ဘဝများစွာအတွက် ကျိန်စာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့စေတော့၏။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ စကားတစ်ခုကို ဘုရားရှင်ရှေ့၌ ကျိန်ဆိုပါမည်ဘုရား... တပည့်တော်သည် တပည့်တော်၏ နံဘေး၌ထိုင်နေသော ဒေါင်းမလေး၏ အလိုဆန္ဒအရ သူမ၏ချစ်သူကိုရန်နောင် အား ဂျပန်စစ်သားများ၏ အချုပ်အနှောင် လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်အောင် အစွမ်းကုန် ကူညီပါမည်ဘုရား။”

ကိုရန်နောင်သည် သူ၏ မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များထံ ဘေးမသိ ရန်မခတ် ပြန်ရောက်အောင် တပည့်တော် ကြိုးပမ်းပါမည် ဟု ဝန်ခံကတိပြုပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် တပည့်တော်သည် နောင်ဘဝဆက် တိုင်းဆက်တိုင်း၌ တပည့်တော်၏ နံဘေး၌ထိုင်နေသော ဒေါင်းမလေးအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသောသူ ဖြစ်ရပါလို၏... ဒေါင်းမလေး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအား ရယူပိုင်ဆိုင်ရုံ တင်မက ဒေါင်းမလေးသည် ဘဝဆက်တိုင်း၌ပင် တပည့် တော်ကသာလျှင် သူမအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသောသူ ဖြစ်ခြင်း နှင့် ကြံ့ရပါစေဟု ဆုတောင်းကျိန်ဆိုပါသည် ဘုရား...။ အကယ်၍... တပည့်တော်သည် ကိုရန်နောင်အား ဂျပန် များလက်ထဲမှ လွတ်အောင် မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်ရှိသော်၊ သို့မဟုတ် ကိုရန်နောင်သည် မိဘရပ်ထံ အကောင်း ပကတိ သက်ရှိ ထင်ရှားစွာ ပြန်မရောက်ခဲ့သည်ရှိသော်... တပည့်တော်သည် သံသရာအဆက်ဆက်၌ လူဖြစ်လျှင် လည်း လူတို့၏ ဆင်းရဲ ဒုက္ခဆိုးဟူသမျှ ခံစားရသောသူ၊ သတ္တဝါဖြစ်လျှင်လည်း သတ္တဝါတို့၌ ကျရောက်တတ် သော ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုး ဟူသမျှနှင့် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် စသော ဘုံဘဝများ၌ ကျင့်လည်ရသော ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခအတိပြုင့် ရင်ဆိုင်ရသောသူ၊ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အသေဆိုးနဲ့သေရသောသူ ဖြစ်

ပါစေသားဟူ၍ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်၏ ရွှေတွင်
လက်မောင်းသွေးဖောက်၍ သစ္စာရည်သောက်ကာ...
ကတိသစ္စာ ကျိန်ဆိုပါသည် အရှင်ဘုရား.. ”

မောင်မောင်ကြီး၏ ကျိန်စာရွတ်သံ သဲ့သဲ့အပြုံး
တွင် ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပါသည်။ လေတိုးသံ
သဲ့သဲ့က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လိုအပ်တာထက် ကျယ်လောင်
နေသည်သို့ပင် ရှိနေသည်။

ဒေါင်းမလေးသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ကျိန်ဆိုသံ
ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထသည်အထိ ထိတ်လန့်သွား
ရပါသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မလုပ်ဖူးသော အလုပ်ကို လုပ်
ခဲ့မိပြီဖြစ်၍ အလိုလိုပင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့နေမိတာလဲ
တစ်ခုကွ။ မောင်မောင်ကြီး၏ ကျိန်ဆိုသံများထဲ၌ ပါဝင်သော
သူ၏ ကတိသစ္စာသာ မှန်ကန်လျှင် သူမသည် နောင်ဘဝဆက်
တိုင်းဆက်တိုင်းပင် သူမ မုန်းတီးစက်ဆုပ်သော မောင်မောင်ကြီး
၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ခံယူရမည့်သူ ဖြစ်တော့မည်လား ဟူ၍ အယူသီး
တာကလည်း တစ်ခုကွ။ မကြာခင်မှာ အစ်ကို လွတ်ခဲ့လျှင် သူမနဲ့
မောင်မောင်ကြီးတို့ မလွဲမသွေပင် လက်ထပ်ရတော့မည်ကို တွေး
တောမိတိုင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ယူကြားမရဖြစ်ခြင်းလည်း တစ်ခုကွ
ဖြင့် ပူဆွေး သောကများ စတင်ရပါတော့၏။

အို... အယူသီးတယ်ပဲ ပြောပြော။ ဒီလူနဲ့ဒီဘဝ

ဆိုရတာတောင် ဘယ်လောက် မုန်းတီးစက်ဆုပ်ရသလဲ။ နောင်
ဘဝတွေမှာ သူနဲ့သာ ဆက်လက်ဆုံဆည်းရရင်၊ သူ့ကို အရှုံးပေး
မြဲတိုင်းပေးရရင်၊ သူက ပိုင်ဆိုင်တာကို ခံယူရရင်... အဲဒါမျိုးတွေ
တိုတောင် သူမက စက်ဆုပ်ပါသေးသည်။ မောင်မောင်ကြီးအား
အနိုင်မယူနိုင်သောဘဝ၊ ဒူးထောက်အညံ့ခံ၍ သူတောင်းဆိုသမျှ
လိုက်လျောရသောဘဝ၊ သူမ၏ ချစ်သူနှင့်တွေ့ကွင်းရသော ဘဝ
မျိုးကို နောက်တစ်ခါ ထပ်မံကြုံလိုတော့ပြီ။ မချစ် မနှစ်သက်သော
သူ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ နေရမည့် ဘဝဆိုးကို မရယူလိုတော့ပြီ။

“ဟာ... ဟာ ဒေါင်းမ ဘာလုပ်တာလဲ... ငါ့ဓားမြှောင်ကို
ဘာလို့ လုရတာလဲ...”

“ကိုယ့်တိုကိုယ် သတ်သေမလို့ မဟုတ်ပါဘူး... စိတ်ချ
လက်ချကြည့်နေစမ်းပါ... ငါလဲ နင့်ကျိန်စာလိုမျိုး ကျိန်
ပြဦးမယ်... နင့်လိုပဲ ငွေဖလားထဲ လက်မောင်းသွေးဖောက်
ပြီး ကျိန်လိုက်ရမှ ငါ နေပျော်မှာ...”

“ဒေါင်းမရယ်... နင့်က ဘာကျိန်စရာလိုလဲ...”

“လိုတယ်... နင့်ဘက်က ငါ့ကို ဘဝအဆက်ဆက် ပိုင်ဆိုင်
ရပါစေ ဘာဖြစ်ပါစေ ကျိန်တာကို ငါကမခံချင်ဘူး။ နင့်ကို
မတတ်နိုင်လို့ အရှုံးပေးရတာကို နင့်သဘောတွေတို့ လိုက်
လျောရတာကို ငါ ယူကြားမရဖြစ်တယ် မောင်မောင်ကြီးရဲ့
ငါ့ချစ်သူနဲ့ တွဲရတာကိုလဲ အဲဒီအတွက် နင့်လိုငါ ခံပြင်း

တယ်... ဒါကြောင့် သံသရာတစ်ခုမှာ နှင့် ကျိန်စာအရ နှင့်နဲ့ ငါ့ပြန်ဆိုတိုင်း ငါ့ဘက်က အနိုင်ရစေရအောင် ငါ့လဲ လက်မောင်းသွေး ဖောက်ပြီး သစ္စာရည်သောက် တချိန် ရမှ ကျေနပ်မယ်... ငါ့သဘောနဲ့ငါလုပ်တာ... ဒီကိစ္စ နှင့် စင်ပါစရာမလိုဘူး... ”

မောင်မောင်ကြီးသည် အညှိုးအတေးကြီး လှပါ သည်ဟု သူ့ကို လူတွေ အပြောများသည်ကို သိထားသော်လည်း လူအခါ ဒေါင်းမလေး၏ အညှိုးအတေးထားသော မျက်ဝန်း များကို တအံ့တဩ ငေးနေမိတော့သည်။

ဒေါင်းမလေးသည် သူ့ကဲ့သို့ပင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင် ကာ ညာဘက်အင်္ကျီ လက်စကအား ပင့်တင်ကာ ညာလက် မောင်းကို ဆန့်တန်းနေခဲ့ပြီ။ ငွေဖလားကိုလဲ လက်မောင်းအောက် တည့်တည့် ချပြီးပြီ။ မောင်မောင်ကြီး၏ ဓါးမြှောင်ကိုလဲ သူမ၏ ဘယ်လက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ဓါးဦးက ညာလက် မောင်းထိပ်ကို ထိထားလေပြီ။ ပြီးတော့ အံ့တစ်ချက် ကြိတ်ကာ လက်မောင်းထဲသို့ ဓါးသွားကို နှစ်လိုက်ခဲ့ပေပြီ။

နာကျင်သော ဒဏ်ရာကို ဒေါင်းမလေး မျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့ရုံအပြင် တင်းခံနိုင်ခဲ့လေပြီတည်း။

လက်ဖဝါး နှစ်ဘက်ဖြင့် သွေးလက်နှစ်လုံးစာမှ ဖြင့်ရှိသော ငွေဖလားကလေးကို ဦးခေါင်းထက်စီ ပင့်တင်နေခဲ့

သေပြီ။ ထိုသို့ မပင့်တင်ခင်ကလေးတွင် ဒေါင်းမလေးသည် သူ့ရားကို အကျအန ချိန်းလိုက်သေး၏။ ဝါးပါးသီလကိုတောင် သူလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ မောင်မောင်ကြီးအား စိန်ခေါ်သော မှတ်လုံးများဖြင့်ကြည့်တာ ဖြစ်သည်။

ထိုနောက်တွင်မှ ငွေဖလားကလေးကို ကောက် ခင်ကာ ဦးခေါင်းထက်စီ ပင့်တင်၍ မျက်လုံးကို စုံပိုက်ကာ ကျိန်စာ ရွတ်သံ တိုးတိုး ပြုတော့တာ ဖြစ်သည်။

“တပည့်တော်မသည် တပည့်တော်မ၏ ချစ်သူ ကိုရန် နောင်ကို အမှန်ကတယ် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ခင်ရသော ကြောင့် သူ့အပေါ်၌ ကျရောက်နေသည့် ဘေးအန္တရာယ် ဆိုးတို့ကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ရန် အတွက် တပည့်တော်မ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် လက်ထပ်ရပါမည် အရှင် ဘုရား... တပည့်တော်မ၏ ရင်တွင်း ဆန္ဒမပါမိနှင့် တပည့် တော်မအား မရမက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရန် ဖန်တီးသော မောင် မောင်ကြီးသည် တပည့်တော်မအပေါ် အနိုင်ရယူခြင်းဖြင့် သူ့ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝမှုကို ဤဘဝ၌သာ ရပါစေ ဆုံးဖြတ်

“နောင်ဘဝ အဆက်ဆက်၌ တပည့်တော်မည်။ မောင်ကြီးအားရှုံးနိုင်ရသောသူမဖြစ်စေရ။ မောင်ကြီးအား အမြဲတစေ အနိုင်ရရှိသော သူသာလျှင် ချစ်ကြီးမှု စေသော။ တဖန် ဤဘဝ၌ တပည့်တော်မ၏ ချစ်သူမအား

ဝိပဿနာ (ဆေးတတ္ထသိုလ်)

တုန်ပြန်ရရှိခြင်း မရှိပဲ တပည့်တော်မကို ပိုင်ဆိုင် ရသော
 သော မောင်မောင်ကြီးသည် နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ဆ
 တိုင်း၌လည်း တပည့်တော်မကို အဋ္ဌအမှူး ချစ်ရသော
 တပည့်တော်မသည် သူ့ချစ်ခြင်း မှန်သမျှကို ပိုင်ဆိုင်
 သောသူ၊ သူသည် တပည့်တော်မ၏ ရှေ့၌ အမြဲတ
 အညံ့ခံ အခွံးပေးရသော သူသာလျှင် ဖြစ်ရပါ
 တပည့်တော်မသည် ဤအဝံမှာ ပိုင်ဆိုင်ရသော အထူး
 အမင်း ချောမောလှပခြင်းတည်း ဟူသော ရုပ်ရည်မျိုး
 နောင်သံသရာ အဆက်ဆက်၌ မပိုင်ဆိုင်လိုတော့
 ဘုရား။ သာမန်ရုပ်ရည်မျိုး ကိုသာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ရလို
 သည်အရှင်ဘုရား။ သို့သော် ထိုသာမန် ရုပ်ရည်မိန်း
 အဋ္ဌအမှူး စွဲလန်းချစ်ခင်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
 သည် တပည့်တော်မ အင်မတန်မှပင် မုန်းတီးရ
 မောင်မောင်ကြီးသာလျှင် ဖြစ်ပါစေ။ လူအများတ
 အံ့ဩ ရလောက်အောင်ပင် သူသည် တပည့်တော်မ
 ပတ်သက်တိုင်း အညံ့ခံ အခွံးပေးရသောသူ ဖြစ်ပါ
 သံသရာ အဆက်ဆက်တွင် ပြန်ဆိုကြသည့်အခါတိုင်း
 နှည့်တော်မသည် မောင်မောင်ကြီးအား စိတ်၏ ဆင်
 ကိမ့်ရုံအပြီးခွဲကွဲကို ပေး၍ နိပိစက်ခွင့်ရသောသူ ဖြစ်ပါစေ

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မသည် ဤတစ်ခု တ
 တော်မ၏ ချစ်သူကိုရန်နောင်ကို စစ်မှန်သော မေတ္တာ

လူ့ဆန်းလှစတဲ့ကျိန်စာ ၅၁

ဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဤ သစ္စာစကားဖြင့် ကျိန်
 ဆိုကာ လက်မောင်းသွေးဖောက်၍ သစ္စာရည် သောက်ပါ
 မည်ဘုရား... ။ ကိုရန်နောင်အပေါ်၌ သစ္စာအနည်းမျှ
 မလျော့ကြောင်း ဝန်ခံ တတိပြုပါမည်... ဤမှန်သော
 သစ္စာ စကားကြောင့် တပည့်တော်မ၏ ဆုတောင်းမှန်
 သမျှတို့သည် မလွဲမသွေ ပြည့်ရပါလိမ့်။ ကိုရန်နောင်နှင့်
 တပည့်တော်မတို့အပေါ် အနိုင်ရယူခဲ့သော မောင်မောင်
 ကြီးအား အမြဲတစေ အနိုင်ရယူနိုင်သောသူ ဖြစ်လိုခြင်း
 တည်းဟူသော ဆုတောင်းသည် အလုံးစုံ ပြည့်မြောက်
 ရပါလိမ့် ဟူ၍ ဤဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်၏ ရှေ့
 မှောက်၌ သစ္စာရည်သောက်ကာ ကျိန်ဆိုသစ္စာ ပြုပါ
 သည်... အရှင်ဘုရား...

ဒေါင်းမလေးသည် ဤသစ္စာစကားကို တာ
 ကြောင့် ပြုမိသည် မသိ။ ပြီးတော့ ထိုသို့ ဘာကြောင့် ကျိန်ဆိုမိ
 သလဲ။ သစ္စာရည်သောက်သည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့သလဲ ဆိုတာကို
 လဲ မသိ။ သေချာတာက မောင်မောင်ကြီး၏ ကျိန်ဆိုစကားအား
 ဖခံမရပ်ဖြစ်၍ ကလဲ့စား ချေလိုသောစိတ်ဖြင့် တဒဂ် ဆုံးဖြတ်
 တာ တန်ပြန်ကျိန်စာတိုက်မိတာပင် ဖြစ်ချေသည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းမလေးတည်းဟူသော
 လူသားနှစ်ယောက်တို့တွင် မောင်မောင်ကြီး၏ အခွံးကြီးမှု
 ဒေါင်းမလေး၏ အမှန်းတရားကြီးမှု တို့ကြောင့် မပျော်လင့်စား

သုဝါဒီ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ခဲ့သော ကျိန်စာ တို့သည် ဘယ်ဘဝထံများ ခိုင်ခံ့ တည်မြဲကြရာ ပါလိမ့်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ပြီး ရက်များမကြာမီ အတွင်း၌ ထို ရွာကလေးအတွင်း၌ ပြောစမှတ်ပြုသော အခြေအနေ တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။

အံ့ဒါကတော့ မောင်မောင်ကြီး၏ ဖခင် ဦးအောင်ကြီးက သူ၏သားနှင့် တပည့်တပန်း အချို့နဲ့အတူ ဒေါင်းမလေးအား လာရောက် တောင်းရမ်းတာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါကြီးမှာပင် ရွှေတစ်ဆင်စာဖြင့် တင်တောင်းနိုင်သူမှာ ဦးအောင်ကြီးဆိုသည့် သားကို မျက်ကန်းအချစ်ဖြင့် ချစ်သော သူငွေကြီးပဲ ဖြစ်၏။

အများထင်ထားသည်မှာ ဒေါင်းမလေးက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိမ့်မည်ဟူသော ထင်မြင်ချက်ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိဘ များက သမီးဖြစ်သူ၏ စိတ်ရင်းအမုန်မှာ ကိုရန်နောင်ကိုသာ မေတ္တာရှိနေသည်ဟု ထင်မြင်ထားလျက် ပရိတ်သတ် အရွှေမေးပြီး 'သမီး သဘောမကျလို့' ဟူသည့် သိက္ခာရှိသော ငြင်းနည်းဖြင့် ငြင်းရန် ကြံစည်ခဲ့သောအခါ

“ဒေါင်းမ... ကိုမောင်မောင်ကြီးက လက်ထပ်ယူဖို့ က...

လူးလုံးလှေတံတိုက်စာ ၅၃

လှမ်းတာကို လက်ခံပါတယ်အဖေ။ ဒီရက်တွေ မတိုင်ခင်ကပဲ သူနဲ့ ဒေါင်းမတို့ တစ်ခါဆွေးနွေးပြီး နားလည်မှု ယူခဲ့ပြီးပါပြီ”

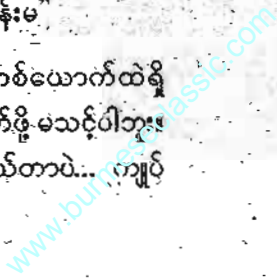
အားလုံးက တအံ့တဩ မင်သက်သွားစေသည့် အပြေကို ဒေါင်းမလေးက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ကြေငြာခဲ့သူတည်း။

အဖေ၊ အမေနဲ့ ကြီးဒေါ်များ။ အဘွား၏ အံ့ဩစိတ်ဝန်း။ အို အားလုံး အားလုံးကို ဒေါင်းမလေး ရင်ဆိုင်ရဲ ခဲ့ပြီ။ နာထဲက လူတွေ၏ အကြည့်များစွာကို လက်ခံရတော့မည် ဟော ကိုလဲ သူမ၊ မမူတော့ချေ။

သူမ၏ အပြေစတားအဆုံး၌ အပေက ဒေါင်းမလေး၏ မျက်လုံးများ ဝင်းကနဲ လက်သွားသည်အထိ ပြင်းထန်သော နားရင်းရိုက်ချက်ဖြင့် သူ၏ ဒေါသကို ပြသလေသည်။

“သမီးခိုက်... သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမစားမျိုးက ငါ့သမီး ဖြစ်နေပါရောလား... တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ ပြောင်းရဲတဲ့ မိန်းမ... တစ်ရွာလုံးက လက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့မှာကို အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက် ခံယူချင်တဲ့ မိန်းမ”

“ဘမောင်ရယ်... ကိုယ့်သမီးလေး တစ်ယောက်ထံရှိတာ... ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ဖို့ မသင့်ပါဘူး။ ကလေးတွေ သူတို့သဘောကျ ရွေးချယ်တာပဲ... ကျုပ်

သားကို ရလို့ ခင်ဗျားသမီး ဘာမှ မနစ်နာစေရပါဘူး... တစ်ဦးတည်းသော သားမို့ ကျုပ်အမွေတွေ အကုန်-ကျုပ် သားရမှာ... ခင်ဗျားသမီး သူဌေးကတော် ဖြစ်ရဲ့တဲ့စွကို ဝုဏ်ယူစမ်းပါ... ကျုပ်က ကျုပ်သားကို ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်တယ် မုတ်ပါ... တော်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ဆို ပေးစား ချင်တာ မဟုတ်ဘူး

ဤအပြေ၏ နောက်ဆက်တွဲရလဒ်တွေက ဘာလဲ။ မိဘများ၏ အထင်လွဲခြင်း၊ အဘွားနှင့်ကြီးဒေါ်များ၏ နားပူအောင် ဆူပူခြင်းနှင့် အစ်ကိုဘက်မှ ဝိုင်းဝန်း အပြစ်တင် ရှုတ်ချခြင်းများကို ခံယူရပါသည်။ ရွာထဲမှ လူတွေ၏ ကိုရဲ့ လှောင်ပြောင်သော အကြည့်များနှင့် အထင်လွဲ စွပ်စွဲမှုများကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

ဒေါင်းမလေးသည် ဤသည်များအား ခံနိုင်ရုံရှိပြန်ရပ်တည်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အထူးတလည် နာကျင်ရခြင်းမျိုးတော့ မရှိ။ သူတို့ ကြည့်ကြပါစေ၊ အပြစ်တင်ကြပါစေ၊ ရှုတ်ချကြပါစေ။ အစ်ကိုကို ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေမှ လွတ်အောင် သူမ၊ လက်ခံခဲ့သော အခြေအနေဟူ၍ ဘယ်သူမှ မသိကြ။ အစ်ကိုကို သူမ၊ ဘဝနဲ့ရင်း၍ ချစ်ပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိကြပါ။

တစ်နေ့ပေါ့ အဲဒီတစ်နေ့ဟာ သူတို့ နည်းနည်းထဲ

ရိပ်မိမ့်နေပဲ။ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ ကတိအတိုင်း သူနဲ့ ဒေါင်းလေးလက်ထပ်တဲ့နေ့ အစ်ကို ပြန်လွတ်လပ်လာမဲ့နေ့ ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူကများ သတိထားမိကြမလဲ။ ဒေါင်းမလေးသည် သူမအောင်မောင်ကြီးတို့၏ အပေးအယူ ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြလိုစိတ် မရှိတော့၍ မပြောကြတော့ချေ။ အားလုံးက အပြစ်တင်ခြင်းကို ခေါင်းငုံ့ခံလျက် အစ်ကို လွတ်မည့်တစ်နေ့ကို သူ ဆုတောင်းပေးလျက် မျှော်လင့်ခြင်းများဖြင့် ဖြတ်သန်းတော့သည်။

“ကြီးဒေါ်တို့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း... ညည်းစိတ်ထဲမှာ မောင်မောင်ကြီးကို လက်ထပ်ရင် မောင်ရန်နောင် လွတ်မယ်လို့ ထင်ပြီး ဒီလို ဆုံးဖြတ်တာလား...”

ဟူ၍ ကြီးဒေါ် အပျိုကြီးနှစ်ယောက်တို့ကသူတို့၏ နာယအား မောင်မောင်ကြီးနှင့် လက်ထပ်မည့်နေ့မှာ မေးခဲ့ကာ ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းမလေးက ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မဖြေပဲ မျက်ရည်ထွက်သော မျက်လုံးများဖြင့် အဒေါ်များအား တုံ့ပြန်ကြည့်လျှင် သူမတို့ အချစ်ကြီးသော အဒေါ်များက ဒေါင်းမလေးကို ဖက်၍ မိမိကြလေသည်။ မိဘမကြည်ဖြူသော၊ လူအများက မနှစ်မြို့သော မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲ၌ သူတို့သား မောင်မောင်ကြီး၏ အပျော်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည့် မျက်နှာကို မှန်းတီးစွာ ငေးကြည့်

နေသူမှာ သတို့သမီး ဒေါင်းမလေးပဲ ဖြစ်၏။

“နင့်သဘောနဲ့နင် ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဒီတိစ္စကို ငါ အားမပေးဘူး... ဒီအကောင်ကို ယူပြီးရင် ငါ့အိမ်ပေါ် တက်လာစရာ မလိုဘူး ဒေါင်းမ နင့်ဘာသာ... သူငွေးခွေးမအဖြစ် သူငွေးအိမ်လိုက်နေပေတော့... နေချင်လှချည့်ရဲ့ဆိုပြီး ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်လဲ ငါက အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့...”

အဖေ၏ အမိန့်ကြောင့်ပင် ဒေါင်းမလေးသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ်သို့ လိုက်နေရပါသည်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော နေရာတစ်နေရာ၌ စိတ်မချမ်းသာခြင်းကို စတင်ခံစားရခြင်းအား ဒေါင်းမလေးက အတစ်ချက် ကြိတ်ကာ စိတ်တင်းလိုက်သည်။

မင်္ဂလာဦးညတွင် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ မျက်ရည်ကျနေသော ဒေါင်းမလေးအတွက် ဝမ်းသာရမည့် သတင်းစကားကိုတော့ မောင်မောင်ကြီးက ပြောပြဖော်ရသားပင်။

“ဒီညဆိုရင် ရန်နောင်ကို ဂျပန်စစ်သားတွေ ပြန်လွတ်ပြီ အခုချိန်လောက်ဆို... ရန်နောင် သူ့အမေအိမ် ရောက်ရောပေါ့... ကိုယ်ကတိအတိုင်း သူ့အသက်ကို ဘာမှ ငါ့ပါးမခံရပဲ လွတ်သွားဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားပေး ပြီးပြီနော်”

ဒေါင်းမဘက်ကသာ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာရှိပါ... ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒေါင်းမဟာ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ ဇနီးမယားမို့ တခြားယောက်ျားအပေါ် ထိမ်းယိုင်တာ၊ သတိရတာ၊ တမ်းတတာတွေ မပြင်ချင်ဘူး၊ အင်း... ရန်နောင်ကို ကိုယ်လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့တာ တစ်ခုကတော့ သူ့ကို မနှိပ်စက်ဖို့ပဲ။ ဒီကောင် တော်တော် နှိပ်စက်ခံလိုက်ရတယ်ကွာ... ဒါပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒေါင်းမ... ကိုယ့်ကို မယုံမှာစိုးလို့ ပြောပြတာ... ရန်နောင်ကို သွားကြည့်ချင်ရင်တော့ ကိုယ် လိုက်ဖို့ဖို့ ဝန်မလေးဘူး...”

“အို... နေပါစေ။ သွားမကြည့်တော့ပါဘူး... အစ်ကို လွတ်သွားပြီ... အသက်အန္တရာယ်လဲ ကင်းပြီဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒီကောင် ကံကောင်းသွားတာလဲ ပါတယ်... မာစတာတွေက ဒီရွာကပြေးချင်နေတာလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့... မဟာမိတ် ဗုံးကျဲလေယာဉ်တွေ ဒီဘက် ရောက်တော့မယ်လို့ သူတို့ သတင်းကြားနေကတည်းက ပြေးဖို့ စဉ်းစားနေတာ ခုထိတော့ လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးတစ်လေ ဖြတ်သွားရုံကလွဲရင် တစ်ခါမှတော့ ဗုံးကျဲ မခံရသေးတာတော်သေးတယ်...”

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဒေါင်းမလေး၏

ကြီးဒေါ်တစ်ယောက်က အစ်ကို ပြန်လွတ်သည့် သတင်းကို ထပ်မံ၍ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူမှ မတွေးတောမိသော ဒေါင်းမလေး၏ ဆုံးဖြတ်မှုကို နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့သူမှာ ဒီ ကြီးဒေါ် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည်။

“မောင်ရန်နောင်က အခုတော့ ဆေးကုနေရတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ သမီးဒေါင်းမကို သူ မနာကျည်းပါဘူးတဲ့။ သမီး ဘာကြောင့် ဒီလို ဆုံးဖြတ်သလဲဆိုတာ မောင်မောင်ကြီးက မပြောပြပေမဲ့ သူက သူ့ကိုလွတ်ပေးတဲ့နေ့က သူ့ကို ကြည့်တဲ့ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို မြင်ကတည်းက သိသတဲ့...”

အို... အစ်ကို နားလည်ပေးသတဲ့ကွယ်။ အစ်ကိုက ကျွန်မကို မမှန်းဘူးပေါ့။ ကျွန်မကို မနာကျည်းဘူးပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုအပေါ် ချစ်ခြင်းပမာဏကို အစ်ကို နားလည်တယ်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် ဒီဘဝမှာ ဒီဝင်္ဂကြွေးခံရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီရှင်။

ထို့နောက်ဒေါင်းမလေးသည် သူမ၏ ကျန်ရှိသော ဘဝသက်တမ်းတို့ကို မောင်မောင်ကြီး၏ သိမ်းပိုက် အနိုင်ယူမှု အောက်၌ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ဝင်္ဂခံရဦးမလဲဟု နာကျင်စွာ တွေးနေခဲ့သော်လည်း တကယ့်တကယ်တော့ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းမလေး၏ ထိုဘဝ သက်တမ်းမှာ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ကြောင်း မင်္ဂလာဆောင်အပြီး ရက်သတ္တတစ်ပတ် အကြာ

မှာ သိခွင့်ရလိုက်တော့သည်။

..... ၀

(၁၉၄၄) ခုနှစ်၏ နှစ်ကုန်ပိုင်းရက်တစ်ရက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းမလေးတို့၏ မင်္ဂလာသက်တမ်း ခုနစ်ရက်အကြာမှာ ထိုရွာကလေးပေါ်သို့ ငုံးကျဲလေယာဉ်များ၏ ငုံးကျဲတိုက်ခိုက်မှုကို စတင်ခံရတော့၏။

လေယာဉ်ဖျံများ အနီးကပ် ဝေါကနဲ ပြိုဆင်းလာသော အချိန်တွင် မောင်မောင်ကြီးသည် ဒေါင်းမလေးအား တင်းတင်းဖက်လျက် ငုံးခိုကျင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေရာယူနေခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ရင်ခွင်တွင်း၌ မလွတ်တမ်း တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်ကာ ဒေါင်းမလေးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့၏။ မောင်မောင်ကြီးကို မှန်းတီးသော ဒေါင်းမလေး ထလည်း အားကိုးတကြီးပင် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်တွင်း၌ ဗျတ်နှာအပ်ကာ သူ့ခါးကို ပြန်၍ ဖက်တွယ်ထားခဲ့သည်။

ဒီတစ်ချိန်မှာ ဒေါင်းမလေး၏ စိတ်အတွင်း၌ အဖေထဲမရှိ၊ အမေလဲမရှိ၊ အဘွားတွေ ကြီးဒေါ်တွေလဲ ရှိမနေ၊ အစ်ကိုကိုလဲ မေ့နေခဲ့သည်။ သူမ ခံစားရသမျှ စိတ်စွဲကွဲ ဆင်းရဲခြင်းများလည်း မေ့နေခဲ့ပြီ။ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော စစ်မီး ငုံးကျဲခြင်း၊ သွေးဗူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားသော လူသံ၊ အဲဒါတွေကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေတတ်ခဲ့တာပဲ ရှိ၏။ အနီးကပ်

၆၀ ဝိပဿနာ (အေးတက္ကသိုလ်)

ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားမိတာပဲ ရှိ၏။

လေယာဉ်ပျံများ ဝေါကနဲ အနီးကပ် ပြိုဆင်းလာ ပြီးနောက် ဟိုအထေးဆီမှ အနီးသို့ တဝန်းဝန်း ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြေကြီးမှာ သိမ့်ကနဲ သိမ့်ကနဲ တုန် သွား၏။ မီးခိုးလုံးများ၊ ဖုန်လုံးများ အထေးမှ သက်ဆင်းနီးကပ် လာခြင်း။

ထို့နောက် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းမလေးတို့ နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိသော ဗုံးခိုကျင်းကလေးတည်တည်သို့ ကောင်း ကင်ယံမှ ဗုံးတစ်လုံးက တည်တည် ကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျယ်လောင်သော မြည့်ဟီးသံကြီး၏ အဆုံးမှာ တစ်စစ် လွင့်သွားသော လူသားနှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အစအနများ။ အဲဒါ မောင်မောင်ကြီးနဲ့ ဒေါင်းမလေးတို့တွေပဲ။ (၁၉၄၄) ခု၏ နှစ်ကုန်သော ရက်တစ်ရက်တွင် မောင်မောင်ကြီး နှင့်ဒေါင်းမလေးဟူသော လူသားနှစ်ဦး၏ လူ့ဘဝ သက်တမ်းက ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။

ဒုတိယတစ်ပိုင်း

(၁၉၉၆)

နောင်... နှစ်ပေါင်းဆယ်စုနှစ်များစွာ

ကြာပြီးသောအခါ...

သူနဲ့သူမတို့ကြားတွင် ထင်မှတ်ထားခဲ့သော
ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှု တစ်ခုက ရှိနေခဲ့ကြောင်း သိ
လိုက်ရသည့် တစ်ခုတွင် သူမသည် သိပြီးသား
အကြောင်းအရာတစ်ခု ပမာ ဖြစ်၍ မရခဲ့စေ။

ထိုဆက်နွယ် ပတ်သက်မှုက ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ
ထဲကတုလေး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကတုလေး၊ ပြီးတော့
“ကျိန်စာ” တဲ့၊ သစ္စာရည်သောက်၍ ကျိန်ခဲ့ကြဖူးသော
ကျိန်စာတစ်ခုက ယခုတိုင် ရှိသေးသတဲ့၊ ထိုကျိန်စာကို
“မှန်းလှပါပြီ၊ လက်မခံပါရစေနဲ့၊ မယုံကြည်ပါရစေနဲ့၊
မေ့ထားပါရစေနဲ့။”

သို့သော် သူမသည် စိတ်ထဲမှာ အသိစိတ်က
အယ်လောက် လက်မခံချင်ပါစေ၊ မသိစိတ်မှာ အလို
လို အသိအမှတ်ပြု နေခဲ့တာကတော့ ထူးဆန်းသေး
ပင်။

သွန့်မေတ္တဝင်က အမြဲမပြတ် မက်စုဖူးသော အိပ်
မက်တစ်ခု၊ ထပ်ခါတလဲလဲ မက်နေကျ အိပ်မက်
တစ်ခု၊ သွမတောင် အလွတ်နီးပါး မှတ်မိနေပြီဖြစ်
သော အိပ်မက်၊

သွမ္ပကံနာကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရတိုင်း ပြစ်ပေါ်လာ
တတ်သော မပြောင်းလဲသည့် စံစားပျက်များ...၊ အမှုန်း
တရားများ...၊ အလို့လို့ နာကြည်းခံပြင်းနေစိတ်များ...၊
စက်ဆုပ်မှုများ...၊

အဲဒါတွေနဲ့တင် သွန့်သွမတော တစ်ဦး၏ ကျိန်စာ
ကို ကျန်တစ်ဦးက သင့်စေမည့် အပြန်အလှန် ကျိန်စာ
ရွတ်ခဲ့သူများလို့ လက်ခံလိုက်ရတော့မလား ဟင်၊

အဲဒါ ဣန္ဒြေသွပ်ပျင်ပါဘိတော့၊

ခေါင်းဖြူကြည်

ကိုယ်... သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် ချစ်သလဲ
မေးလျှင်လဲ ကိုယ်မဖြေတတ်၊ သွမ မောက်မာရင့်သီး
သမျှကို ဘာကြောင့် သည်းညည်းခံနိုင်သလဲ၊ သွမ၏
ရိုင်းပျမှုများကို ဘာကြောင့် အပြုံးပျက် ရှိခဲ့သလဲ၊
သူ့ကိုမူ ဘာကြောင့် တမ်းတမ်းစွဲ မက်မောနေသလဲ၊
ဟုတ်သည်။ အဲဒီမေးခွန်းတွေမေးတိုင်း ကိုယ် မဖြေ
တတ်တာတော့ သေဈာသည်။

ကိုယ်ကိုတိုင်ပင် ပြန်လည် ဆန်းစစ်တိုင်း အဖြေ
ပေါ်ခဲ့သော သွမ အပေါ် ထားရှိသည့် ကိုယ့် သဘော
သားများအတွက် ဘယ်မှာ အဖြေရှိနိုင်အံ့နည်း။

သို့သော် ကိုယ်သည် သွန့်မေတ္တဝင်က ကိုယ်
တော်နေကျ အိပ်မက်တစ်ခု၊ အထပ်ထပ် အခါခါ မက်
နေ၍ အလွတ်ရလှ နီးပါးဖြစ်နေသော အိပ်မက်တစ်ခု၊
အရွယ် ရောက်လာကတည်းက မြီးမက်ခဲ့သော အိပ်
မက်ကိုတော့ သံသယရှိချင်သား၊

ထို အိပ်မက်ထဲက ကိုယ် လုံးဝမမြင်ပူးသော
လူသားနှစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်နှင့်သူမဟာ ပတ်သက်မှု
ရှိကို ရှိရမည်ဟု ကိုယ် ဆက်စပ်ကြည့်ချင်သား။

ပြီးတော့ သူမကို စတော့ရသောနေ့က ကိုယ့်ရင်
ထဲ၌ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပူးသော စွဲလမ်းတပ်မက်မှု၊ ချစ်မြတ်
နိုးသော - ပမာဏ ကြီးမားမှု၊ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှု
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု စသည်စသည်ဖြင့် ဧရာဖြမ်းသော
ခံစားချက်များသည် ထိုနေ့မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင် သူ
ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ ခံစား
ရခြင်းများ။

ဟာကွာ... လောကကြီးမှာ တော်တော် ပမောင့်
ဆန်တာပဲ။

နိုင်သမိန်ထော

ဘတ်(စ)တားကြပ်ကြပ်ပေါ်မှ တိုးဆင်းလာခဲ့
 သော အမှိုးသမီးကလေးသည် သူမ၏ အနည်းငယ် ပွရွပ်သွား
 သော ဆံပင်တို့ကို ပခုံးတွင် သိုင်းလွယ်ထားသည့် အိတ်ငယ်
 လေးထဲမှ ဘီးဖြင့် သေသေချာချာ ဖိသင်လိုက်သည်။ သူမ၌
 ကျောလယ် မရောက်တရောက် ဆံမျှင်-ပျော့ပျော့များကို ပိုင်
 ဆိုင်လေသည်။ ပျော့ပျောင်း၍ ပိုးသားရှင်ကဲ့သို့ ပြောင်လက်
 သည့် ဆံပင်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ တီဗွီကြော်ငြာမှာ တွေ့ရ
 သော PENTENE PRO-V ခေါင်းလျှော်ရည် ကြော်ငြာထဲမှ
 အမှိုးသမီးကလေး၏ ဆံပင်ပုံစံမှီးအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း သူမနဲ့
 ရင်းနှီးသူ တော်တော်များများက ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

သို့သော် သူမ၏ အသားရည်မှာ ညိုညိုဝင်းဝင်း
 ကလေး ဖြစ်နေတာထားတော့။ သူမ၏ ရုပ်ရည်မှာ တကယ်တော်
 ဝင် သာမန်ပိုန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မထူးခြားသော ရုပ်ရည်မှီး

ရှိနေလေသည်။ မျက်ခုံး မျက်လုံးများကလည်း ဆွဲဆောင်မှုမရှိ။ သွယ်လျသော မျက်နှာကလေးမှာ ခပ်ထူထူ နှုတ်ခမ်းများ ရှိသော လည်း လှပသော နှုတ်ခမ်းထူပုံမျိုး မဟုတ်ချေ။ ဒီကြားထဲ မေးစေ့ ချွန်ချွန်ကလေးနှင့် ဖြစ်နေသေးပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူမ၏ ရှုပ်ရည် သာမန်ဖြစ်မှုမှာ ထိုမေးစေ့ချွန်ချွန်ကလေးကြောင့် ထူးထူးခြားခြား အရှုပ်ဆိုးမနေ။ အဲဒီ မေးစေ့ချွန်ချွန် ထိပ်ဖျား လုံးလုံးကလေးက သူမ၏ မျက်နှာမှာ ကြည့်အကောင်းဆုံး လှပမှု တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်နေလေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမက လူကြားထဲ၌ ထင်းနေအောင် ပေါ်လွင်မှု မရှိသော တစ်ခါမြင်ရုံဖြင့် မေ့သွားနိုင်သော ရိုးရိုး သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကြို ရှုပ်ရည်ကလေးရှိသည့် အမျိုးသမီး ကလေးသာ ဖြစ်နေတာကို ငြင်း၍မရ။

သူမ၌ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်ကို လည်း ပိုင်ဆိုင်နေသေးရာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် ဘာ တစ်ခုမျှ ဆွဲဆောင်မှု မပေးနိုင်သော ပုံစံရှိသည့် မိန်းမတစ် ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ ရှုပ်ရည် သာမန်ရှိရုံတင်မက ငွေကြေး လည်း သိပ်ပြီး ပြည့်စုံတာ မဟုတ်၍ ခေတ်ပေါ် တန်ဖိုးကြီး၍ လှပ ဆန်းပြားသည့် အဝတ်အစားများကိုလည်း မဝတ်ဆင်နိုင် ချေ။ အပြာနုနုပေါ်တွင် အပွင့် အပြာရင့်ရင့် သေးသေးလေးတွေ

သော အင်္ကျီစကို ရင်စေ့ လက်ပြတ်ခါးတို့ သာ အရိပ်နှစ်ရိပ်ကို သာလုံချည် အပြာရင့်ရင့်ဖြင့်၊ ကတ္တီဝါ အုပ်လုံးသိမ်း ဖု... သားတစ် ခုနက်ရောင်ကလေးနှင့်၊ ပန်းသိုင်းလွယ်သော သားရေအိတ်ငယ် အလေးနှင့် ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းနှင့် (ထိုခြင်းတောင်းထဲတွင် ခမင်းဗူး၊ ရေဗူးနှင့် အင်္ကျီအပိုထည့်သော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်၊ ခေါက်ထိုးအနက်တစ်ခုတို့ ပါဝင်သည်)။

သူမသည် သိမ်ကြီးစွေး ဒဂုံကုန်တိုက်အတွင်း၌ သော အရောင်းခန်းမကြီးထဲမှ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အရောင်းဆိုင် တွင် အရောင်းစာရေးစ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီက သတ်မှတ်ထားသော ဝတ်စုံကို အဲဒီရောက်မှ ကျွတ် ကျွတ်အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး သူမ ဝတ်လာသော အဝတ်အစားများ ဖြင့် လဲလှယ်နေကျ။ အပြန်လဲ ထိုအတိုင်း လဲလှယ်ပြီးမှ ပြန်နေ ကျပြန်၏။

သူမ၏ အမည်မှာ ဒေါင်းမြကြည်ပင် ဖြစ်လေ သည်။ နာမည်ကအစ ထူးခြားမှု မရှိသော ထိုသာမန် အမျိုးသမီး သက်ကလေးသည် သူမ တာဝန်ယူရသော အရောင်းကောင်တာ အား ကြက်မွေးကလေးဖြင့် အနည်းငယ် ဖုန်သုတ်ရင်း သူမ၏ နေ့တစ်နေ့ကို ခါတိုင်းရက်တွေလိုပင် စတင်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ ကြိုမသိခဲ့သည်က ဒီနေ့မှာ သူမ အတွက် သာမန်ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်များကဲ့သို့ ဖြတ်သန်း ကုန်ဆုံးရ

ဟဲ့သော အချက်ပဲ ဖြစ်၏။ ရိုးရိုးသာမန် မိန်းမ
နုလေးသည် သာမန် ဖြတ်သန်းနေကျ ဘဝတစ်ခုအတွင်း၌
ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များကို ထိုနေ့မှာ စတင်၍ ရင်ဆိုင်
ရတော့တာ ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းမြကြည်၏ ကောင်တာမှာ၊ ကားအလှအပ
ပစ္စည်းများ ရောင်းရသော ကောင်တာဖြစ်လေသည်။ ကားမှန်
ရွှေမှာကသော ကားချုပ်အလိပ်ကလေးများ၊ ကားရေမွှေးပုလင်း
မျိုးစုံများ၊ ကားရွှေမှာ ထောင်ထားတတ်သော တိုင်များ၊ ကား
သုတ်သည့် Car Wax များ၊ ကားကူရှင်အစွတ်များ စသည်ဖြင့်
ကားပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ ရောင်းချရသည့် ကောင်တာကလေး ဖြစ်၏။

ဒေါင်းမြကြည်သည် ဒီနေ့ ရောင်းရသော ပစ္စည်း
များ မှတ်ရာ မှတ်စရာအုပ်ကလေးအား နှိုးကော်စ်ကောင်တာပေါ်
တင်ရင်း ဘောလ်ပင်န်အဖုံးကို ငုံ့ဖွင့်စဉ်မှာ သူမဘဝအတွက်
ပြောင်းလဲမှု စတင်စေမည့် လူတစ်ယောက်ကို ဆုံဆည်းရတော့
တာဖြစ်လေသည်။

“ကားရေမွှေး ကုန်နေတယ်ကွ... ဒီမှာ ရောင်းတယ်...
အတော်ပဲ... ဝယ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါင်းငုံ့၍ စာရင်းစာအုပ်ထဲတွင် ဒီနေ့၏ နေ့စွဲ
ကိုတစ်နေ့စဉ်မှာ အသံတစ်သံက ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ နားထဲကို ဝင်
ရောက်လာခဲ့သည်။

ကောင်တာရှေ့၌ ရပ်လိုက်သော အရိပ်နှစ်ရိပ်ကို
တွေ့ရလေသည်။ မော့မကြည့်သော်လည်း အမျိုးသားတစ်
ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်မှန်း ဒေါင်းမြကြည်က
မှန်းဆတတ်သတဲ့။ အမျိုးသမီးကလေးသုံးသော ရေမွှေးနံ့ သင်း
သင်းကလေးကတော့ ရင်အေးစဖွယ်ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ဒီမှာခင်ဗျာ... ဒီဘက်က Amber ဆိုတဲ့ ကားရေမွှေး
ပုလင်းကလေးက ဘယ်လောက်လဲခင်ဗျာ.. Label ကပ်
ထားတာ ကျွန်တော် မမြင်ရလို့”

ဒေါင်းမြကြည်က ဒီပုလင်းကလေးထဲက ရေမွှေး
နံ့ကို နှစ်သက်နေတာကြာပြီ။ တန်ဖိုးက ကိုးရာကျပ်မှန်းလဲ
အလွတ်ရနေခဲ့ပြီ။ ကားရေမွှေးဝယ်သူ တော်တော်များများက ဒီ
ရေမွှေးပုလင်းကလေးကို ဝယ်ကြတာများ၍ ဤပုလင်း၏ တန်ဖိုး
ကို အလွတ်ရနေတာ ဖြစ်၏။

ဒေါင်းမြကြည်သည် ခုချိန်ထိပင် ဝယ်သူအား မော့
မကြည့်မိသေး။ ရှိုးကော်စ်ထဲက ရေမွှေးပုလင်းကို ထုတ်ယူပေး
အပြီး ရှိုးကော်စ် မှန်ပေါ်တင်ပြီးမှသာ ဝယ်သူအား ကြည့်မိတော့
တာဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် အင်မတန်ကို မြင့်မားကြည့်ကောင်း
သော ကိုယ်ထည်နှင့်ဖြစ်၏။ ထိုသူ ဆံပင်တွေက ယောက်ျား
မပီသသော ဆံပင်ပဲ ပြောရမလား။ ကြမ်းရှခြင်းမရှိပဲ ပျော့ပျောင်း
နေလေသည်။ ထို ပျော့ပျော့ဆံပင်တွေက အလယ်ခွဲ ရှေ့နံ့နောက်

တည်တည်း နားရွက်အပေါ်ထိသာ အရည်ရှိသည်။

ဖြူသော အသားအရည်မှာလတ်ဆတ် သန့်ရှင်း နေသေးသည်။ သူက ခပ်ပွပွနဲ့ ဘာသားနဲ့ချစ်မှန်း ဒေါင်းမြကြည် မသိသော ရှုပ်အကျီလက်ရှည်ကို လက်ကြယ်သီး အပြည့်တပ် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရှုပ်အကျီအရောင်ကလေးကတော့ ပြာမှိုင်းမှိုင်း။ ခပ်ပွပွ ဘောင်းဘီရှည်က ခြေကွင်းဝတ်နားမှာတော့ ခပ်စုစု ကလေးမြင်ရုံနဲ့တင် တော်တော်ကို ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည့် ရှုပ်ရည်ချောချော၊ စတိုင်လ် ခပ်မိမိကောင်ကလေး တစ်ယောက် မှန်း မှတ်ချက်ချမိသည်။

သူနဲ့ တွဲလာသော အမျိုးသမီးကလေးကတော့ လည်ကုပ်သား ဝင်းစင်းကလေးတွေ ပေါ်နေစေသော ဒယ်ဖီမိုး ဆံပင်ပုံစံတို့တို့ကလေးနဲ့ ဖြစ်၏။ မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ သိပ်လှ သော အမျိုးသမီးကလေးက ထိုအမျိုးသားကလေးနှင့် လိုက်ဖက် ညီစွာ အရပ် ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဒါ့အပြင် နှစ်လက်မခွဲလောက်ရှိမည့် ခုံမြင့်ကြိုးသိုင်းဖိနပ် စီးထားပေမဲ့ အမျိုးသားကလေး၏ နားရွက် ထိပ်ဖျား အထိသာ မှီပါသည်။

သူမက ကျောပိုးအိတ် သေးသေးလေးအား ကလေးတွေလို ပုခန်းနှစ်ဘက် သိုင်းလွယ်ထား၏။ ရွှေနှားကွင်း ပါးပါးကလေးက လေးထောင့် ခပ်ကြီးကြီး၊ လည်ပင်းမှာတော့ ရွှေဆွဲကြိုးမျှင်မျှင် ပါးပါးကလေးတွေ ငါးကုံးလောက် ရှိမည်ထင်

သည်။ ထပ်၍ ဝတ်ထားသည်။ လည်ပြတ် စပိုရပ် အနက်ကလေး ကြောင့် သူမ၏ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်နဲ့ ရွှေရောင်တောက် သော လက်ဝတ်ရတနာများနဲ့ လိုက်ဖက်လှပါသည်။ လုံချည် ကတော့ တစ်ခြမ်းခွဲ လုံချည်ကလေးက ခန္ဓာကိုယ်နဲ့အတိ အချပ် သားရာ အင်မတန်မှ ကြည့်၍ အဆင်ပြေလှတာ ဝန်ခံသွားရ၏။

ရယ်စရာကောင်းတာကတော့ ဒေါင်းမြကြည်၏ အရပ် ခပ်နိမ့်နိမ့်ကို မိုးထားသော ထိုစုံတွဲအား ဒေါင်းမြကြည် မော့ကြည့်ရခြင်းပင်။ သူ့နှိပ်နှိပ်က ချစ်သူစုံတွဲကလေးပဲ ဖြစ် ပုံပေ။ ဒေါင်းမြကြည်က ကိုယ်တိုင် ရုပ်ရည် မချောမော၍လား သေး။ ရုပ်ရည်ချောမောသော လူတွေဆိုရင် တမေ့တမော ငေးကြည့် တတ်စမြဲ။ သူတို့၏ လှပမှုတွေကို အနုစိတ် ကြည့်တတ် မြဲ။ အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ သာမန်ထက် ပိုမထူးခြားသော ကိုယ့် အသွင်အပြင်ကိုတော့ ထူးပြီး ဝမ်းနည်းမိတာ မရှိ။ သူတို့၏ ခွပ်ရည်ချောမောခြင်းကို အားကျမိတာမျိုး မရှိ။

အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မျက်စိ ပသာဒဖြစ်၍ သာ သဘောတကျ ငေးတတ်သည့် အကျင့်ပဲ ရှိတတ်သူမှာ ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ... ဈေးမပြောရသေးဘူး...”

အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ငေးနေသော သူမ၏ မျက်ဝန်းတည်တည်ကို စိတ်ကြည့်လိုက်သည့် အမျိုးသားကလေး

၇၆ ဝိ ရှင်မိုး (ဆေးတတ္ထသိုလ်)

ကြောင့် ခေါင်းမြကြည်က ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားလေသည်။ ရေမွှေးပုလင်းကို ရှိုးကွေ့စပ်မှန်ပေါ် တင်ပေးခါစက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှိုးကွေ့စပ်ထဲက တခြားပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်တစား၊ ခေါင်းချင်း ဆိုင်၍ ကုန်းကြည့်နေကြ၍ အခုမှသာ ထိုအမျိုးသားကလေး၏ ပြန်လည်မော့လာသော မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရခြင်းပင်။

“ကိုးရ... ပါ...”

ဟု ကမန်းကတန်း ဖြေလိုက်ရသော်လည်း ခေါင်းမြကြည်သည် သူ့ကို သူမ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟု ဇေဝဇဝါ အတွေးက ခုထိ မပျောက်သေး။

မြင်ဖူးလိုက်တာ။ တော်တော်ကို မြင်ဖူးတာပဲ။ သူ့ကို။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ စုံတွဲထဲက အမျိုးသားကလေးကိုပေါ့။ ခေါင်းမြကြည် ရင်းရင်းနှီးနှီးကို သိနေတာ။ ဟိုးအရင်တွေကတည်းက သိဖူးသလိုမျိုးပဲ။ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် သူမကို သေသေချာချာ ပြန်စိုက်ကြည့်နေသော ထို အမျိုးသားကလေးအား အလိုလိုပင် မုန်းတီးချင်လာသည်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေတာလဲ ငြင်း၍ မရပါ။

အို... ဘယ်နှယ်။ သူနဲ့သူမဟာ ဘာရန်ပြီးရန်စမ့မရှိဖူးပါပဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ကြည့်နေရင်း အလိုလို မုန်းလာသလဲ။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဆုံလိုက်ရမှ သူ့ကို မုန်းသွားတာတော့ သေချာသည်။ သူနဲ့သူမ တို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မ

လူးဆန်းလှပတဲ့ကျိန်စာ ၇၇

သော အခြေအနေဖြင့် ရပ်တည်နေသော လူသားတွေမို့ ဘယ်တုန်းကမှလဲ မဆုံခဲ့ဖူးတာ သေချာပါရဲ့။ သို့သော် သူ့ကို သူမ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနှင့်ပြီးသလိုပင်။

အင်မတန်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းပါတိတော့။ ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုအမျိုးသားကလေးထံမှ စတင်လိုက်သော စကားသံကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလိုပဲဗျ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်... အရင်က ဆုံဖူးကြတယ် ထင်တယ်... ကျွန်တော် မှတ်မိတော့မလိုလို့နဲ့ မမှတ်မိပြန်ဘူး။”

နိုင်သမိန်ထောသည် သူ့ကိုယ်သူပင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ကိုယ့်ပါးစပ်က ဘာတွေ ပြောလိုက်မိသလဲ မဆန်းစစ်နိုင်ခင်မှာ သူမထံမှ တုံ့ပြန်သော မုန်းတီးနေသည့် အရိပ်များ သူတ်သန်းသွားသည့် အကြည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ အော်ဟစ်စီကြွေး သွားချင်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းနည်းသွားခြင်းက ထပ်ဆင့်လာသော အခြေအနေ တစ်ခုတည်း။

ပြီးတော့ သူမ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဆုံလိုက်စဉ်မှာ ခိုယုံခေါင်းတွေ မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တဖန် ရပ်နေရင်းက အိပ်မက်မက်သလို မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားလျက် သူ့အာရုံထဲမှာ အင်မတန် ရှေးကျသော အဝတ်အစားတွေ ဝက်ဆင်ထားသည့် မင်္ဂလာပွဲ တစ်ခုကို ဖြတ်ကနဲ ပြေးမြင်သွားပြန်ခဲ့သည်။

၇၈ ဝိပဿနာ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ခဏလေးပါပဲ ထိုမြင်ကွင်း ဖြတ်ကနဲ အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားတော့ သူက ထိုအမျိုးသမီးကို မေးခွန်းတွေ မေးနေပြီးပြီ။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား သိပ္ပံကြတယ်နော်... ဘယ်တုန်းကလဲ မသိဘူး ခင်ဗျားရော မှတ်လား... ခင်ဗျားလဲ ကျွန်တော့်ကို သိမယ်ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မတို့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါဘူး... အဲဒီသေချာတယ်... ကျွန်မ ဒီဒဂုံတုန်းတိုက် စဖွင့်ကတည်းက ဒီ အရောင်းကောင်တာမှာ တာဝန်ကျတာ ကြာပြီ။ ရှင်... ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်”

ထို အမျိုးသမီး၏ အဖြေကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်သွားသတဲ့။ လူစိက သူ့ရဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအရာကို ပြုံးစိစိဖြင့် အကဲခတ်နေရင်းက သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်အား အိမ်ကလီ လုပ်တယ်ဟု ထင်မြင်ယူဆနေတော့မှာ။

“ခင်ဗျားကသာ မဆုံးဖူးဘူး ပြောတယ်... ကျွန်တော်တော့ တစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖူးတယ် ထင်နေတယ်ဗျ... နေပေါ်... ခင်ဗျား ဘယ်ကျောင်းကလဲ...”

“ဗိုလ်တထောင် (၅)က ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်... အဲဒါတော့ အဝေးသင်တက်နေဆဲပဲ။ ဟဲ့... ကဲ... လူကြီးမင်း”

လူဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၇၉

ဒီလောက် စပ်စုရင် ကျေနပ်ရောပေါ့... ဒီကားရေမွှေးပုလင်းဝယ်မှာလား... ကျွန်မ စာရင်းထဲ ရေးထည့်လိုက်တော့မလို့ရှင်...”

ဒီ ရေမွှေးပုလင်း ဝယ်ပြီးရင် ဒီနားက ထွက်သွားရတော့မှာပေါ့။ ဒါဆို သူ့မနဲ့ကိုယ် ဝေးသွားရတော့မှာပေါ့။ သူ့မကို ကိုယ်ထားသွားရတော့မှာပေါ့။ ကြည့်စမ်း ကိုယ်ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ ဒီလောက်ထိ သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရုံနဲ့ မခွဲနိုင် မခွဲရက် ဖြစ်သွားတာ အဆန်းပဲ။ ကိုယ် သူ့ကို သိပ်စွဲလမ်းသွားသလိုပဲ။ အဲဒါလဲ ထူးဆန်းတယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ်သည် သူ့မကို မြင်လိုက်စဉ်မှာ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းပင် ခံစားလိုက်ရတာလဲ ငြင်းလို့မရ။ ပိုပြီး ဇေဝဇေဝ ဖြစ်စရာကောင်းတာက ကိုယ်သည် သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်ရည် ဝိုင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော စွဲလမ်းတစ်မက်မှုအား စတင်ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကို ခံစားသိရှိနေရခြင်းတည်း။

မဖြစ်နိုင်တာကွာ။ နိုင်သမိန်ထော သဘောစာကျ ရွေးချယ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးတွေထဲမှာ ဒီလို မိန်းမမျိုး ရှိမယ်ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်သင့်တာပဲဟူ၍ ငြင်းပစ်လိုက်ချင်သား။

“နိုင်... ဝယ်မှာလားတဲ့ မေးနေတယ်... ဝယ်ရင်လဲဝယ်မယ်ပြေလေ ဘယ်နှယ် ဖြေဖို့ မေ့နေရတာလဲ...”

၈၀ ဝိုင်းဝန်း (ဆေးတက္ကသိုလ်)

“အင်း... အင်း ဝယ်မယ်”

လူစီက စိတ်မရှည်စွာ ကိုယ့်လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်လျှင်။ ဒါ တမင် မထွက်တိုင် တက်ပြတာလို့ ကိုယ့်ယူဆလျက် လူစီအပေါ် စိတ်ကွက်ချင်ချင် ဖြစ်သတဲ့။

“နေဦးကွ... ကားရှေ့မှာ ထည့်တဲ့ ဖန်ချောင်းတိုင်ကလေး ကိုယ်ဝယ်ချင်သေးတယ်... ပြီးတော့ Car Wax လဲ ကုန်နေတာ ဝယ်ရဦးမယ်။ ကားမှန်ရှေ့မှာ ကာတဲ့ ကားချပ်လိပ်ကလေးတွေလဲ စိတ်ဝင်စားတယ်... ခဏလောက် ယူကြည့်ပြီး ကြိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းတွေ ရင် ဝယ်မလို့... လူစီပါပိုင်းတူဇွေးပေးပါဦး”

“ဟော... ဖြစ်ပြန်ပြီ။ နိုင်ပဲ ရေဇွေးပုလင်း ဝယ်ရုံဆို။ ခုတော့ စိတ်က အပြောင်းအလဲ မြန်ပါ... ကားရှေ့မှာ ဖန်ချောင်း ထောင်ထားစရာ လိုလို့လား... နိုင်က ကားမောင်း ကျွမ်းကျင်ရဲ့သားနဲ့ လူစီကတော့ ကားမောင်း မကျွမ်းကျင်လို့ ရှေ့ကို မှန်းလို့ရအောင် တိုင်ထောင်ထားတယ်ဆိုရင် ထားပါတော့...”

“အလှတပ်တာလေကွာ... အဲ့ဒီ ဖန်ချောင်းကလေးက ညဘက်ဆိုရင် မီးကလေး လင်းနေတာ ပိုလှတယ်လို့ ထင်တယ်... ကိုလဲ့ဘော်ဒါ တစ်ယောက်ရဲ့ကားမှာ တွေ့ဖူးတယ်... ညမီးတွေဖွင့်ရင် သူကပါ လင်းတာကွ...”

“အဲဒါ... သူ့ကားကြီး ဒီလောက် လှပခန့်သားတာ ပိုလှအောင် ဖန်တီးနေပြန်ပြီ... ကျောင်းမှာ သူများ အမြင်ကပ်အောင် လုပ်နေသလို ဖြစ်မယ်...”

ကိုယ့်ရဲ့ ဆေးကျောင်းမှာက ခိုးခိုးအေးအေးနေတဲ့ ပမာဏက ပိုများပြီး ဤသို့ ကိုယ့်လို အဆန်းထွင်တတ်၍ ဝင်ကျောင်းသား ပမာဏ နည်းတာကို လူစီက ရည်ရွယ်၍ ပြောရုံပဲ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဆေးကျောင်း အထူးသဖြင့် ဆေး(၁)မှာက ခန့်မှအမျိုးအစား သုံးမျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးက အတန်းတိုင်းမှာ (ဒီ)ထူးညီအတွက် အပြင်းအထန် လုံးပမ်းသော၊ ဝရိတ်ဖိုးရဖို့ ရှေးသွပ်ပြစ်သော၊ ကျောင်းပြီးတာတောင် ဆွဲတွေ တသိကြီးရလို့သော၊ ငွေကြေးချမ်းသာသည့် စာတော်သော ကျောင်းသူကျောင်းသား အုပ်စုဖြစ်သည်။ နောက်တစ်မျိုးက ငွေကြေးချမ်းသာ၊ ပစ္စည်းပြိုင်၊ ဓနပြိုင်၊ ဖက်ရှင် အဆန်းထွင်ခြင်းပြိုင်၊ ကားချင်းပြိုင်ရုံမဟုတ်ပေ။ ကျော်ကြားမှုကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် အရယူထားတတ်ကြသည့် အုပ်စုဖြစ်၏။ ကျန် တစ်အုပ်စုကတော့ သာမန်လူတန်းစား အလယ်အလတ်များ ဖြစ်ပြီး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေထိုင်ကြခြင်း၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဆေးကျောင်းတက်ခြင်း၊ သူတို့တွေ အတန်းထဲမှာ ရှိမှန်း သိတောင်မသိနိုင်သည့် အနေအထိုင် အေးအေးခြင်းတွေနှင့်အတိပြီးသည့် သာမန် ကျောင်းသားအုပ်စုပင် ဖြစ်၏။

ထို ကျောင်းသား အမျိုးအစားတွေမှာ သူက

၈၂ ၀ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဒုတိယ အမျိုးအစားဝင်း ဆေးကျောင်းသားကလေးပီပီ၊ မိဘ
ချမ်းသာမှုနဲ့ ရွှေရည်ချောမောမှုကို ပိုင်ဆိုင်သူပီပီ သတင်း ခပ်
ကြီးကြီး၊ ရည်းစား ခပ်များများ ကျောင်းသားပင် ဖြစ်၏။
လူ့ “နိုင်သမိန်ထော” ဆိုလျှင် ဆေးတစ်မှာသာမက တခြားကျောင်း
လူစုံအစောအထိပင် နာမည်ကြီးသူတည်း။

“ ကဲ အဲဒီ နိုင်သမိန်ထောက သူ ရွေးချယ်တဲ့နေ့က
ကဲကိုသို့ ရွှေရည်ချောမော၍ ခေတ်ပေါ် ဖက်ရှင်တွေ မလွတ်တင်
ဘက်နိုင်သော တွဲနေကျ ရည်းစားများနဲ့ လားလားမှ မတူတ
သာမန် အရောင်းစာရေးမိန်းမကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွား
တာ မဆန်းလား။

ဤ အဖြစ် အပျက်ကို ကိုယ် လက်မခံချင်။ နိုင်
သမိန်ထော တွဲလိုသောမိန်းမသည် ဤသို့ ခပ်တုံးတုံး ပုံစံဖြင့်
မဖြစ်စေရ။ သို့သော် ခုလောလောဆယ်တွေ ကားရေးမွှေးပုလင်း
ဝယ်ရုံသာ ရည်ရွယ်သော နိုင်သမိန်ထော၏ ခြေလှမ်းတွေက
ကောင်တာရှေ့မှ မခွာနိုင်အောင် သံမှိုစွဲထားသလို ဖြစ်လျက်
တခြား ပစ္စည်းတွေကို အကြောင်းရှာ ဝယ်ဖို့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ကိုယ်
လိုက်လျော့မိသတဲ့။

“ကားရှေ့မှန်မှာ ကာတဲ့ ကားချစ်လိပ်ကလေးတွေ ထုတ်
ပြပါလား ဒီဇိုင်းအတုပေါ့...”

“အခု... ကျွန်မ ထုတ်ပြထားတာတွေက ကျွန်မ ကောင်

ဘုရားလှတံ့ပျို ၈၃

တာမှာတင်တဲ့ ဒီဇိုင်းအတုပဲပေါ့... ဒီထက်ဆန်းတဲ့ ဒီဇိုင်း
လိုချင်ရင်တော့ ဝိုင်းချစ်ဈေးတို့... ယုဇန ကုန်တိုက်တို့
မှာ သွားရှာ...”

တချို့က ရောင်းတဲ့သူကိုပင် ပြေပြေပြစ်ပြစ်
မဆက်ဆံတတ်သော၊ တချို့ ရိသဲသဲ နောက်တတ်သော၊ ဂရု
ဂရောင်များသော၊ အများကြီး လျှောက်ထုတ်ခိုင်းပြီးမှ တစ်ခုမှ
မဝယ်ပဲ ထွက်သွားသော လူအမျိုးစုံနဲ့ ဆုံရတိုင်း အင်စတန်မှ
သဘောကောင်းစွာ အပြုံးမပျက် စိတ်ရှည်သည်းခိုင်လွန်းဆည့်
ဒေါင်းမြကြည်သည် ဒီတစ်ခါမှာတော့ ထိုသူ့ကို ပြေပြေပြစ်ပြစ်
ဆက်ဆံမိခြင်း ဖွဲ့လိုတည်း။

ထွက်သွားစေချင်လှပြီ။ ဒီလူတို့ မမြင်ရတော့ရင်
သူမ သိပ်စိတ်ချမ်းသာမိမယ်ထင်တယ်။ မြန်မြန် ထွက်သွားပါ
တော့လားရှင်။ အာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုယ့်နဲ့လုံးဝ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိ
ခဲ့ဖူး။ တွေ့တောင် မတွေ့။ ဆုံတောင်မဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ့်ကိုလည်း
ပြေပြစ် သိမ်မွေ့စွာ စကားပြော ဆက်ဆံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
အသလွတ် မုန်းတီးမိနေသည့်အတွက် စိတ်ရွပ်ရလွန်းလို့ပင်။ လူ
တစ်ယောက်ကို အလကားနေရင်း မမုန်းချင်ပါပဲ မုန်းတုတ်စိတ် ဖြစ်
နေရတာကို ဒေါင်းမြကြည် ခံနိုင်ရည်မရှိ။

ကြာရင် ရှင် မြန်မြန်ထွက်သွားပါလို့ ပြောခံချင်
တိုယ့်ဘက်က အဆိုးဖြစ်တော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်က ဒီဇိုင်း အကုန်ကြိုက်ပါတယ်... ရွေးချခတ် နေပြီဗျာ... ခင်ဗျား ဘယ်ဟာကလေးကို သဘောကျလဲ... ရွေးပေးစမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ အဲဒါမျိုးတွေ မရွေးပေးတတ်ပါဘူး... ဒီက ညီမလေး ဝင်ရွေးပေးလိုက်ပါလား... မြန်မြန်ရွေးလို့ ပြီးတော့ မြန်မြန် ဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

သူက အံ့ဩသလို ကြည့်၏။ လွတ်ကနဲ ‘မြန်မြန် ပြီးရင်အေးရော့’ သဘော ပါဝင်သည့် စကားထွက်သွား၍ ကိုယ့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ပြန်စေ့ကာ အတွင်းမှာ လျှာကို ကျိတ်၍ ကိုက်ပစ်မိခဲ့သည်။ အင်း ဒီလူ ငါ့နားမှာ ရှိနေသမျှ မုန်းကျပ်နေ သလို ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ပျောက်သွားမယ် မထင်ဘူး ခက် ကော့တာပဲ။

မကြာခင်မှာ သူမ၏ ဆုတောင်းပြည့်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကောင်မလေး၏ အတူအညီဖြင့် ကားချပ်လိပ်ကလေး တစ်ခု ကို သူ့ရွေးချယ်၍ ပြီးသွားတော့သည်။ သူတို့ ဝယ်သမျှ ပစ္စည်း များကိုသူမတို့ အရောင်းဆိုင်၏ ကုမ္ပဏီတံဆိပ် တစ်ထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ် တစ်လုံးထဲ စုထည့်ပေးလိုက်၏။

သူတို့ဝယ်သော ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းထဲ သွင်းစဉ် သူမ အလိုလို ခံစားသိရှိနေသည်မှာ ထိုသူက သူမကို စိုက်ကြည့် နေလိမ့်မည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ကမ်းပေးတော့

ကောင်မလေးက လှမ်းမယူခင် သူက လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ တမင်ပင် သူမ၏ လတ်ချောင်းများကို ခပ်ကြာကြာဖိတိုင်လိုက် ခြင်းအား ခံစားလိုက်ရ၍ ဒေါသများ ပိုမိုကြွတက်ချင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ရင်စေ့ လက်စက ချပ်ထားသည့် တက်ထရွန် အင်္ကျီတလောက် အဖြူ၏ ဘယ်ဘက်ထောင့်တွင် တစ်ထားသော နာမည်ကို ထိုသူ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်နေခြင်းကို ထပ်မံ မုန်းတီးရပြန်သည်။

စာဖန် သူတို့ ထွက်သွားတာကို ခေါင်းငုံ့၍ စာရင်း မှတ်တန်ဆောင်လျက် ဆံပင်တွေကြားမှ ခိုးကြည့်သောအခါ မကြာခင်က လည်ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် ထွက်သွားသော သူ့ကို ထိုသို့လှည့်ကြည့်ခြင်းအတွက် မုန်းတီးရပြန်ပါသည်။

သို့သော် ဒေါင်းမြကြည်သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး၌ သူမ မုန်းတီးရသော လူတစ်ယောက်အား ဘယ်တုန်းက မြင်ဖူး ပြီး ဘာကြောင့် ဒီလောက် မုန်းနေမိသလဲ ဆိုတာ ဇဝေဇဝါနဲ့ ခြင်းစားကြည့်မိခဲ့တာတော့ ဝန်ခံချင်ပါရဲ့။

.....

“အဲဒါ... ဘာဖြစ်ရတာလဲ နိုင်... ဘေးမှာ လူစိတ်ယောက် လုံးပါတာတောင် အရောင်းစာရေးမကို သွားအိနေတယ်၊ နိုင်အကျင့်ကို သိလို့ လူစိတ်မဆိုးပါဘူးနော်... ဒါပေမဲ့ နိုင်ပုံစံက အံ့ဩစရာ ကောင်းနေလွန်းလို့... နိုင်... ဒါတိုင်း

အိနေကျ ဒီဇိုင်းမျိုးကလေးမှ မတုတ်တာ... တကယ်ကို ဘာမှ မထူးခြားတဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့ ကောင်မလေးပါ။ မျက်နှာကလဲ ဖိတ်ကပ်မလိမ်းတာ ထားတော့... လူးထားတဲ့ သနပ်ခါးကလဲ သွားပွတ်တံနဲ့ ခြစ်ထားတဲ့ အစင်းမျှင်မျှင် တွေပေါ်လို့... ။ သနပ်ခါး ဘဲကြားမဖြစ်တာပဲ တော်လှတယ်။ မဆိုးပါဘူး... သူ့သနပ်ခါး လိမ်းတာလေးက ပြေပြစ်ပြီး မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးထင်တဲ့ လိမ်းပုံခိုဦး။ ရုပ်ရည်က မလှရတဲ့အထဲ သူ ယူနိုဇေါင်းက အဖြူတက်ထရွန်ကြီး ချုပ်ထားတော့ မှန်နေတယ်... ခရမ်းရင့်ရောင် လုံ့ချည်ကလဲ ခေတ်မရွံ့တော့တဲ့ ရှုခိုင်းလုံ့ချည် ခပ်အောက်အောက်နဲ့... မပြောချင်ဘူး သူတို့ အရောင်းကောင်တာမှာ သူများတွေ့ဘောင် သူထက်သာတဲ့ အစမျိုးနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ယူနိုဇေါင်းကလေးတွေ... ချယ်သပြင်ဆင်မှု ကလေးတွေနဲ့... ဆီလား။ သူ့ပုံစံက အမှိုက်ဆုံးပဲ။ ပြီးတော့... ဆက်ဆံနေကလဲ ကျသေး... အဲဒါကိုများ နိုင်က မြင်ဖူးသလေး ဘာလေးနဲ့ သွားရော ရတယ်လို့ မာနကလဲ ကြီးကြီးကလေးပါ။ နိုင်လို လူက သူ့ကို အရေးတယူ မေးတာကို မဖြေချင် ဖြေချင် သဟောက်သဟန်နဲ့ လူစီက နိုင်အစား ဒေါသတောင်ဖြစ်တယ်”

လူစီက ထိုကောင်တာမှ ထွက်ထွက်ချင်းပင် ဒီ စကားကို စတင်တော့သည်။ လူစီ၊ ထိုစကားစတင်ချိန်တွင် သူက

ဆို သူ့မကလေးထံ နောက်တစ်ခါ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးသည် အခိုက်အတန့်ပင်။ လူစီက တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ပြောလက်စ၊ စကားညွှန်ကြီးတောင် တိတနဲ့ ပြတ်သွားတော့၏။

“လူစီ ပြောလဲပြောစရာပဲကွ... ကိုယ်... အဲဒီ မိန်းမကို မြင်တော့ တကယ်ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေဇာယ်ထင်တာ။ စကြည့်မိကထဲက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်မိတော့မလို တောင်ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်... သူ့ကို တစ်ခါမှ မဆုံဖူးတာကိုလဲ စိတ်ထဲမှာ အသေအချာ သိနေပေမယ့် အဲဒါကို တစ်ခုခုက လိုက်ငြင်းနေသလိုပဲ။ ကိုယ် သူ့ကို သိကိုသိနေတယ်ကွာ... ဟိုးအရင်ကထဲက သိနေသလို ခံစားရလို့ မေးမိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာ...”

“ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေလား... သူက ဘယ်ကျောင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်... နိုင်က ဒဂုံ(၁) က အောင်တယ်... ကျူရှင်မှာများ ဆုံဖူးတာလား... အဲဒါလဲ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ နိုင်က ကျူရှင်စယူကထဲက နိုင်အိမ်မှာ ဝိုင်းလှုပ်ပြီး ဆရာခေါ်သင်တာနော်... လူကလဲ တကယ် စာတော်တဲ့ လူတွေ ဖိုဒီ၊ ဖိုက်ဒီ၊ အော်လီဒီ သမားတွေမှ ရွေးခေါ်တာ... သူက နိုင်အိမ်က ဝိုင်းကို တက်ဖူးမယ် မထင်ဘူး။ နိုင်... အိမ်က ဝိုင်းတွေမှာက ဈေးကြီးတော့ သူတက်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ... နောက်ပြီး သူက နိုင်ကို သိမှမသိတာ... ဝိုင်းတက်ဖူးရင် သိလှော့ပေါ့”

“အေးလေ... ကိုယ်လဲ အဲဒါကို အံ့ဩနေတာပေါ့... ကျွတ်
ကိုယ်လေ တကယ်ဝန်ခံတယ်... အဲဒီ မိန်းမဆီက ကိုယ့်ကို
သိပါတယ်လို့ ပြောတဲ့စကားကို ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး
သိပ်ကြားချင်မိတာပဲ။ နောက်ပြီ... သူ့နဲ့ ခင်ကြည့်ချင်
သွားတယ်... အဲဒါကိုလဲ ကိုယ့်အသိစိတ်က လက်မခံဘူး
လူစီသိပါတယ်... ကိုယ်ခင်တဲ့ တွဲတဲ့ အတန်းအစားအဖို့
အစားတွေက ဒီလို ပုံစံမပါဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်က
ဘယ်လက်ခံချင်မလဲ... ဒါပေမဲ့... တခြားစိတ်တစ်ခုက
တော့ ကိုယ့်ကို သူ့နဲ့အတင်း မိတ်ဆွေဖြစ်စေချင်နေတယ်
အံ့ဩစရာကြီး”

“ဆေးကျောင်းသားရယ်... စိတ်ရောဂါဆေးရုံ သွားထား
ရလို့ ခပ်ကြောင်ကြောင်များ ဖြစ်နေသလား... ကဲပါ...
ဒီ အကြောင်းကို မေ့လိုက်ပါ... စိတ်ချ... နိုင် မနက်ဖြန်
ဦးလင်းရင် ဒီကိစ္စကို မေ့သွားမှာ သေချာပါတယ်... အခု
တော့ လူစီကို ငိုလ်ချုပ်စေ့ လိုက်ပို့ဖို့ စဉ်းစားအုံး။ လူစီ
မှာထားတဲ့ ဖိနပ်ပုံ အဆန်းတွေရောက်နေပြီလို့ လူစီ ဖိနပ်
ဆိုင်က ဖုန်းဆက်ထားတယ်...”

သေချာတာက လူစီပြောသလို ကိုယ်မေ့ရော နေ
သွားပါ့မလားဆိုတာကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေခဲ့တာပင်။ လူစီသည်
ကိုယ့်အပေါ် အင်မတန်မှ နားလည်နိုင်စွမ်း၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း
ချစ်နိုင်စွမ်းရှိသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ လူစီနဲ့ကိုယ့်ကို မိတ်

တွေကလဲ သဘောတူထားပြီးပြီ။ နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေပြီးလျှင်
Summit Parkview တွင် စေ့စပ်ပွဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ဖို့
စီစဉ်ထားပြီပြီ။ ကိုယ် ဟောက်စံဆင်းတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်
ထားပြီးပြီ။

တဖန် လူစီက သူ့မဘက်က ဒီလို ပိုင်ဆိုင်ခြင်း
တွေ ရှိနေတာတောင် ကိုယ့်ကို မချုပ်ချယ် တတ်ချေ။ ကိုယ့်ဗီဇ
အတိုင်း ရည်းစားထည်လဲ တွဲတာပဲ လစ်လျူရှုတတ်၏။

“နိုင်က အပျော်တွဲတာ လူစီ သိနေသားပဲ... နိုင်အချစ်တွေ
လူစီတစ်ယောက်တည်း ရနေခဲ့တယ် ဆိုတာ လူစီ အလို
လို ယုံကြည်ထားတယ်... ဒါကြောင့် နိုင်ဘယ်လောက်
ရှုပ်ရှုပ် လူစီက စိတ်မပူပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
နိုင်က လူစီလောက် ဘယ်သူတို့မှ ပိုမသွားနိုင်ဘူး ဆိုတာ
လူစီသိတယ်...”

ဟုတ်သည်။ အဲဒါကို ကိုယ်လဲ ဝန်ခံပါသည်။
ကိုယ်သည် လူစီဆိုသော မိန်းကလေးကိုတော့ ငယ်ငယ်ကထဲက
ခင်မင်ခဲ့ရာကစ၍ အစပျိုးခဲ့သော သံယောဇဉ်ဖြင့် ရစ်ပတ်သည့်
ချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ လူစီနဲ့သူတို့ရဲ့ အခြေ
အနေ အရပ်ရပ်ကို စေ့စပ်ပွဲတွေ၊ လက်ထပ်ပွဲတွေ လူကြီးတွေ
အသိအမှတ်ပြုမှုတွေ စသည်စသည်များကိုလည်း ကျေနပ်ခဲ့ပါ
သည်။

၉၀ ဝ ရှင်မိုး (သေးတက္ကသိုလ်)

သို့သော် ယခုမှ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိ။ 'ဒေါင်းမြကြည်' ဟူသော အမည်ကို ဖတ်မိစဉ်က ကိုယ့် နားထဲမှာ ထိုနာမည်က ပဲ့တင်လျက်။ ဒေါင်းမလိုလို့၊ ဒေါင်းမြ လိုလိုတွေ မသဲမကွဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားလျက်... ။ ပြီးတော့ ဒီနာမည် ပိုင်ရှင်ကို အလိုလို စွဲလမ်းစိတ်တွေ ရှုတ်ချည်း ဖြစ်ပေါ် လာတာကိုက တစ်ချိုးကြီးပါပဲ။ မိုတ်ကနဲ ပြာသွားချိန်မှာ ကိုယ် မက်နေကျ အိပ်မက်တွေထဲမှာ တွေ့တွေ့နေကျ လူသားနှစ် ယောက်ကို ဘာလို့ ဖြတ်ကနဲ တွေ့လိုက်သနည်း။ ကိုယ် အဲဒါ ကို ပဟောဠိ ဖြစ်ချင်သွား၏။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးတွင် နိုင်သမိန်တော့သည် လှုပ် ရှားလှုပ်ကိုင်သမျှတို့ကို စိတ်နှုတ်ကမ်း ကင်းကွာလျက် ဒေါင်းမြကြည် ကို အချိန်ပြည့် သတိရနေမိတော့သတဲ့။

အမျိုးသမီးကလေးသည် မြင်ဖူးသမျှစာတွင် အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ နန်းအဆန်ဆုံး အလှပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်လျှိုထားသော ဆံထုံးဟက်ဟက်ကြီးမှာ စပယ်ပန်းကုံး တွေ့ဝေလို့။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီက အင်မတန် ရှေးကျသော ရွှေဘက် ရင်ဘတ်မှာ ချုပ်နိုးကြောင်း ဆက်ရာနှင့်၊ ကွင်းလျှို၍ တပ်ရသော ကြယ်သီးတွေက စိန်ကြယ်သီးတွေ ပျတ်ပျတ်လတ်လို့၊ ချိတ် လုံ့ချည် ခရမ်းရင့်ရောင်နှင့် ရင်ဖုံးလက်ရှည် အင်္ကျီအဖြူ ပါးပါး ကတော့ ဘာသားမှန်း မသိနိုင်။ သို့သော် သူမ သိပ်လှပါသည်။

ထိုစဉ်မှာ ထိုအမျိုးသမီး၏ ပုခုံးပေါ်သို့ အဖြူ ရောင် ပုဝါကလေး လာ၍ သိုင်းခြံပေးသူ တစ်ယောက်ကို အမြင် အာရုံမှာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူက အဖြူရောင် ဒေါင်းပေါင်းနှင့် အဖြူရောင် ပိုးရင်ဖုံးတိုက်ပုံနှင့် ခရမ်းရင့်ရောင် ချိတ်ပုဆိုး ကောင် နှင့်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအမျိုးသားက အမျိုးသမီးကလေးနှင့်ယှဉ်လျှင်

တော်တော်ကို အရုပ်ဆိုးပါသည်။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ သူမ ဖြတ်ကနဲ မှတ်မိ သွားပြန်၏။ ကြည့်စမ်း မတ်ပြန်ပြီ။ မတ်နေကျ အိပ်မက်များထဲမှ တွေ့ဖူးသော မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲ။ သိပ်မှတ်မိနေခဲ့တာပေါ့။ ဒါဟာ သူမ၊ လုံးဝ မမြင်ဖူးတဲ့ အမျိုးသားကလေးနဲ့ အမျိုးသမီးကလေး တို့ရဲ့ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုပဲ။

တဆက်တည်းမှာပင် ထို ကြည်နူးဖွယ်ရာ မင်္ဂလာ ပွဲကို မြင်မက်နေရင်းမှ အိပ်နေရင်းပင် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ကန် ဖြစ်ဖြစ်လာ၏။ ထိုမြင်ကွင်းအား ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ မြင် ကွင်းအဖြစ် ထင်မှတ်လာခဲ့တော့သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီမြင်ကွင်း ထဲက အဖြစ်အပျက်ကြီးကို မမြင်ပါရစေနဲ့။ သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ကို မမြင်ပါရစေနဲ့။ ဒါ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဟု အလိုလို ဆုတောင်းမိပြန်။ အိပ်နေရင်းမှ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက် ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာခဲ့တော့သည်။ ဘေးစောင်းအိပ်နေ၍ နား ထင်တလျှောက် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက် ပြိုဆင်းလာခဲ့၏။ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ဝိုင်းမိ ပြန်သော်လည်း အိပ်မက်က နိုး၍မရပြန်။ အဲဒီ မုန်းစရာကောင်း တဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ဟုတ်တယ်။ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ပွဲ တစ်ခုကို မမြင်လိုတော့ပါပဲ မြင်နေရလေသည်။

သူမ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမင်္ဂလာ ဆောင်ပွဲထဲက အမျိုး

သမီး အင်းအုမုန်ဆုံး ခေါ်တွင်ရသော် သတို့သမီးကလေး၏ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သိနေသလဲ။ အဲဒီ သတို့သမီးက ဝမ်း နည်း ကြေကွဲနေတယ်။ သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ မဟုတ်လို့တဲ့။ ပြီးတော့ သတို့သားကို အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေ ခဲ့သတဲ့။ သူမကလေးနဲ့ သူမရဲ့ချစ်သူတို့ဟာ ဒီသတို့သားရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ကွဲသွားခဲ့ကြရသတဲ့။

ထို သတို့သမီးလေး ခံစားရသည့်အတိုင်း သူမမှာ တူးစက်ခံစားရပြီးနောက် တလှိုက်လှိုက်၊ တရွက်ငင်ငင် ငိုနေမိ တော့တာဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မက်နေကျ အိပ်မက်တွေထဲက ထွက်ပြေးပါရစေလား။

“သမီး... ဟဲ့သမီးငယ်... ဒေါင်းမြ... ကြည့်စမ်း... အိပ် နေရင်း ငိုနေပြန်ပြီကွယ်... အိပ်မက်မက်နေပြန်ပြီလား... ထ... ထ... ဒေါင်းမြထတော့... ဒေါ်လေးဆိုင်သွားဖွင့် တော့မယ်။ ကြည့်စမ်း တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ချွေးတွေရွဲလို့ ကွယ်...”

ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေစဉ်မှာ သူမ၏ ပုခုံးနှစ်ဘက် မှ ဆွဲမ၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့တိုး၊ နောက်ငင် လှုပ်ရမ်းကာ နိုးလိုက် မြင်းကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဒေါင်းမြကြည် အင်မတန် နိုးထချင် လှသော အိပ်မက်တစ်ခုမှ နိုးထလာခဲ့တော့သည်။ ဒေါ်လေးက ဒေါင်းမြကြည်၏ ပါးပြင်၌ ရွဲနှစ်နေသော မျက်ရည်များကို ပွတ်

သုတ်ပေးရင်း စိတ်မကောင်းစွာ ညှိုးညွှန့်လိုက်၏။

“အိပ်မက် မက်နေပြန်ပြီ ဒေါ်လေးရဲ့... အရင်တုန်းက မက်နေကျအတိုင်း မက်တာပဲ... ဒီတစ်ခါမက်တဲ့အပိုင်းက မှီလောဆောင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မြင်ရတာသိလား။ ပြီးရင်... တစ်ရက် ခြား နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို အဲ့ဒီနောက်က အဖြစ်အပျက် တွေ ဆက်မက်ဦးတော့မှာ... ။ ကျွန်မ ကြောက်ရဦးမယ်၊ ဝမ်းနည်းရဦးမယ်၊ ခဏခဏလဲ အိပ်နေရင်း ငိုရဦးမယ် ဒေါ်လေးရဲ့... ဒီအိပ်မက်ကြီးတစ်ခုက အစဉ်အတိုင်း မစက်လိုက်။ အဲ့ဒီ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား နှစ်ယောက်စလုံး ငှဲ ကျင်းထဲလိုလို ကျင်းတစ်ခုထဲဝင်တဲ့ အချိန်မှာ အုန်းကနဲ အသံကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ပြီး အားလုံး ပျောက်သွားတဲ့ အထိ မက်ပြီးရင်... တစ်လလောက် မမက်ပဲ နေပြန်ရော နောက်ပြီး အစက ပြန်မက်ပြန်ရော... အဲ့ဒီ အိပ်မက်ကြီး နှိပ်စက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... သုံးလေးနှစ် မကတော့ဘူး... ဆရာဝန်တွေတောင် ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက် မမက်တဲ့ အိပ် ဆေးဖို့တောင် မဖေးချင်တော့တဲ့အထိ။ ကျွန်မ စိတ်ညစ် ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ် ကျွန်မမှာ ဘယ်ဝင့်ကြွေးများ ပါ လာလို့ ဒီအိပ်မက်ကြီးက တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်နေတော့ တာလဲဟင်”

“အစွဲအလမ်း ထားမနေပါနဲ့ကွယ်... တစ်နေ့ကျရင် ပျောက်သွားမှာပါ... ဘုရားစာများသာ များများလုပ်... အိပ်ခါနီး ဘုရားစာများများရွတ်။ တရားထိုင်တဲ့ အလုပ် ကိုလဲ မပျက်မကွက် လုပ်ပေါ့... အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုယ့်ကို ဘာမှ ဒုက္ခပေးတဲ့ အိပ်မက်မျိုးမှ မဟုတ်တာ... အဲဒီ အိပ်မက်ထဲက လူနှစ်ယောက်နဲ့သမီးက အရင်ဆဝတွေ တုန်းက တနည်းနည်း ပတ်သက်ခဲ့လို့ မက်နေတာပါ... သူတို့နဲ့ ပြန်တွေ့ရတဲ့ တစ်နေ့မှာ သမီးရဲ့အိပ်မက်တွေ ပျောက်သွားမှာပါတွယ်...”

မာဠိအင်း။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲကလူသားနှစ်ယောက် နဲ့ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှု မရှိပါရစေနဲ့လား။ အဲ့ဒီ ထဲက အမျိုးသမီးကို ကျွန်မ သိပ်သနားမိပြီး အမျိုးသားကို သိပ် မုန်းနေမိတဲ့ ခံစားချက်ကို အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ခံစားပါရစေ။ အပြင် မှာ ပြန်တွေ့ပြီး ဒီခံစားချက်ကို အပြင်လောကမှာပါ ခံစားရရင် ကျွန်မ ရူးသွားမလားပဲ။

“ကဲ... ကဲ... ခြောက်နာရီခွဲပြီ... ဒေါ်လေး ဆိုင်သွားဖွင့် တော့မယ်နော်... ဒေါင်းမြ၊ ပြီးရင် ခြင်းတောင်းဆွဲပြီး ဈေးထဲ လိုက်ခဲ့ ဒေါ်လေးဝယ်ခြင်းထားတာတွေ အလုပ် ချိန်အမှီ ချက်ရအောင် ထမင်းအိုးတော့ ဒေါ်လေးတည့် ထားပြီးသား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မနက်တိုင်း အာရုဏ်ဆွမ်း ထကပ်လေ့ရှိသည်မို့ ဒီအိမ်မှာ ထမင်းအိုးကို ဒေါ်လေးက တည်ထားနှင့်တတ်သည်။ ဒေါင်းမြကြည်ကတော့ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် အိမ်တံခါး ခဏ ပိတ်ကာ ဒေါ်လေး၏ ဆိုင်ကလေးရှိရာ ဈေးထဲသို့ လိုက်သွားရစမြ။ ဒေါ်လေးကြိုဝယ်ထားနှင့်သော နှစ်ယောက်စာ ဟင်းချက်စရာ များကို ခြင်းတောင်းနဲ့ သွားသယ်ပြီး အလုပ်ချိန်မှီအောင် ချက်ပြုတ်ရစမြ။

ဒေါင်းမြကြည်၏ မေမေက သူမ ရှစ်တန်းဖြေ အပြီးမှာ ရင်သားကင်ဆာဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ မေမေကတော့ ဒေါင်းမြကြည် ဆယ်တန်းတက်သည့်နှစ်မှာ နောက်အိမ်ထောင် ထူထောင်ခဲ့ပါသည်။ အစတော့ မေမေနဲ့အတူတူ နေသေးသည်။ မေမေမိန်းမကလည်း အပြစ်ရှာ ဆူပူတတ်သော မိသွေးမျိုးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် နှုံးဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် မေမေလစာနဲ့ မလောက်ငှတော့အောင် မိသားစုတိုးပွားလာရာ ဒေါင်းမြကြည်က သိတတ်နားလည်စွာ မေမေကို အားနာမိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေ၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီမ အပျိုကြီးက သူနဲ့ လာနေမလားဟု သူ့အိမ်သွားလည်စဉ် မေးချိန်မှာ ဒေါင်းမြကြည်အတွက် အသင့် ဖြစ်သွားခဲ့တော့၏။ အခုဆို ဒေါ်လေးနဲ့ အတူတူ နေလာတာ ရှစ်နှစ်နီးပါး ရှိတော့မည်။

ဒေါ်လေးနေထိုင်သော အပေါ်ဆုံးလွှာ ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်းကလေးသည် မေမေအဖေနဲ့အမေ၏ အမွေပင်ဖြစ်၏။ အဘိုးအဘွားကို ငယ်ငယ်ကသာ မြင်ဖူးလိုက်သော ဒေါင်းမြကြည်မှာ ဆွေမျိုးလဲ နည်းပါးပါသည်။ မေမေဘက်က ဆွေမျိုးတွေနဲ့ကလည်း မရင်းနှီးတာလည်း တစ်ကြောင်း။ ဒေါင်းမြကြည်ကို ငယ်ငယ်ထဲက ချိမ်းထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးသော ဒေါ်လေးတို့သာ ခင်တွယ်သည်လဲ တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် အခုတော့ ဒေါင်းမြကြည်၏ဘဝမှာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်သာ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးဖြစ်နေတော့၏။

ဒေါ်လေးက ဒေါင်းမြကြည်တို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက် အကျယ်ကြီး၏ ဈေးကြီးထဲမှာ နို့ဆီ၊ နို့မှုန့်၊ သကြား၊ အချိုမှုန့်၊ ဟောလစ် စသည်ဖြင့် မပုပ်မသိုးသော ပစ္စည်းများကို ဆိုင်ခန်းကလေး တစ်ခန်းဖွင့်ကာ တင်နိုင်ရောင်းချသည်မှာ မိုးလင်းစာ မိုးချုပ် ဈေးထဲတွင် အချိန်ကုန်တတ်သည်။ ဒေါင်းမြကြည်ကတော့ မေမေ အကူအညီနဲ့ သိမ်ကြီးဈေး အစုံကုန်တိုက်၏ အရောင်းပြခန်းကြီးထဲတွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကိုယ်စားဖွင့်လှစ်သော ဆိုင်ခန်း၌ အရောင်းစာရေးမကလေး အလုပ်ကို လုပ်ရပါသည်။

ငွေကို အလှူပယ်သုံးစွဲနိုင်သော ဘဝမဟုတ်သော်လည်း ငွေကြေး ကြပ်တည်းခြင်း မရှိသည့် အဆင်ပြေသော ဘဝနဲ့ အလယ်အလတ်တန်းစား ဘဝကလေး၌ ဒေါင်းမြကြည်

၉၈ ဝါးမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

မှာ ဒီလို စိတ်ညစ်ညူးရသည့် အိပ်မက်တွေသာ မရှိခဲ့ရင် ဝိုင်းစိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းမှာပဲဟု တောင့်တမိချင်သားပင်။

ဒေါင်းမြကြည် ချက်ပြုတ်ပြီးချိန်လောက်ဆို ခုနက နာရီခွဲပြီ။ အဲဒါ အမြဲ ပုံမှန်ပြီးနေကျ ဟင်းချက်ချိန်ပဲ။ လူနာယောက်စာ ဟင်းလျာကို ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်၊ အသီးအရွက်ကြော် တစ်ခွက် အပြင် ငါးပိရည် တို့ပေးအမြဲစားတတ်သော ဒေါ်လေးအတွက် ပြင်ဆင်ရတာ မပင်ပန်းပါ။ အကျင့်ဖြစ်နေ၍ လားမသိ။ ဟင်းချက်ရတာ တော်တော် ပြန်ပြန်ပြီးတတ်ပါသည်။ ရေဦးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ ထမင်းခူး၊ ရေဥားတွေထည့် ဒေါ်လေးအတွက် ထမင်းချိုင့်ပါ ပြင်ဆင်ပြီး ချိန်မှာ အိမ်ခန်းကို သော့အထပ်ထပ် ပိတ်ကာ အလုပ်သွားပြင်ဆင်ရမမြဲ။ ရှစ်နာရီဆယ်ငါးလောက် အိမ်ကထွက်၊ လမ်းထဲက ဒေါ်လေးဆိုင်ရှိသည့် ဈေးကြီးထဲဝင်ကာ ဒေါ်လေးအတွက် ထမင်းချိုင့် ဝင်ပေးပြီးလျှင် ထိုဈေးရှေ့မှ ကားစီးရပါသည်။ အဘတ်(စ်)ကားက သိမ်းကြီးဈေး ဒဂုံကုန်တိုက် ရွှေတည်တည်သော ကားဖြစ်၏။

တွေးကြည့်ရင် အင်မတန်ကို ငြိမ်းချမ်းအေးအေးပြီး ပူပင်သောကကင်းတဲ့ နိုးနိုးသာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နိုးဖြစ်စဉ် ဘဝတစ်ခုပါပဲ။

သို့သော် ထို သာမန်မိန်းမ၏ ဘဝသည် အ

လူးဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၉၉

နေတွေ့တလို မဟုတ်တော့ကြောင်း ဒီနေ့မှာ ထပ်မံတွေ့ဆုံခွင့်ရသော လူတစ်ယောက်ကြောင့်ပင် ဒေါင်းမြကြည်၌ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခံစား သိရှိလာရပါတော့သည်။

“ဒေါင်းမြ... တို့ကတော့ အမြဲကို အချိန်မှန် ရောက်နေကျပဲ... ဘယ်လိုလဲ စာတွေ ကျက်နေပြီလား...”

ကောင်တာ နောက်ဝင်လိုက်လျှင်ပဲ လုပ်ဖော်တိုင်းဖက် သူဝယ်ချင်း သီတာခင်က နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကျက်တော့မလို့ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ သီတာခင်ရဲ့... စာကျတ်ရမဲ့ အရေးကို တွေးကြည့်ရင် အင်မတန်မှ ပျင်းဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ ကျုပ်က စာနဲ့မတည့်ဘူး ထင်တယ်... ကျောင်းစာအုပ်ကိုင်လိုက်တိုင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်တယ်၊ သီတာခင်ရော ကျက်နေပြီလား...”

“အမလေးတော်... ကျုပ်ကို အထင်ကြီးနေပြန်ပါပြီ... စာကျက်ဖို့ နေနေသာသာ ဘဲကြီးနဲ့ မကြည်မလင် ဖြစ်နေလို့ စိတ်ရှုပ်နေရတယ်... အဲဒါနဲ့ စာမကျက်ဖြစ်သေးဘူး”

ဒေါင်းမြကြည်ကဲ့သို့ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်တက်သော သီတာခင်၏ ညီးညှာမှုကြောင့် နံဘေးမှာ ရှိသည့် တင့်တင့်သော ဒေါင်းမြကြည်အား...

“ဟုတ်တယ်... ဒေါင်းမြရဲ့... ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ

၁၀၀ ဝှိုင်းစိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကိုယ်အပူကိုယ်ရှာရတာနဲ့ အတူတူပဲ... တင့်လဲ ရည်းစား
စိတ်ကောက်ချ် ရန်ဖြစ်ချ် နားလည်မှုတွေ ညှိရနဲ့ တစ်
တစ်လေ စိတ်ကောင်ပျက်တယ်...

“ဒါဆိုလဲ... ရည်းစားမထားကြနဲ့ပေါ့ဟယ်”

“ဒေါင်းမြနေ... ရှင်လို အချစ်’ ဆိုတာကို စိတ်မဝင်စား
မိန်းမမျိုး မဟုတ်တော့ ခက်သားရှင်... ဒေါင်းမြ မသိ
ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ မတွေ့သေးခင်တော့ ဒီလို ပြော
တာပဲ... ။ ဒါနဲ့... ဒေါင်းမြကရော...ဘာလို့ အချစ်ကို စိတ်
မဝင်စားတာလဲ”

“ဪ... မွေးတတ်ပါ ရွှေတင့်တင့်ရယ်... ။ စိတ်မဝင်စား
တာမှ မဟုတ်တာ... ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိ
ရိမနေတာ ဘုရားသခင်က သူ့ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ ဒေါင်း
ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ရင်ထဲကို အချစ်ထည့်ပေးလိုက်တာ
လို့ ကဗျာဆန်ဆန် ပြောကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တာ
နော်...”

ဆယ်နာရီမှာ စဖွင့်သော ကုန်တိုက်ကြီးသည်
ခါစဉ် လူရှင်းနေလေရာ ဒေါင်းမြကြည်တို့ကဲ့သို့ အရောင်းစား
မလေးများက ကိုယ့်ခင်မင်ရာ အုပ်စုနဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်
အကြောင်းတစ်ယောက် ပြောကြ၊ အစည်းအုပ်ကြနှင့် ရှိနေတာ
ပါသည်။

လူးဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၁၀၁

“ဒေါင်းမြရဲ့ ဆံပင်တွေ ဒီနေ့ ပိုပျော့နေသလိုပဲ ဒေါင်း
လျော်လာတာလား... တီဗွီကြော်ငြာထဲက ‘အခုတော့
ကျွန်မသိပြီ’ ဆိုပြီး လှည့်ပြောတဲ့ မော်ဒယ်မိန်းမရဲ့ ဆံပင်
အတိုင်း ဒေါင်းမြ ဆံပင်တွေက အဲဒီလိုလေးဖြစ်နေတယ်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က PANTENE PRO-V ရန်ပူ
တော့ မသုံးပါဘူး သိတာခင်ဇေး.. ဒေါ်လေးရဲ့ ဗမာ
ဒေါ်ဦးလျော်ရည်တွေပဲ လူယူလျော်နေတာ။ ကျုပ်က
သိတာခင်တို့... တင့်တင့်တို့လို ရုပ်မလှတော့ လူတစ်
ယောက်မှာ လှတဲ့တစ်ကွက်တော့ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ ပုံသေ
နည်း အတိုင်း ဆံပင်လှနေတာ တစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်နေ
တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ရုပ်ရည် လှဖို့က အရေးမကြီးပါဘူး ဒေါင်းမြရယ်...
အရေးကြီးတာက စိတ်လှရင် ပြီးတာပဲ...”

“ကျုပ်က စိတ်လှတယ်လို့ ဘယ်သူကများ မြှောက်ပြော
နေပါလိမ့်... ကျွေးစရာတော့ ဘာမှပါမလာဘူးနော်...
ကြက်သားနဲ့အားလူးဆီပြန်ရယ်... နှုတ်ပေါင်ရွက်ချပ်ရည်
ရယ်၊ ဖျစ်ကြော်ရယ်ပဲ ပါတယ်... ထမင်းဗူးထဲမှာ ရှိတယ်၊
မြှောက်ပြောခ ကျွေးရမလား... တင့်တင့်”

“ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ နောက်မှစဉ်းစားတော့ ဒေါင်းမြလေ... ရင့်
ကောင်တာမှာ ပစ္စည်းဝယ်မဲ့ လူလားမသိဘူး ရုပ်ပြီ အထဲ

၁၀၂ ၊ ၊ ရှုမို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကပစ္စည်းကိုကြည့်လိုက်၊ ဟိုရာလိုက် ဒီရာလိုက် လုပ်နေလေရဲ့... သွားလိုက်ပါဦး...

တင့်တင့်သည် ဒေါင်းမြကြည် ကျောခိုင်းထားရာ ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်၍ သတိပေးစဉ်တုန်းကတော့ ဒေါင်းမြကြည် အတွက် အံ့ဩစရာ ဖြစ်စရာ သိပ်မရှိ။ သို့သော် သူမ ကျောခိုင်းထားရာဘက် မျက်နှာမူစဉ်မှာ အံ့ဩစရာ တုန်လှုပ်ခြင်းတွေ စတင်တော့တာပဲ။

ကြည့်စမ်း၊ မနေ့ကလူ၊ ရောက်လာပြန်ပြီ။ ဒါဟာ ဘာသဘောနဲ့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်မလဲ။ မနေ့ထဲက သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေကို မနှစ်မြို့မိခဲ့သည် အခံရှိနေခြင်းလည်း တစ်ချက် သူ့မျက်နှာကို မြင်တိုင်း စက်ဆုပ်ပုန်းတီးစိတ်များ အလိုလို ဖြစ်ခြင်းလည်းတစ်ချက်တို့ကြောင့် ထိုသူ့ကို သူမရင်မဆိုင်ချင်။ ငါ့ပေမယ့် မိမိတာဝန်ယူထားရသည့် နေရာကို လူစားထိုး လုပ်ခဲ့မရှိသော စည်းကမ်းကြောင့်ပင် ထိုသူ့ကို ရင်မဆိုင်လိုပါပဲ ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။ အင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရပါဘိတော့။

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားကို မတွေ့တာနဲ့ မနေ့က ဒီကောင်တာမှာ ခင်ဗျားရှိတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား... ဝေဝေ ဝေဝေဖြစ်သွားမိတယ်...”

ဒေါင်းမြကြည်လာရပ်တာကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ခြင်း ထိုသူ့ဆီမှ စကြားရသော စကားတစ်ခွန်းကို မနှစ်မြို့

လှူးဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၁၀၃

ခြင်းတွေက တလိပ်လိပ် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ကားမှန်ရှေ့မှာ ကပ်တဲ့ ကားချပ်လိပ်ကလေးတွေ ထပ်ဝယ်လို့ ရဦးမလား... မနေ့ကဝယ်သွားတဲ့ ဒီရိုင်းကို ကျွန်တော်ညီက သဘောကျပြီး သူ့ကားမှန်မှာ ကပ်မယ်ဆိုပြီး ဝိုင်းကျသွားတာနဲ့၊ နောက်တစ်လိပ် ထပ်လာဝယ်ရတယ်...”

ဘာကြောင့် လာဝယ်သလဲဟု မေးပါပဲ သူက လှေလှေ ရှင်းပြခြင်းကိုလည်း မုန်းတီးမိပြန်သည်။ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒီလိုမျိုး ကားရှေ့မှန်မှာ ကပ်တဲ့ကားချပ်ကလေးတွေ ဘယ်အရာမဆို ဝယ်လို့ ရရဲ့နဲ့ ဒီကို တမင်လာဝယ်တာကိုက ဒီလူ့ဘက်က မရိုးသားတာပဲလို့ ထင်လိုက်ချင်ရဲ့။ သို့သော် သူ့မှာက ချစ်ခင်မြတ်နိုးစဖွယ် ချစ်သူကလေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သေး။ သူ့အိမ်တိုင်လည်း ချောမောသန့်ပြန်သော ရုပ်ရည်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သေး။ ပြီးတော့ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ သက်တမ်းမှာလည်း ဒီလိုနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချဉ်းတပ်မှုကို ရရှိခဲ့ဖူးသည် မှန်သော်လည်း ထိုသူကဲ့သို့သော လူမျိုး၏ စိတ်ဝင်တစား ချဉ်းတပ်မှုကို မရခဲ့သေး။ အဲဒါတွေကြောင့် သူဟာ ရိုးရိုးသားသားစိတ်နဲ့ ဒီမှာ လာဝယ်တာပါဟု သတ်မှတ်ချင်ပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ကွယ်။ ကိုယ့်လို ရုပ်ရည် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဖြစ်အောင် မလှပတဲ့ သာမန်အရောင်း စားအဖတ်

ယောက်ကို ဤသို့သော ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူ့ဌေးသားက လာပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်စရာကြီး။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါင်းမြကြည် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလို ခံစားရ၏။ တဖန် ထိုခံစားချက်နှင့် အတူ သူ့ကို မှန်းတီးစိတ်များကလည်း အတူရှိနေပြန်၏။

“အင်း... ဒီဇိုင်းတွေ များတော့ ဘယ်ဟာ ရွေးရမှန်းမသိ ဖြစ်ပြန်ပြီဗျ... ဒုက္ခပဲ... ကျွန်တော်က လှတာဆို အကုန် သဘောကျတော့ ရွေးရခက်နေပြီ... ကူညီပါဦး”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မနေ့ထဲတ ပြောလိုက်တယ်... ကျွန်မက လှတာကို မရွေးတတ်ဘူး။ ဘယ်ဟာ အကောင်းဆုံး အလှဆုံးလဲ ဆိုတာကိုလည်း မရွေးတတ်ပါဘူးဆိုတာ ရှင် မှတ်မိမှာပါ... ဒီတော့ ရှင်ဘာသာ စိတ်ကြိုက်ရွေး... ရွေး လို့မရလဲ မကူညီနိုင်ဘူး...”

“ခင်ဗျားက ဆက်ဆံရေး တော်တော်ကောင်းတဲ့ အရောင်း စာရေးမပဲနော်... မနေ့ထဲက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော်ရွေ့ရွေ့ မရှိတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုပဲ တခြားဝယ်သူ တွေကို ဖော်ဖော်ရွေ့ရွေ့ မဆက်ဆံရင် ခင်ဗျား အလုပ်ရှင် က သိသွားတဲ့အခါ ခင်ဗျား အလုပ်ပြုတ်မှာပေါ့... ဒေါင်း မြကြည်ရဲ့... ။ သတိထား... ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့

သတိပေးတာ”

ဤ အမည်နာမကို ကိုယ့်နှုတ်ဖျားက ခေါ်လိုက်ရ ချိန်တွင် ရင်ထဲ၌ ငြိမ်းချမ်း ပြည့်စုံသွားခြင်းတည်းဟူသော ခံစား ချက်က ဖြစ်ပေါ်သွား ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကြေကွဲချင်စရာ ကောင်းတာက ကိုယ်ဒီလို ခေါ်တွင်လိုက်တဲ့အခါမှာ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားလျက် ကိုယ့်ကို အလိုမကျသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ငေး ကြည့်မိသော သူ့မကို ရင်ဆိုင်ရခြင်းပဲ။ အိုး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူမရဲ့ အလိုမကျဖြစ်ခြင်းကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ခံစားသွား ရသလဲ။ ကိုယ်အဲဒါကို မသိ။

“ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သိလိုက်ချိန်တုန်းက ခင်ဗျားနာမည်မျိုးကို ကျွန်တော်အရင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပြောခဲ့ဖူးတယ်လို့ ထင်နေမိတယ်... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန် တော် ဘယ်တုန်းကမှ မသိကျွမ်းခဲ့ကြဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲ လား။ ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်ဘူးဗျာ...”

“ဒီမှာ... လူကြီးမင်း... ရှင် ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ လာတာလား... ကျွန်မကို အင်တာဗျူးဖို့ လာတာလား။ ဒီအရောင်းဆိုင် ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် မဟုတ်တာကို သတိထား ဦးမှပေါ့... ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ အလုပ်ထဲမှာ ပြောရော ဖြစ်ရင် ဘယ်သူ နစ်နာမလဲ ကျွန်မပဲ နစ်နာမှာ... ဒီမှာ ရှင်... ကျွန်မအိုးနိုးသားသား လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတဲ့

မိန်းကလေးပါ။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ... တဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မတို့လို အရောင်းစာရေးမ တွေကို အထင်သေးစိတ်နဲ့ ချဉ်းကပ်အရောဝင်ဖို့တော့ မကြိုးစား ပါနဲ့လို့ အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“ဟာ... ဆောရီးကွာ... ကျွန်တော်လောသွားတယ်... ဆောရီး ဆောရီး... ကျွန်တော် ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ ဒေါင်းမြကြည်ကို အရောဝင်စာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင် ရင်လေ... ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရင်ထဲက သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသလိုလို ခံစား ရတဲ့ ခံစားချက်တို့ ခင်ဗျား နားလည်အောင် ရှင်းပြချင် တယ်ဗျာ... ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ရှင်းရှင်း... ခင်ဗျား လဲ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး... မနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတဲ့ လူစိလဲ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး...”

နိုင်သမိန်ထောသည် ထိုစကားကို ပြောနေရင်းမှ စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာရပြန်၏။ ဖြစ်နိုင် ရင် ချက်ချင်း ဒီနေရာက ထွက်ပြေးပြီး တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာ တစ်ခုမှာ သွားထိုင်ရင်း ကိုယ့် အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်ဆန်းစစ် ကြေကွဲချင်နေပြန်သည်။

“ကျွန်တော်... ဒီအပြာရောင် မျက်လုံးတစ်စုံသာ ပေါ်လွင် တဲ့ အမျိုးသမီးပုံ ကားချုပ်ပဲ ယူပါမယ်...”

သူမ, က ထိုကားချုပ်ကို ပြန်လိပ်ဖို့ ရှိုးကော်စံမှန် ပေါ်မှ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိ။ သူမ၏ လက်ချောင်းများကို လိုက်ငေးရင်း ထိုလက်ချောင်းတွေကို ကိုယ့်လက်ဖဝါးများဖြင့် နွေးထွေးချစ်ခင် စွာ တွဲခေါ် ချင်သည်စိတ်တွေ ပြီးတော့ သူမအား ချစ်ခင်စွဲလမ်း သွားစိတ်တွေ၊ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသောစိတ်တွေ၊ လူစီအပေါ်မှာ တောင် မထားဖူးသည့် အရူးအမူး ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေ ဖြစ်လာ ရ၏။

ကျွတ် ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ရှိကိုရှိနေရမယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်ရှာမတွေ့သေးတာ ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ ထိန်းမရတော့ဘူး။ ဒေါင်းမြကြည်။ မင်းတို့ ချစ်မိသွားပြီ။

မနေ့က တစ်နေ့လုံးလဲ မေ့မရဘူး။ ဒီနေ့ မနက် ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းအထိ မင်းကို သတိရနေခဲ့တယ်။ ဆေးရုံကို ကားဦးတည်နေရာက လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး မင်းရှိတဲ့ ဒဂုံတုန်တိုက်ဆီကို ကိုယ်ဘယ်လို စိတ်ပြောင်းပြီး မောင်းလာမိ သလဲ ကိုယ်... ဝေခွဲဆန်းစစ်၍ မရသေးချေ။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဆိုလိုက်စဉ်မှာ နိုင်သမိန် ထောသည် ဒေါင်းမြကြည်ဆိုသည့် သာမန်မိန်းမတလောက်အား တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်မြတ်နိုးမိတော့သတဲ့။ မယုံနိုင်စရာပင် ကောင်း

၁၀၈ ဝ ရှိမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

သေးတော့။

“ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်သမိန်ထော လို့ ခေါ်ပါတယ်... ခင်ဗျား မသိချင်မှန်း သိပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပြောတို ပြောခဲ့မှ ဖြစ်မယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီကို ခဏခဏ ရောက်လာတော့မှာမို့ပဲ...”

“လဲသေလိုက်...”

သူမထံမှ ကိုယ့်အတွက် နားဝင်ပီယ မရှိလှသော ကျိန်ဆဲသံကို ကိုယ် ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်နေနိုင်တာလဲ မထူးဆန်းတော့ချေ။ ကိုယ် သူမကို ဘာကြောင့်ရယ်လို့ သက်သေမပြနိုင်တဲ့ အတိုင်းအဆမဲ့ ချစ်ခင်စွဲလမ်းစိတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်မှာ ဖြည့်နှက်နေလို့ပဲဟု ကိုယ် အဖြေထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့တွင် နိုင်သမိန်ထောသည် ဒေါင်းမြကြည်၏ အရောင်းကောင်တာမှ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဒဂုံကုန်တိုက်၏ ဒုတိယထပ် ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားခြင်း မရှိ။ ဒေါင်းမြကြည်၏ အရောင်းကောင်တာမှာ ဒဂုံကုန်တိုက်၏ဒုတိယထပ်တွင် ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ထို မနက်ပိုင်းမှာ နိုင်သမိန်ထောသည် ဆေးရုံလစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ဒေါင်းမြကြည်အား မြင်နိုင်သော ဒေါင်းမြကြည်က သူ့ကို မမြင်နိုင်သော နေရာတွေမှ တစ်ဆင့် ဒေါင်းမြ

ကြည်ကို ခိုးငေးသတဲ့။

..... ၀

“ဟေ့ကောင်... မနက်ကလဲ ဆေးရုံမလာဘူး၊ ခုလဲ နောက်ကျမှရောက်တယ်... ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

နောက်ပေါက်မှ အတန်းထဲဝင်လိုက်လျှင် ခြေသံကြားတိုင်း လှည့်ကြည့်သော အကျင့်ရှိသည့် ထင်အောင်သန်းက သူ့ကို အရင်မြင်၏။ ထင်အောင်သန်း နံဘေးသို့ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ သူ့ကို လိုက်စူးစမ်းသော မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး... ဘယ်ကျောင်းက အလှအပ ကလေးဆီ ရောက်နေတာလဲ... မင်းဇာတ်လမ်းတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ကွ၊ မင်းတွဲသမျှတွေကလည်း တကယ့်ကို ချောပေ၊ လှပေ၊ နာမည်ကြီးပေ ကောင်မလေးတွေ ဆိုတော့ ငါတို့က မစားရအညောင်ခံ သားရေကျချင်လို့”

ထင်အောင်သန်းရေ မင်းဒီတစ်ခါ၊ တွက်ဆတာ မှားသွားပြီ ဟု စိတ်ထဲက ဖြေရင်း လက်ချာလိုက်ကူးရန် စာအုပ်ထုတ်ကာ စာကြည့်ချက်မှန်ကို တပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... သမိန်ထော... အလကား ပဲများနေပြန်ပြီ... မပြောချင်လဲနေကွာ... နားထောင်ဖို့ မပြင်ဆင်

တော့ဘူး... နောက်မှ ပြောချင်ပါတယ်ဆိုပြီး လာခေါ်ရင် ဆော့ရိပ်... ”

“ပြောမလို့ပါကွာ... မင်းကလဲ ဒီလောက်လေးတောင် သည်းမခံနိုင်ရင် သူငယ်ချင်းကောင်းလို့ ခေါ်ဖို့သင့်ပါ မလား တော်တော် စဉ်းစားရဦးမယ်”

နိုင်ရဲက သူ့နဲ့ထင်အောင်သန်းတို့၏ ပဋိပက္ခကို မျက်စေ့စေ့၍ နားစွင့်လေသည်။ နိုင်သမိန်ထောမှာ ရည်းစားတွေ ဋိုလိုပေါက်နေပေမယ့် အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းက နှစ်ယောက်ထဲ သာရှိ၏။ ဆေးကျောင်းမှာ ပထမနှစ် စတက်ကတည်းကခုံနဲ့ပါတ် နီးသူချင်း ခင်မင်ကြ၊ အတွဲများကြတာ ဖြစ်၍ ယခု နောက်ဆုံး နှစ် အပိုင်း (ခ)အထိဆိုလျှင် ငါးနှစ်သက်တမ်း ရှိပြီ။ တယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်လဲ အကုန်လုံးနီးပါး သိထားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ထဲမှာ အရွယ် ဆုံး၊ အပွင့်ဆုံး၊ နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သော နိုင်သမိန်ထော၏ ရည်းစားပေါင်းများစွာ၏ ဇာတ်လမ်းကို သိကြသူများမှာ ထင် အောင်သန်းနဲ့ နိုင်ရဲ နှစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ပြီးရင် လူစီပေါ့ လူစီကတော့ အတန်အသင့် သိခွင့်ရသူဖြစ်သည်။

ထင်အောင်သန်းမှာ လက်ဖျံ၌ အညှိရင့်ရောင် အမှတ်အကြီးကြီးရှိ၍ သူတို့က မှတ်သန်းဟု နာမည်ပြောင်ခေါ် တာ။ နိုင်ရဲက တေစရာရှိ တေသော်လည်း ဘယ်တော့မှ စာကျက်

မပျက်၊ အတန်းမပျက်၊ ဆေးကျောင်းသား မှန်လျှင် ကြီးကြီး မားမား စာမေးပွဲခွင့် (ဥပမာ- အတန်းတင်စာမေးပွဲ) ကျူးခြင်း မရှိလျှင်လည်း စာမေးပွဲဝယ်ပေါင်း များစွာ ကျူးရမည်ဟူသော စံချိန်ကို နိုင်ရဲက ကန့်ကွက်လျက် ဆေးကျောင်းစတင်ချိန်မှ ယခု အထိ တစ်ခါမှ စာမေးပွဲ မကျူးတာ၊ အဲဒါတွေကိုလဲ လူစီ သိခွင့် ရပါသည်။

လူစီအပေါ် အဲဒီလောက်ထိ တွယ်တာခဲ့၊ အခွင့် အရေးတွေလဲပေးခဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တကယ်ပင် ချစ်ခဲ့လျက် ယခုမှ ဒီနှစ်ရက်အတောအတွင်း ကိုယ်စိတ်တွေ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလဲ ဒေါင်းမြကြည်။ ကိုယ် ဝန်ခံရရင် မင်းဆီ မှာ ကိုယ့်ကို ညှို့ဝှင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအင်တစ်မျိုးများ ပိုင်ဆိုင်နေသ လားလို့ ကိုယ် သံသယဖြစ်ချင်တယ်။

“မှတ်သန်း... ဒီတစ်ခါ မင်းတို့ ကြားရမဲ့ ငါ့ဇာတ်လမ်းကို မင်းတို့ တော်တော်အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်ကွ... ငါ့ကိုယ်တိုင် တောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေရလွန်းလို့... တကယ့်ကို ဝတ္ထာရိပ်...”

“နေ့ကတော့ ပြောကြကွာ... ငါ ဒီမှာ လက်ချာလိုက်ရတာ စိတ်မပြောင့်ဘူး မင်းတို့ မလိုက်ချင်ရင်နေ... ငါက ပြည့် ပြည့်စုံစုံ လက်ချာလိုက်ရမှ အိပ်ပျော်တာကွ... ငါ့ဆီမှာ လက်ချာပြည့်စုံသမျှ မင်းတို့ စာမေးပွဲခွင့်ရင် မပြောတော့

တာကို သတိရမပေါ့... နေဦး... မင်းရဲ့ ထူးဆန်း အံ့ဩ ဖွယ်ဇာတ်လမ်းကို ဒီတစ်ချိန်ပြီးမှပြော... နောက်တစ်ချိန် ဆရာ့ မှာလို့ သတင်းရထားတယ်... အဲဒီကျမှ ကင်နီတင်းသွားပြီး ပြောကြရအောင်...

“ဟုတ်ကဲ့ နာခံပါမယ်... ဆရာနိုင်ရဲ့...”

စိတ်တစာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားလို့မရ ဖြစ်နေတော့ စာကူးနေရင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် သူမထံ စိတ်ပျံ့လွင့်ချင် သွား သည်။ တည်တည်တင်းတင်း မျက်နှာပြင်၊ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်း နည်း ဝါးသော နှုတ်ခမ်းပါးတစ်စုံ၊ ကိုယ့်ကိုမုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်သည့် ဟု ကိုယ်ယူဆနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ မာဆတ် ပြတ်တောက် သော စကားသံ စသည်များကို ကိုယ်တော်တော်ပင် စွဲလမ်း တကြီး ဖြစ်လျက် မေ့မရချင်။

ကိုယ် မက်နေကျ အိပ်မက်တစ်ပုဒ်ဟု ကိုယ်နာ မည် တတ်ထားသော အိပ်မက်များထဲမှ မိန်းမဟာ သူမများလား လို့ ကိုယ် ကြိုးစား အဖြေရှာကြည့်ပြီးပြီ။ သို့သော် ထိုအိပ်မက် များထဲမှ တွေ့နေကျ မိန်းမက သူမနဲ့လားလားမျှ မတူပါချေ။ ထိုမိန်းမက အင်မတန်မှ ရင်သပ်ရွှေမောလောက်အောင် လှပသူ ကိုယ်တွေ့ဆုံရသော ဒေါင်းမြကြည်က သာမန် ရုပ်ရည်ကလေး ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သူ။

‘အိပ်မက်တစ်ပုဒ်’ ဟု အမည်တပ်ရခြင်းမှာ သူ

အရွယ်ရောက်စ အရွယ် ဆယ်သုံးနှစ်၊ ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် လောက်ကထဲက စတင်၍ မက်သော အိပ်မက်သည် အစဉ်လိုက် မက်တတ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ သုံးရက်၊ လေးရက်ခြား တစ်ခါ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ရက်ခြားလောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ပတ်ခြားလောက် ဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် အစဉ်လိုက်မက်သော အိပ်မက်၌ တွေ့မြင်ရသည်မှာ ဗုဒ္ဓသားနှစ်ယောက်တည်းသာ။ ထိုဗုဒ္ဓသားနှစ်ယောက်က အခု ဆိုလျှင် သူတို့၏ မျက်နှာတွေကိုတောင် ကိုယ် အလွတ်ရနေသည် အထိ ဒီနေ့ ဘာအိပ်မက်၊ မက်ပြီးရင် နောက်တစ်ခါ ဘာမက် တော့မယ် ဆိုတာသိနေတဲ့အထိ ထိုအိပ်မက် တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ကိုယ့် ကို လွမ်းမိုးနေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာလေပြီ။

အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ထိုအိပ်မက်တစ်ပုဒ် စပြီး မက်ကတည်းက သူ့မှာ တခြား ဘာအိပ်မက်မျိုးမှ မမက် တော့တာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ် သိနေသလိုလိုပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ဟာ တစ်ခုခု ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ဒေါင်းမြကြည် မင်းနဲ့ရော ဒီအိပ်မက်က ဘယ်လို နည်းနဲ့များ ပတ်သက်မလဲ ကိုယ် တွေးကြည့်စမ်းပါရစေ။

သေချာတာက ထိုအိပ်မက်မက်ရသည်ကို ကိုယ် က ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတတ်ပြီး၊ ဒေါင်းမြကြည်ကို တွေ့နေရလျှင် ကိုယ့်ဘဝ ငြိမ်းချမ်းမှု အပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံနေတယ်ဆိုတော့ feel

၁၁၄ ။ ရှိမိမိ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

“ဟေ့ကောင်... သမိန်ထော့ ဟောဗျာ... ထိုင်ရက်ကြီးများ အိပ်ပျော်သွားသလဲ... ဆရာထွက်သွားတာတောင် မင်း လက်ထဲက ဘော်လီပန်မချသေးဘူး...”

“ဟုတ်လား... လက်ချာတစ်ချိန်ပြီးသွားပြီလား... ဘယ် တောင် မသိလိုက်ဘူးကွာ... အတွေးလွန်သွားလို့...”

နိုင်သမိန်ထော့သည် ကျောပိုးအိတ်ထဲ စာအုပ်နှစ် ဘောင်ပင်၊ မျက်မှန်အိတ်တို့ကို ထည့်ရင်း ဝန်ခံလိုက်လျှင်...

“Prebloc မှာ မင်းကြိုက်သလိုလေတာ... အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး... Bloc ဝင်ရင် အခုထဲက စာမကျက်ထား တဲ့ အကျိုးကြောင့် မင်းဗျာများဦးမှာ မြင်ယောင်သေး”

ဟု နိုင်ရဲက ဆရာကြီး လေသံဖြင့် ဆုံးမပါသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်သည် နိုင်ရဲ၏ စကားကို ထပ်မံ ဖြည့်စွက်လျက်...

“အေး... မင်းလဲ ငါ့ကို စာပိုင်းကျက်ပေးရတာနဲ့ ပင်ပန်းမှာ မြင်ယောင်သေး... ပြီးတော့ ဒီကောလ်မှတ်တွေ တသိကြီး ရမှာမြင်ယောင်သေး... ငါ့ကို စာကျက်ပေးရလို့ ဝရိတ်ပြီး တွေ တသိကြီးဖြစ်သွားမှာ စိတ်ရှုပ်နေသလား နိုင်ရဲ...”

“မဟုတ်ဘူး... ထင်အောင်သန်းက သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကား နိုင်လှာကို စိတ်မရှည်စွာ အရင်ထွက်သွားနှင့်၏။”

ဗူးဆန်းလှဝတ်တို့၏ ၁၁၅

တင်နံတင်းရောက်သည်အခါကျမှသာ ထင် အောင်သန်းနှင့် နိုင်ရဲ မေးသမျှကို ကိုယ်က အကြောင်းစုံ ပြောပြ ခဲ့ရတော့သည်။ ကိုယ်ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူတို့ ကိုယ့်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းက ပိုများပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နိုင် သမိန်ထော့ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ သာမန်ရုပ်ရည်ရှိသော မိန်းမ၊ အောင် နိုင်ကျော်ကြားမှု တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပိုင်ဆိုင်သော မိန်းမ၊ ဖက်ရှင် အသစ်အဆန်း ပေါ်သမျှ မဝတ်နိုင်သော ငွေကြေး မချမ်းသာ သည့် မိန်းမမျိုးကို ဆိုလျှင် စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်တတ်သော သူစားမျိုး မဟုတ်၍တည်း။

“သူနာမည်က ဒေါင်းမြကြည်တဲ့... အထေးသင် ဓာတ္တသိုလ် တက်နေတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိရတယ်... သူ့ကို ငါ မနေ့ကမှ စတွေ့တာ... ဒီနေ့တော့ သူ့ကို ငါ့ဘက်က ချစ်မိ နေပြီဆိုတာ သေချာသွားတယ်...”

“တော်တော်မှ လှရဲ့လား... လူစိတ်တော့ ငါတို့ တွေဖူး သမျှထဲမှာ မင်းနဲ့အတွဲအညီဆုံးပဲ၊ မင်းမိဘတွေကရော မင်းကိုယ်တိုင်ကရော သဘောတကျ ရွေးချယ်ထားတာ မမှားဘူးလို့ ငါတို့ ထင်တယ်... ဒီတစ်ယောက်လဲ မင်း အပျော်တွဲတာပဲ မဟုတ်လား... ဘယ်လောက်များ feel လာတာမှတ်လို့...”

“မဟုတ်ဘူး... မှတ်သန်းရ... ဒေါင်းမြကြည်က ဂစ်မို့

ထူးခြားနေတယ်... သူ့ကိုငါ စတွေ့တွေ့ချင်း အရင်ထဲက ရင်းနှီးသိကျွမ်းဖူး သလိုလို ခံစားလိုက်ရတယ်... ဘယ်လို ပြောရမလဲကွာ တော်တော်ကို ရင်းနှီးနေသလိုမျိုး ခံစား ရတဲ့ ခံစားချက်က ချက်ချင်းဖြစ်လာတာ... ငါ ဟန်မ ဆောင်နိုင်ပဲ မေးတောင် မေးကြည့်ရတဲ့ အထိပဲ... အဲဒီလို မေးလိုက်ရပေမဲ့ ငါစိတ်ထဲမှာ သူ့နဲ့တစ်ခါမှ မဆုံဖူးတာ မသိကျွမ်းဖူးတာကို သိနေပြန်သေးတယ်... ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ကို လက်မခံချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ကွာ... အဲဒီလို သူ့နဲ့စတွေ့ တုန်းက လူစီတောင် ငါ့ဘေးမှာ ပါသေးတယ်”

“အဲဒီ ဒေါင်းမြကြည်ကရော မင်းကို သိပါတယ်တဲ့လား”

“ဘယ်သိမလဲကွာ... မသိတဲ့အပြင် သူက စကားပြန်ပြော နေရင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုက ဘယ်လို မုန်းသွားသလဲ မသိဘူးကွာ။ ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့ ငါ့ကို မုန်း နေတယ်ဆိုတာ သိသာလွန်းနေတယ်... ပြီးတော့ တစ်ခု ထူးခြားတာက သူ့နဲ့ငါ မျက်လုံးချင်းစပြီး ဆုံကြတဲ့အခိုက် မှာ ငါ့စိတ်တွေ လွင့်ကနဲလိုလို ဖြစ်သွားတယ်... နောက်ပြီး ရပ်နေရင်း အိပ်ပျော်သွားသလိုလိုနဲ့ မင်းတို့ကို ငါပြော ပြောပြနေကျ အိပ်မက်တစ်ပုဒ်ထဲက အပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ဖြတ်ကနဲ ခဏလေးမှ တကယ့်ခဏလေး မြင်ယောင် သွားတယ်ကွာ... သူ့နဲ့ငါဟာ အဲဒီအိပ်မက်ထဲက ငါ့ မြေ ဖူးတဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့များ ဆက်စပ်ခဲ့ဖူးသလား မသိဘူး”

“ရှေးဘဝက ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာလား သမိန်ထော ရာ... မင်းဟာကလဲ ကိုယ်တိုင်က ခေတ်ပညာတတ် ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်တော့မယ်... လက်တွေ့ဘဝကို မတွေးပဲ ဘာလို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်၊ ပုံပြင်ဆန်ဆန်၊ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်ဆန် အိပ်မက်ထဲ ဆွဲထည့်ရတာလဲ... အဲဒီ အိပ်မက် က မင်းငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးတဲ့ ကာတွန်းတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ကို စိတ်စွဲရာက ကိုယ့်ဘာသာ မသိစိတ်က ဖန်တီးပြီး စိတ်စွဲပြီး မက်တဲ့ အိပ်မက်ပါတွာ...”

နိုင်ရဲက ကိုယ့်ကို မယုံသင်္ကာစွာ ဝေဖန်ပါသည်။ တိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်ကို ယုံသူမှာ ဘယ်သူများ ရှိမည်နည်း။ ကိုယ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မကြာခဏပင် မနေ့ညကတော့ အိပ်မက် ထဲက ဘယ်အပိုင်းဖြင့် မက်ပြန်ပြီပြောတိုင်း ကြားနေကျဖြစ်၍ နိုးသွားကာ အဟားခံရပေါင်း များပြီ။ လူစုံကိုလဲ ပြောပြဖူး၏။ သူစိကတော့ နည်းနည်းယုံဖော် ရသား ပြီးတော့ မေမေလည်း ထို အိပ်မက်ကို စိတ်ဝင်စား၏။ မေမေက ကိုယ့်အိပ်မက်ကို အယုံ ကြည်ဆုံး စိတ်အဝင်စားဆုံး၊ မကြာခဏ သတိတရပင် အိပ်မက်၊ မက်သလားဟု မေးဖော် အရဆုံး မေမေတစ်ယောက်ပဲ။ ဖေဖေက ကိုယ့်ကို ရှုတ်ချတတ်သည်။ ညီလေး နိုင်တလထောက်က ငကြောင် ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ ဖေဖေနဲ့ကိုယ့် အိပ်မက်ကို အတင်းအဓာတ်တတ် သည်။

ကိုယ်က အဲဒီလို ခံရပေါင်းများတာတောင် စိတ်မပျက်မိ။ ကိုယ့်အိပ်မက်ကို ကိုယ်ယုံကြည် နှစ်သက်စွာ လက်ခံထားခဲ့သည်။ ကိုယ်ထင်သည်။ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီအိပ်မက် ဘာကြောင့်မက်ရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ကိုယ်သိကိုသိလာရပါဦးမည်။

“ဒါနဲ့... နေပါဦး... ဒေါင်းမြကြည်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မသိဘူးကွ... သူ့ကို ဒဂုံကုန်တိုက် ဒုတိယထပ် အရောင်းပြခန်းမှာ တွေ့တာ...”

“သူလဲ ပစ္စည်းလာဝယ်ရင်း တွေ့ကြတာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး... သူက ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက ဆိုင်ခွဲဖွင့်တဲ့ အရောင်းဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမ လုပ်ရတယ်၊ ကားအလှဆင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတာ တွေ့တာပဲ... သူ့ကောင်တာမှာ... ငါနဲ့လူစီက သူ့ကောင်တာမှာ တားအတွက် ရေမွှေးသွားဝယ်ရင်း ဆုံကြတာ...”

“ဟ... အဆန်းပါလားကွ... နိုင်သမိန်ထောရဲ့ စံနှုန်းတွေနဲ့ မကိုက်တဲ့ အရည်အချင်းကိုပိုင်တဲ့ ဒေါင်းမြကြည်ပဲ... မင်းက မင်းရဲ့စံနှုန်းတွေတောင် ဖျက်ပြီး ဒေါင်းမြကြည်ကို ချစ်သွားပါပြီ ဘာညာရောဂါ တက်ရတယ်ဆိုတော့ သူတော်တော်ကို လှလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

“မင်းတို့ မြင်ချင်ရင် နောက်တစ်နေ့ ငါနဲ့လိုက်ကြည့်လေ”

နိုင်သမိန်ထောသည် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၏ စိတ်ကို ဆွပေးရင်း ဒေါင်းမြကြည်အား မြင်လျှင် သူတို့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားကြမလဲဟု မြင်ယောင်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ... မင်းဘယ်မိန်းမကို ရောဂါတက်တက်ပါ... နောက်ဆုံးတော့ မင်းတကယ်တကယ် လက်ထပ်ရမဲ့ မိန်းမဟာ လူစီမေအောင်ဆိုတဲ့ မိဘကလဲ သဘောတူ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လဲ လိုလိုချင်ချင် လက်ခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ... မင်းက ရောဂါတက်တုန်းခဏပဲ... နောက်ပြီးတော့လဲ ပြီးသွားတဲ့အတိုင်း အစဖော်လို့ မရအောင် ဓမ္မသွားတာလဲ ထုံးစံပဲ...”

“မှတ်သန်... မင်းက ဘာလဲ၊ ဒေါင်းမြကြည်ကို လိုက်မကြည့်တော့ဘူးပေါ့... ဒီလို ဆိုလိုတာလား”

“ကြည့်မှာပေါ့ဟ... မင်းတွဲသမျှ၊ ရောဂါတက်ဖူးသမျှ ဘယ်တစ်ယောက်ကိုများ လိုက်မကြည့်ဘဲ နေဖူးလို့လဲ... ဘာလဲ မနက်ဖြန် သွားကြည့်ရမှာလား”

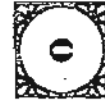
“ကောင်းပါ့မလား မသိဘူး... ငါက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ သွားသွားနေရင် သူ့သိက္ခာကျသွားမလား မသိဘူး... ဒီလိုလုပ်ကွာ သူ့ကို ငါတို့ တစ်နေရာရာက အရင်ချောင်းကြည့်မယ်... အဲဒီနေရာကနေ ငါက မင်းတို့ကို ပြလိုက်မယ်...”

မင်းတို့ အဝေးကပဲ ရပ်ကြည့်ချင်ကြည့်ပေါ့... ဒါမှမဟုတ် အနီးကပ် ကြည့်ချင်သပဆိုလဲ ငါက ရပ်စောင့်နေမယ် မင်းတို့က ကားပစ္စည်း ကြည့်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကောင် တာနား မယောင်မလည် သွားရပ်ပေါ့ကွာ... ဒီလိုပဲ ဘာ ပစ္စည်းမှ မဝယ်ပဲ လျှောက်ကြည့်ကြတဲ့ လူတွေ အများကြီး ပဲဟာ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ငါကတော့ နှစ်ရက်တောင် ရောက်ပြီးနေပြီဆိုတော့ နည်းနည်း ဆင်ခြင်ဦးမှ... ။ နောက်မို့ ဒေါင်းမြကြည် သိက္ခာကျသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်... ငါ့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘက်က တစ်စုံတစ် နှစ်နာသွားတာမျိုး မကျန်ရစ်စေချင်ဘူး”

အထူးသဖြင့် ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ သူမနဲ့ပတ်သက် လို့ပဲပေါ့။ ကိုယ့်ကြောင့် ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ဘဝမှာ နှစ်နာသွားခြင်း တွေ မဖြစ်စေချင်။ သူမအား ကိုယ် ဘာကြောင့် ဒီလောက် တောင် ညှာတာမိလျက် အရေးတယူ ရှိနေခဲ့မိပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုလဲ ကိုယ်ကပြန် ထိတ်လန့်ချင်နေပြီ။ တစ်ခါတော့ တိုင်း တစ်ခါထက်တစ်ခါ ပိုလို့တိုးလာနိုင်မည် စွဲလမ်းတပ်မော် မိလာသော အဖြစ်မို့ သူမနဲ့ ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်ရွံ့ရင်း မတွေ့ပြန်လျှင်လည်း နေနိုင်မည်လားဟု မိမိဘာသာ မေးကြည့် မိသည်။ အင်း သေချာတာက သူမကို တစ်ရက် မတွေ့ရဘဲ တောင် သူ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်မည် မထင်။

နေစမ်းပါဦး။ သူမဟာ သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီ လောက်အထိ ဆွဲငင် သွားခဲ့နိုင်တာပါလိမ့်။ မာရေကြောရေ စကားပြောခြင်းကြောင့်လည်း ဟုတ်မည်မထင်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့် သော မုန်းတီးသည့် မျက်လုံးများကြောင့်လည်း ဟုတ်မည် မထင်။ ဘယ်လိုအရာမျိုးကများ သူမဟာ သူ့ကို အလွယ်တကူ စွဲလမ်း မိသွားအောင် စွမ်းဆောင်လိုက်နိုင်တာပါလိမ့်။ ပဟေဠိဆန်လေ စွ... ။

သူမအား မြင်သာသော တစ်နေရာမှာ ရပ်ကြည့်ရခြင်းကို အားမရချင်။ ဒါတောင် သူ့အရပ်က လူအားလုံးတွေထက် ခေါင်းတစ်လုံးမျှ ပိုမြင့်ချင်ချင် အရပ်အမောင်း မှီလို့ပေပဲ။ နောက်မို့ ဒီလောက်များပြား ရှုပ်ထွေးကာ ဥဒဟို သွားလာနေကြသော လူတွေကိုကျော်၍ သူမကိုမြင်ခွင့်ရရန် ကြိုးစား၍ ကြည့်ရခြင်းက လွယ်မည်မထင်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်က ဒေါင်းမြကြည်အနားမှာ ရပ်ငေးခွင့်၊ နိုင်ရဲနဲ့မှတ်သန်းတို့လို ဝယ်စရာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အကဲခတ် လေ့လာခွင့်၊ ပြီးတော့ တစ်နေ့လုံး မင်းအနားမှာ နေရခွင့် ရချင်နေပြီ။ ကိုယ်တော့ ကြာရင် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။

မင်းကို စပြီး စွဲလမ်းသွားကတည်းက ကိုယ့်စိတ်
တွေထဲမှာ ကိုယ် တကယ်ချစ်လှပါချည့်ရဲ့လို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့ဖူး
တဲ့ လူစိုကိုတောင် မေ့သွားခဲ့တာ နှစ်ရက်ခွဲလောက် ရှိပြီ။ အဲဒါကို
မင်းယုံအောင် ကိုယ်ဘာနဲ့များ သက်သေပြရမလဲ။

မင်းဆီက အချစ်ကို ကိုယ်လိုချင် တောင့်တနေမိ
ခဲ့ပြီ။ မင်းကကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အမြတ်နိုးရဆုံးသူကလေး
ဖြစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ ကိုယ် ဝန်ခံပါရစေ။ ငြင်းမရတော့ဘူး။ အခု
တောင် ဒီလို အဝေးကင်းနေရင်း အားမရနိုင်။ မင်းအနားကို
လာချင်တဲ့စိတ်တွေက ထိန်းမရနိုင်နဲ့ ကိုယ်ဘယ်လောက်တောင်
စိတ် ပင်ပန်းနေရပြီလဲ။

နိုင်ရဲ့နဲ့ မှတ်သန်းတို့က ဘာတွေပြောသည် မသိ။
သူမက ဣန္ဒြေကြီးစွာ ပြုံး၍ ဖော်ရွေပျူငှာစွာ တုံ့ပြန်နေသည်ကို
မြင်ရတော့ မနာလိုချင် ဖြစ်မိ၏။ ကိုယ့်ကိုကျတော့ ဘာလို့ ဒီလို
ပြုံးမပြနိုင်ရလဲ။ ဘာကြောင့် မုန်းတီးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်
ဇာတ်သလဲ။ ဘာကြောင့် ပျူပျူငှာငှာ မရှိတတ်သလဲ။

ကျွတ် နိုင်ရဲ့တို့ကလဲ ဒီလောက် ကြည့်ခွင့်ရတာ
တော်ရောပေါ့။ ဘာများ အရောဝင်စရာ လိုတာမှတ်လို့။ စကား
ပြောနေရတာကလဲ မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်၊ ဒေါင်းမြဲကြည့် မင်းကလဲ
တော်ရုံသင့်ရုံ ဖော်ရွေပြဖို့ကောင်းတယ်။ နိုင်သမိန်ထောသည်
သဝန်တိုစိတ်တွေ စာဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ခြေလှမ်းတွေက

ဒေါင်းမြဲကြည့်ခိုရာ အလိုလိုပင် ရွေ့လျားလာခဲ့မိတာကိုလဲ သတိ
မရတော့

ကိုယ့်ကိုမြင်လိုက်သောအခါ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား
သော သူမ၏မျက်နှာပြင်၊ ပြီးတော့ ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွား
သောဣန္ဒြေရပြုံးသည်အပြုံးများ၊ တဖန်... ထိုအပြုံးများ
နေရာ၌ အစားထိုးနေရာယူလာသော သူ့အားအလိုမကျစွာကြည့်
သောအကြည့်၊ တင်းတင်းစေ့စေ့ပိတ်သွားသောနှုတ်ခမ်းအစုံ
တို့ကိုကြေကွဲစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ မင်း ဘာကြောင့်
ကိုယ့်ကို အလိုလိုမုန်းနေရသလဲ ကိုယ်စဉ်းစားလို့မရဘူး။

နိုင်ရဲ့နှင့်တင်အောင်သန်းတို့က သူ့ကိုအံ့ဩတကြီး
ကြည့်ကြလေသည်။ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းမ
ဆီလာတာဘာဖြစ်သလဲ။

“မင်းတို့ ပစ္စည်းလာကြည့်တာ မပြီးကြသေးဘူးလားကွ
ငါ ရပ်စောင့်ရတာ ခြေသလုံးတောင် တောင့်တယ်... ငါ
လာမခေါ်မချင်း မင်းတို့ပြီးမယ်မထင်လို့ လာခေါ် ရတာ”

သူမက သူတို့အား တစ်ချက် မျက်လုံးလှန် အကဲ
ခတ်ကာ မျက်နှာပြင်က ပိုမို၍ တည်တင်းသွားခဲ့သလိုပင်။

“မင်းကလဲ ဥစ္စာခြောက်နေပြန်ပြီ.. ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

၁၂၆ **ရှင်မိုး** (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ထင်အောင်သန်းက ပြောချလိုက်သော စကားကြောင့် ကိုယ်သည် ဒေါင်းမြကြည်တော့ စိတ်ဆိုးသွားတော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ကာ မာန်လိုက်ခြင်း၊ ဒေါင်းမြကြည်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် ဟာများသွားရတော့သည်။

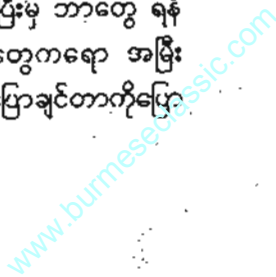
“ဒီမှာရှင်... ကျွန်မ ဒီလို အရောင်းစာရေးမ၊ လုပ်တာဟာ မိုးရိုးသားလုပ်ကိုင်တာပါ... ရှင်တို့လို ယောက်ျားတွေရဲ့ ရိသဲသဲ လာပြောတာကို နားထောင်ဖို့ အကြည့်ခံဖို့ အထင်သေးခံဖို့ အရောင်းကောင်တာရှေ့မှာ အလှပြနေတာမဟုတ်ပါဘူး... ။ ကိုယ့်အတွက် အခြားလူမှာ ဒုက္ခဖြစ်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ရင် ကျွန်မကို ရှင်တို့ အပေါင်းအသင်းစုံညီနဲ့ လာနှောင့်ယှက်နေတာတွေ ရပ်တန်းစာရပ်ပါလို့ နတောင်းပန်ပါတယ်... ။ ကျွန်မကို တခြားကောင်တာက စာရေးမတွေ မြင်ရင် ယောက်ျားတွေကို မြုဆွယ်နေတဲ့ အကျင့်ပျက်မိန်းမလို့ အထင်ခံရမှာလဲ ကျွန်မ စိုးရိမ်ပါတယ်။ ရှင်တို့တွေ တကြိတ်တည်း တညာဏ်တည်းမှန်း မသိလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ခံစကားပြောပြီး ရှင်တို့မေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းမတူပဲ၊ အမျိုးအစား မတူပဲကို ရှင်းပြမိတာ... ဒီလိုတွေ မှန်း အစတည်းကရိပ်မိရင် ကျွန်မ ဒီလောက်အထိ စကားလက်ခံ ပြောမိမှာ... မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြမြမှတ်ထား

လူးဆန်းလှဝတ်တို့ရန်စာ ၁၂၇

လိုက်...”

“ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမက စိတ်ကူးယဉ်လွယ်တဲ့မိန်းမ၊ တိမ်းညွတ်လွယ်တဲ့ မိန်းမ၊ ဆွဲဆောင်ရတာ လွယ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး... ရှင်က ရုပ်ရည်ကလေးချောတာ၊ ငွေကြေးချမ်းသာတာ တစ်ခုတည်းလောက်နဲ့ ကျွန်မကို အလွယ်တကူ ဖြားယောင်းလို့ ရမယ်။ အပျော်ကြုံလို့ ရမယ်လို့လဲ မထင်နဲ့... ကျွန်မမှာ ငွေကြေးဥစ္စာ ရှင်တို့လောက် မကြွယ်ဝပေမယ့် ဣန္ဒြေနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ မာနကတော့ ဘယ်လိုမိန်းမနဲ့မှ ယှဉ်မရအောင် မြင့်မားတယ်ဆိုတာလဲ မြမြမှတ်ထားလိုက်... ကျွန်မတစ်ခုတောင်းပန်ချင်တာက ရှင်တို့မှာရှိတဲ့ အစ်မတွေ ညီမတွေနဲ့ စာနာပြီး ကျွန်မ သိက္ခာကျဆင်းရအောင် မနှောင့်ယှက်ကြဖို့ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် သူမကို ငေးကြည့်နေသော အမျိုးသား သုံးယောက်စလုံးကို စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှ ပြောချပစ် နှိုက်မိသည်အထိပင်။ သူ့ကို မြင်လိုက်စဉ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသတရားက ကြီးမားနေခဲ့ပါသည်။ ပြောပြီးမှ ဘာတွေ ရန်ဆွဲမိလို့ ရန်တွေ့မိမှန်းလဲ မသိ။ စကားတွေကရော အပြီး အမောက်တည့်ရဲ့လားလဲ မဆန်းစစ်မီ၊ သူမ ပြောချင်တာကိုပြော နိုင်ဖို့ စိတ်စောနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီလိုသာ နေ့တိုင်း သူတို့ နှောင့်ယှက်နေလို့က တော့ မခက်ပါလား။ သီတာခင်နဲ့ တင့်တင့်ဆိုသည့် သူမနဲ့အတွဲ ဆုံး မိတ်ဆွေမကလေးများက သိပ်ကြာရင် မေးကြတော့မှာ။ စပ်စုံ ကြတော့မှာ။ ထင်မြင်ချက် အမျိုးစုံ ကြားရတော့မှာ။ အဲဒါတွေ ကို သူမ၊ မလိုလားခဲ့ချေ။

'နိုင်သမိန်ထော' ဟူသော နာမည်တစ်လုံးသာ သိခွင့်ရသော ထိုသူကို မြင်ရတိုင်း မရိုးနိုင်စွာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အမုန်းစိတ်များ၊ စက်ဆုပ်နာကြည်းသွားသော စိတ်များ၊ သူ့ကို သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒများ တစ်ခုခုကြောင့် အညှိုးအတေး ဖြစ်ကာ ကလဲ့စားချေချင်သည့် စိတ်များ (ထိုတစ်ခုခုက ဘာအကြောင်းအရာမှန်း ဒေါင်းမြကြည် က အဖြေရှာလို့ မရသေး) ၏ နှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို ဒေါင်းမြကြည် တောင်မခံနိုင်။

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကမှလည်းအဆင် အဆံ မရှိပဲ ဘာအကြောင်းမှလဲ မရှိပဲ။ အလိုလို မုန်းတီးနေသော ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ အံ့ဩမိပါရဲ့ကွယ်။ တကယ် တကယ်။ အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်တာ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ဤသို့သော အပြစ် အပျက်များနဲ့ ရင်ဆိုင်ရခြင်းက ပထမဆုံးပါပဲ။ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေပါသည်။

သာမန် ရုပ်ရည်ပိုင်ဆိုင်သော မိန်းမ၊ ငွေကြေး မကြွယ်ဝသော မိန်းမ၊ သာမန် အရောင်းစာရေးမကိုမှ ရုပ်ရည်

ချောမောသော သူဌေးသားကလေးတစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စား ခဲ့ခြင်းဟာ ဒေါင်းမြကြည် အမှန်ဆုံး ဝန်ခံရရင် ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ သူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့တန်ရာ တန်ရာပဲ တွေ့တတ်တယ်ပဲ ပြောရ လေး။ သူမ၊အား စိတ်ဝင်စားဖူးသူ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဟာ နိုင်သမိန်ထောနှင့်ယှဉ်ရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပါပဲ။ သို့သော် ဒေါင်းမြ ကြည်က ထိုချဉ်းကပ်ဖူးသော လူတွေကိုလဲ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မုန်းတီးတာမျိုးလဲ မရှိခဲ့ပါပဲနဲ့ နိုင်သမိန်ထောကိုကျမှ ထူးပြီး စိတ် ဝင်စားတာလဲမဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အလိုလိုနေရင်း မုန်းတီး နေတာကိုက တကယ့်ကို ကြီးမားတဲ့ Problem ကြီး တစ်ခုပင်။

ဒေါင်းမြကြည်က တခြားသော မိန်းမတွေလို မိမိ အား ရုပ်ရည်ချောမောသော သူဌေးသားက လာရောက် ချဉ်းကပ် တို့ စိတ်ကူးမယှဉ်မိပေ။ ကြည်နူး ဂုဏ်ယူမိခြင်းလဲ မရှိပေ။ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရခြင်းတည်း ဟူသော ဒုက္ခကိုသာ ရင်ဆိုင် နေလသည်။

"ဒေါင်းမြကြည်... ကျွန်တော်တို့ ရိုင်းသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်စိတ်ထဲက လွှဲကံလွှဲကံ လဲလဲ တောင်းပန်တာပါ... ဒီလို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ခဏတဖြုတ် လာကြည့်ရုံတင်ကလေးပဲ ရည်ရွယ်တာပါ... ဒီကောင်တွေ သိပ်ကြာနေလို့ မနေနိုင် တော့ပဲ ကျွန်တော် လာခေါ်မိတဲ့အတွက် ဒီလို ပြဿနာ ဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။"

ထိုသူ့ ဟု သူ့က နိုင်သမိန်ထောဟူသောအမည် သိရက်နှင့် ခေါ်တွင်သော အမည်နာမကို ဝိုင်ဆိုင်သူက စိုးရိမ် တကြီး တောင်းပန်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... မဒေါင်းမြကြည် ကျွန်တော်တို့မိကောင် ဖခင် သားသမီးတွေပါ... နောက်ပြီး ကျောင်းသား တွေပါ... ရွယ်တူချင်း ဣန္ဒြေပျက်ရစေရဲ့ဆိုပြီး နောက် တာမဟုတ်ပါဘူး”

မျက်မှန်နှင့်လူကပါ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ဝါးစိမ်း ပြော၏။ လက်ဖျံမှာ အညှိရောင် အမှတ်အကြီးကြီးရှိသော သူ ကတော့ သူမနှင့်ထိုသူတို့ကို အပြန်အလှန် အကဲခတ်၍မဆုံး အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေဟန်ကတော့ အထင်းသားပင်။ ဟင်း သီး စိတ်ကျွမ်းကျပ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဘာ အမှုအရာ ပြောင်းမသွားပါပဲ အကဲခတ်ခံရတာလောက် ဝါးစိမ်း ကျွမ်းကျပ်စရာ မရှိတော့ဘူး တကယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်ရဲ့ပါ... သူက ထင်အောင်သန်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်သမိန်ထောရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ... တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်းသားချင်းတွေ တော့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ... ကျွန်တော်တို့ ဆေးတစ်မှာ Part II တက်နေပါတယ်”

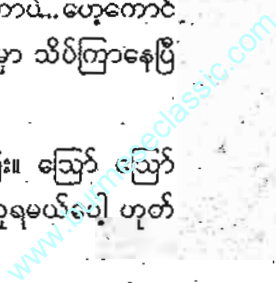
“အဲဒါတွေ ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မသိချင်ပဲနဲ့ ရှင်တို့ဘာ

လို့ လာပြောနေရသလဲ... ကျွန်မသိချင်တာက တစ်ခု တည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်တို့ ကျွန်မ ကောင်တာရှေ့က ဘယ်တော့ ထွက်သွားမလဲ ဆိုတာပဲ... နောက်ထပ်လာပြီး မနှောင့်ယှက်ဖို့ကိုလဲ မှာလိုက်ချင် သေးတယ်...”

မောက်မာ ရင့်သီးတယ်ပဲ ပြောပြော။ ဘာတွေပဲ ဝေဖန်ချင်ဝေဖန် ဒေါင်းမြကြည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ချေ။ ဖြစ် နိုင်ရင် ယခုရင်ဆိုင်နေရသော အဖြစ်အပျက်များမှ ရုန်းထွက်ချင် သေးရဲ့။

“စိတ်ချမလို့ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့... ကျွန်တော်တို့ ဒီလို နှောင့် ယှက်မိတာမျိုး နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တာရှေ့ကိုလည်း ဝယ်စရာပစ္စည်း မရှိဘဲ ဒီလို လာရပ်စကားပြောတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေး ပါတယ်...။ ဒါပေမဲ့ ဒေါင်းမြကြည် သိထားဖို့က နိုင်သမိန် ထောဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဒီ လောက်အထိ အလျော့မပေးခဲ့ဘူး ဆိုတာပဲ... ဟေ့ကောင် တွေ... လာသွားကြရအောင်... ဒီနားမှာ သိပ်ကြာနေပြီ ကွ...”

အံ့မယ်။ ထိုသူကပဲ တပြန်ကြီး။ ဪ ဪ အဲဒီအတွက် ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂုဏ်ယူရမယ်ပေါ့ ဟုတ်

၁၃၂ ၀ ရှင်းမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

လား။ ရယ်ပဲရယ်လိုက်ချင်သေးတော့။

ရှင်မှာ အပျော်တွဲစရာ မိန်းမဒီလောက်ရှားသလောက်ဟင်။ ကြံကြံဖန်ဖန် ကျွန်မလို မိန်းမကိုမှ အပျော်တွဲဖို့ စဉ်းစားရတယ်လို့။ ရှင် အဲဒီလို အဆန်းထွင်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမှာ ရှင်ကိုမြင်တိုင်း မုန်းရလွန်းလို့ စိတ်ပင်ပန်းတယ်။

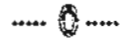
ထိုသူက ဒီကောင်တာရှေ့ကို ဝယ်စရာအကြောင်း မရှိပဲ မလာဘူးတဲ့။ ဝယ်စရာ အကြောင်းရှိရင်တော့ တခြားမဝယ်ပဲ ဒီကို လာဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ အို သိပ်ရောပေါ့။ ရောင်းသူ ဝယ်သူ ဆက်ဆံရေးအပြင် ဒီထက်ပိုလာမယ်မထင်နဲ့။ ရှင်ရဲ့ တိမ်းညွတ်နေသော မြူဆွယ်တဲ့ မျက်စိတွေမှာ မျောပါသွားမယ် မထင်နဲ့။

ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ ရှုပ်ရည်သောကျားတစ်ယောက် တမ်းတမ်းစွဲ တပ်မက်တဲ့ ရှုပ်ရည်မပိုင်ဆိုင်ရုံတင်မက သီတာခင်နဲ့ တင့်တင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိကို ရှိမနေခဲ့တာပဲ။ သူ့အယောက်ျားကိုမှ ချစ်ကြည့်ဖို့ မပြောနဲ့ စိတ်တောင် မဝင်စားဘူး။

အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုတဲ့ ကားချပ်ကြီးကိုလဲ လက်မခံခဲ့ပဲ ဒေါ်လေးလို အပျိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ဘဝကို ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသား

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါင်းမြကြည်မှာ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိခြင်းတည်းဟူသော နှလုံးသားမျိုး မပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာကို သိရှာလေသော 'ထိုသူ' ၏ ကြိုးစားမှုများဟာ ဘာတစ်ခုမျှ အရာထင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ထိုသူကို မြင်ရတိုင်းတော့ သူ့အား မုန်းတီးခြင်းဖြင့် သူမ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်ဆင်းရဲရဲ ခြင်းမည်။

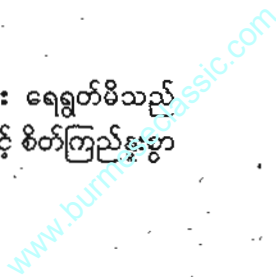
ထိုသူဟာ ဘယ်တော့များမှ ဒေါင်းမြကြည်ကို စိတ်ကုန်သွားမလဲ မသိ။ အဲဒီ ထိုသူ စိတ်ကုန်သွားမည့် ရက်တစ်ရက်ကိုသာ မြန်မြန်ရောက်ချင်လှပါပြီ ဟူ၍ ဒေါင်းမြကြည်က တောင့်တမိပြန်သတဲ့။

သို့သော် ဒေါင်းမြကြည်၏ တောင့်တခြင်းက ယခု သာလောဆယ်မှာတော့ မပြည့်နိုင်သေးချေ။ ထိုသို့ တောင့်တနက် မပြည့်နိုင်သေးကြောင်း သိခွင့်ရခြင်းမှာ ညနေဖက် သူမ၏ အလုပ်ပြန်ချိန် ကုန်တိုက်ထဲမှ အထွက်တွင် ထိုသူ့ကို မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

"ကျွတ်... စိတ်ပျက်ရပါတိတော့"

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည် ထိပင်။ ထိုသူ ဒီလို လာစောင့်နေခြင်းကြောင့် စိတ်ကြည်နူးစွာ

ရင်ခွန်ရတာမျိုးလဲမရှိ။ တမင်ဇာတ်လမ်းရာဇာ၊ အိမ်ကလီလုပ်တာ၊ အဆန်းထွင်တာ တွေနှင့် အမြစ်တင်လျက် သူမအား ရပ်ကြည့်နေသော သူ့ရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကပင် တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခပ်တည်တည် ဖြတ်သွားခဲ့သူမှာ ဒေါင်းမြကြည်ပဲတည်း။

ထိုသူမရပ်နေသော ကားကြီးက ကြီးကြီးမားမားကိုယ်ထည် ရှည်လျားလျား နိုင်လှသည့် ကားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင် သန့်သန့်ကားကြီး၏ ကားမှန်များကတော့ နက်မှောင်မှောင်တွေ ဖြစ်လေသည်။

အဲဒါ သူ့ကားပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ ကားတစ်စီးလဲ ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး ကြားတာပဲလား။ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်တဲ့ လူတွေကို အထင်ကြီး အားကျတဲ့လူစားမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးရှင်။ ရှင်ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေနဲ့လဲ ကျွန်မတို့ မြဲဆွယ် ငြားယောင်းလို့ မရပါဘူး။ ရှင် ရှပ်ရည်ချောမောမှုကလဲ ကျွန်မကို များစွာ မဆွဲဆောင်နိုင်လှပါဘူးရှင်။

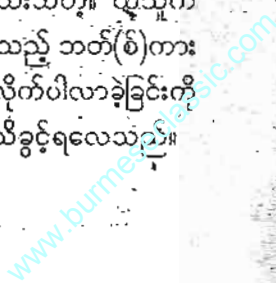
ထိုသူ့မျက်လုံးတွေကို ဒေါင်းမြကြည်က ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပဲ ရှေ့တည့်တည့် ကြည့်ကာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း အလိုလို မြင်ယောင်၍ ထိုသို့ အကြည့်ခံခြင်းအား မခံချီ မခံသာ ဖြစ်ရလေသည်။

ဘတ်(စ) ကားမှတ်တိုင်တွင် ရပ်စောင့်နေ

အခိုက်အတန့်တွင် ထိုသူ့က သူ့ကားနံဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေဆဲ ခိုင်မပျက်ပင်။ သူ့ကား ရပ်ထားရာ နေရာက ဘတ်(စ)ကားဂိတ်နှင့် တော်တော်လေးနီးပါတယ်။ ဒေါင်းမြကြည်က တခြားသော မိန်းကလေးတွေလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမဖြစ် ဟန်ပန်လုပ်ခြင်းလဲ မရှိပါ။ လူတွေနဲ့ ကွယ်ရပ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးပါ။

ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ့မျက်စေ့ရှေ့မှာ ကိုယ်က ရပ်ပြီဟာမှ မဟုတ်တာ။ ရပ်စရာနေရာမရှိလို့ ဒီမှာရပ်တယ် ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘတ်(စ)ကားမှတ်တိုင်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်စောင့်တာပဲ။ သူ့ကို ကိုယ်ဟန်ပြတယ်လို့ သတ်မှတ်ဦးမလား။ အို သိနိုင်တာမှတ်လို့ ယောက်ျားတွေဟာ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် တွေးတတ်ကြတဲ့ အမျိုးတဲ့။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးတတ်တဲ့ အမျိုးတဲ့။ သီတာခင်နဲ့တင်တင်တို့ကတော့ ပြောပြောနေ ကြတာ ကြားဖူးသား။ ထိုသူကရော သူမကို အဲဒီလိုထင်သွားရင်တော့ ဒုက္ခ။ အဲဒီလိုတော့ အထင်မခံနိုင်ပေါင်။

အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲက မုန်းတီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် တွေးမည့်အတွေးများကိုလဲ ဒေါင်းမြကြည်က မဆီမဆိုင် မုန်းတီးပြန်သေးသတဲ့။ ထိုသူက အင်မတန်မှ ဇွဲရှိသူတည်း။ ဒေါင်းမြကြည် စီးသည့် ဘတ်(စ)ကားနောက်မှ တောက်လျှောက်ပင် သူ့ကားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းကို သိခွင့်တစ်ခု အရောက်မှာ ဒေါင်းမြကြည် သိခွင့်ရလေသည်။

ကြည့်စမ်း။ သူက ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့အိမ်ကို ဆီ
အောင် လိုက်ကြည့်အုံးမလို့ပေါ့လေ။ ရှင်လိုက်ကြည့်စရာ မလိုဘူး
ဆိုပြီး သွားရန်တွေ့ပစ်ရင် ကောင်းမလား။ အဲဒါလဲ မဖြစ်သေး။
တော်ကြာ ထိုသူက သူ့နောက်က လိုက်လာတာကို ဒေါင်းမြကြည်
က ဝရုစိုက်တယ်လို့ သိသွားတယ်ဆိုတာမျိုးကို အဖြစ်မခံလို့။

နေပါစေ အိမ်သိတော့ရော သူ့လာလည်နိုင်တာ
မှတ်လို့။ ရှင် ကျွန်မကို မြန်မြန်ကြီး စိတ်ပျက်သွားပါစေတော့
ရှင်။ ရှင်ရဲ့အဆန်းထွင်သော ကျွန်မအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်း
သမ္မုကို မကြာခင်မှာ စိတ်ကုန်သွားပါစေတော့။ ကျွန်မထက်သာ
တဲ့ တခြားမိန်းမတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားသွားပါစေတော့။

“ဟဲ့... ဒီနေ့ နည်းနည်းစောသလားပဲ... ဘတ်(စ)တာ
မြန်မြန် ရတယ်ထင်တယ်... ဒေါ်လေးတောင် အခု
ညနေစာ ထမင်းချက်ပြီးတယ်”

“တစ်စီးပဲ လူကြပ်လို့ တက်မရခဲ့ဘူး... နောက်ခဏလေး
ထပ်စောင့်လိုက်ရတယ် နောက်တစ်စီး ချက်ချင်းတက်
ရတယ် ဒေါ်လေးရဲ့... ကားလဲ အနေတော်ရုံကလေး
ချောင်ပါတယ်... အင်း... ဒီနေ့တော့ စာစကျက်ပါ
ဒေါ်လေးရေ... သိတာခင်တို့ကတောင် စာစကျက်နေ
လားလို့ မေးနေပြီ... စာမေးပွဲနီးပြီ ဒေါ်လေးရဲ့... စာတူ
တော့မယ်...”

“ဪ... ဪ ဟုတ်လား... ဒေါ်လေးတူမ တကယ်
စာကျက်တော့မယ်ပေါ့လေ... စောင့်ကြည့်ရအောင်ကွယ်
လက်ဖက်တွေစားရင်းတန်းလန်း အိပ်ငိုက်မလား... တော်
ပါပြီ စာမကျက်ချင်တော့ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်... အချိန်
တန်ရင် သူ့ဟာနဲ့သူ အောင်သွားမှာပဲဆိုပြီး ဒေါ်လေး
ဘေး ဘယ်အချိန် ဝင်လာအိပ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရသေး
တာပေါ့”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးနဲ့ အပြန်အလှန်
စကားတွေပြောရင်း ဒီနေ့ အတွေ့အကြုံတွေ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ဖလှယ်ရင်းဖြင့် ထိုသူ့ကို သတိရလိုက်သေးသည်။
သို့သော် ထိုသူ့ အကြောင်းကိုတော့ အထူးတလည် လုပ်ပြီး ပြော
ပြဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ ဒေါင်းမြကြည် ထင်တာက ထိုသူဟာ ရက်
အနည်းငယ်အတွင်းမှာ သူ့မကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့၍ သူ၏
စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားခဲ့လိမ့်မည် ဟူ၍ ထင်မှတ်
ထားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီညတော့ စောစော အိပ်ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး... ဟို
အိပ်မက်ကြီးရဲ့ အစတစ်စ ပြန်မက်ပြီးတာ ဒီနေ့ဆို တစ်
ရက်ကျော်ကြာပြီ... နောက်ထပ်အပိုင်းတွေများ ဆက်မက်
ဦးမလားမသိဘူး။ အဲဒါတွေ တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတာ...
အိပ်မက်မက်ရမှာ ကြောက်တာနဲ့ မအိပ်ရတော့ဘူး...
အဲဒီ အိပ်မက်ထဲက အပိုင်းတစ်ခုခု မက်ပြီးရင် နောက်

တစ်နေ့ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး... တစ်
စက်မှ ဖျော်လို့ မရတော့ဘူး၊ လွမ်းနေသလိုလို၊ သောက
ရောက်နေသလိုလို၊ ဒေါသဖြစ်နေသလိုလို၊ ပုံဆွေးနေ
သလိုလိုနဲ့ အမြဲ ခံစားနေရရော... အိပ်မက်မက်တိုင်း အဲ့ဒီ
ထဲက အုန်းသမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရသလဲ
ဆိုတာချည်းကို ကျွန်မသိပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ခံစား
နေရတာကိုလဲ စိတ်ပင်ပန်းလှပါပြီ... အိပ်မက်တွေဟာ
ဘယ်နေ့များမှ ရပ်ပါတော့မလဲ မသိဘူး... ”

“စိတ်ထဲ အစွဲကြီး လုပ်မထားနဲ့လေကွယ်... အိပ်မက်ပဲ
သူ့ဘာသာ မက်ချင်မက်ပါစေပေါ့... ငါတူမ ကြောက်
တတ်လွန်းလို့ အိပ်မက်မက်တတ်လွန်းလို့ အခု အရွယ်
ကြီးထိ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲသေးမှန်း သိနေတော့
ဒေါ်လေးနဲ့ချည်း အိပ်ခိုင်းနေရတာ ကြာပါပကောကွယ်...
ဒေါ်လေးပြောသားပဲ... သမီး-ဒေါ်မိမြရဲ့ အိပ်မက်နဲ့ သက်
ဆိုင်သူတွေနဲ့ သေသေချာချာ ဆုံရတဲ့တစ်နေ့မှာ ဒါမှ
မဟုတ်လဲ... အချိန်တန်တဲ့တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီအိပ်မက်ကြီး
က မက်တော့မယ် မထင်ပါဘူး... ဘာကြောင့် မက်နေ
သလဲ သိချင်ရင်လဲ အကြားအမြင်ရတဲ့ လူတို့၊ ဗေဒင်
လက္ခဏာ ဟောတတ်တဲ့ လူတို့ဆီမှာ သွားမေးမြန်းကြည့်
ဆိုတော့လဲ မသွားချင်ပြန်ဘူး။ ဒေါ်လေးတို့ကို ကိုးကွယ်
တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကလဲ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တွက်ချက်

တတ်တာ... သူ တွက်ပေးတော့ သမီးက လူဝင်စားဆို
လား ဒီလောက်ပဲ ကြည့်လို့ရတာ။ သူ့ဟောပေးဖူးတာလဲ
သမီးအသိပဲ... ကိုယ်က လူဝင်စားဖြစ်နေမှတော့ တိုး
အရင်ဘဝက ကိုယ်ကြုံခဲ့ဖူးတာတွေ ပြန်မက်တာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့... အဲ့ဒီလိုပဲ စိတ်ဖြေ”

“ဟင်အင်... ကျွန်မ အဲဒါတွေ အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။
လူဝင်စားလဲ မဖြစ်ချင်ပါဘူး... အဲ့ဒီအိပ်မက်နဲ့လဲ မပတ်
သက်တဲ့လူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲ့ဒီ
အိပ်မက်ကြီး မက်ရတာ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ဆင်းရဲရ
လွန်းလို့”

“အဲ့ဒီ အိပ်မက်ထဲက သမီးပြောတဲ့ အုန်းသမီးက ငါ့သမီး
ပဲ ဖြစ်နေမလားလို့ ဒေါ်လေးတစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိတယ်”

“ဟင်... ဒေါ်လေးကလဲ မဖြစ်နိုင်တာ... အဲ့ဒီမိန်းမကလေး
ဘယ်လို ကျက်သရေရှိမှန်းကို မသိပါဘူး... နောက်ပြီး
တော်တော်ကိုလဲ လှပါတယ်... ကျွန်မရုပ်နဲ့များ တခြားစီ
ဆံထုံးကြီးကဆို ဆံပင်တွေမှ ခဲပြီး နက်နေတာသိလား...
သူ့ကို လက်ထပ်တဲ့ လူကြီးကတော့ အကယ်လူမိုက်ရုပ်၊
မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ လူတာကာကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျချင်တဲ့
စိတ်တွေသူ့မှာ အပြည့်ရှိမှန်း သိသာအောင် သူ့မျက်လုံး
တွေက တောက်ကျစ်နေတာ... ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီလူကို ခိုးတူ

စရာကောင်းတာက သူက အဲဒီအမျိုးသမီးကို တော်တော် လေးမြတ်နိုးရှာတယ်...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် ဒီနေ့မှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပင် သူမ၏ အိပ်မက်အကြောင်းကို ဒေါ်လေးနဲ့စိတ်လိုလက်ရပြောပြဆွေးနွေးချင်နေမိတာ ထူးခြားပါသည်။ အိပ်မက်စပြီး မက်တဲ့ အရွယ်တုန်းက အိပ်နေရင်း ခဏခဏ ငိုနေတတ်လွန်း၊ ဗလုံးဗထွေးတွေ ရေရွတ်တတ်လွန်း၊ အိပ်ရာက နိုးရင် ချွေးတွေ မျက်ရည်တွေနဲ့ နိုးထရလွန်းတာဟာ အဲဒီအရွယ်တုန်းကစပြီး အခုထိတောင် မရိုးနိုင်စွာ ဖြတ်သန်းရစမြဲ။

သို့သော် အိပ်မက်အကြောင်းကို ဒေါ်လေးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြတတ်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ရှားပါးလှသည့် တစ်ခါတစ်ရံတို့၌သာ ဒေါ်လေးနဲ့အိပ်မက်အကြောင်း ဆွေးနွေးတတ်တာဖြစ်သည်။

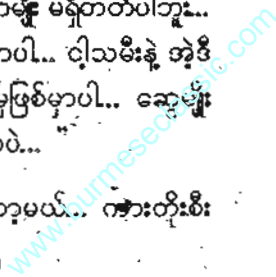
“ဒေါင်းမြ... အဲဒီအမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးပုံစံကို ပြောပြလွန်းလို့ ဒေါ်လေးတောင် သိနေပါပြီ... ဒါပေမဲ့... ဒေါ်လေးစိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတာတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ သမီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ... အရင်ဘဝက ရုပ်ရည်လှခဲ့ပေမဲ့ သမီးဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒီဘဝမှာ သာမန် ရုပ်ရည် ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့... ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဆုံးသတ်ကြီးကို တော့ ကျွန်ုပ်ကြောက်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်... အဲဒီ

မိန်းမက ဒီဘဝမှာ ကျွန်မဖြစ်မနေပါစေနဲ့... သူတို့က ကျင့်အကြီးကြီးတစ်ခုထဲကနေ တစ်စိတ်ဖြစ်ပြီး တစ်နေရာဆီကို လွင့်သွားကြတယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်မ၊ မက်ရုံမက်ပေမဲ့ အဲဒီလို တစ်နေရာဆီကို လွင့်သွားတဲ့ အဖြစ်ကြီး မလာခင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကြောက်လန့်တဲ့ အမူအရာတွေကို ကျွန်မမြင်နေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ အင်မတန်ကို ကြောက်ရတာ ထိတ်လန့်ရတာ မပြောပါနဲ့... ပြီးတော့ သူတို့တွေ တစ်စိတ်လိုလို... တစ်နေရာဆီလိုလို လွင့်သွားတာကို မက်လိုက်ချိန်ဆို ကျွန်မလေ ကြက်သီးတွေတောင် ပြန်းကနဲ ထသွားရော ပြီးတော့... အဲဒါ မက်ပြီးရင် ပျောက်သွားတဲ့ ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီဆိုရင် ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှိုက်, လှိုက်တက်လာပြီး ဝမ်းနည်းလာတော့တာ... အဲဒီအိပ်မက်ထဲက အဖြစ်အပျက်က ဇာတ်သိမ်းမကောင်းပါဘူး”

“စိတ်စွဲမနေပါနဲ့ကွယ်... အရင်ဘဝက ဖြစ်တာမျိုးတွေ ဒီဘဝမှာ တစ်ထပ်တည်း ပြန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိတတ်ပါဘူး... ဒေါ်လေးက စိတ်ထင်တာ ပြောတာပါ... ငါ့သမီးနဲ့ အဲဒီမိန်းမက တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါ... ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးတာမျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

“ဒေါ်လေးရေ... ကျွန်မ ရေချိုးတော့မယ်... ကားတိုးစီး

လာရလို့ ချွေးထွက်တာလဲ... ခဏလေး ထိုင်လိုက်တော့
ချွေးတိတ်သွားပြီ... ရေချိုးရင် ရတော့မလားမသိဘူး”

“အခုထိ အဒေါ်ကို အကြံဉာဏ် တောင်းတုန်းပါလား
ငါ့တူမရဲ့... လူကြီးဖြစ်နေပြီ... အသက်ဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်
ပြီ... ကလေးလုပ်မနေနဲ့... ဘယ်အခြေအနေလောက်ဆို
ရေချိုးရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်တာလေးကို
ဒေါ်လေး အကြံမပေးဘူးဟေ့”

ဤသို့ဖြင့် ဒေါင်းမြကြည်နှင့်ဒေါ်လေး ဒေါ်ကြည်
ကြည်တည်းဟူသော ဘဝကလေးက ပြန်လည်အသက်ဝင်လာ
စပြု။

ဒေါင်းမြကြည်က အပြင်မှာသာ ခပ်တည်တည်
ကုန်နေရရ၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပုံစံ
ရှိသော်လည်း အိမ်မှာကျရင်တော့ ဒေါ်လေးကို ခွဲနဲ့ လို့ကောင်း
တုန်း၊ ကလေးလုပ်လို့ကောင်းတုန်း၊ မိမိကို ချစ်မှန်းသိသော
ဒေါ်လေးအပေါ် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဂျီတိုက် ဆိုးနဲ့ ချင်
တုန်းဖြစ်နေသေးသည်။

ပြီးတော့ဒေါ်လေးရဲ့ ဈေးထဲကလူတွေအကြောင်း
ဆိုင်နီးနားချင်းတွေအကြောင်း၊ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ အလုပ်ထဲက
အကြောင်းတွေ အတင်းအုပ်ဖို့ တူဝန်းနန်းယောက် ခုံမင်ကြသေး
၏။ အဲဒါနဲ့ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ သာမန်နေရက်တွေဟာ ကုန်ဆုံး

ဖြတ်သန်းနေခဲ့စမြဲ။

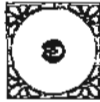
ဒါပေမဲ့ အခုရက်ပိုင်းတွေမှာတော့ ဒေါင်းမြကြည်
အတွက် အနည်းငယ်မျှသော ပြောင်းလဲခြင်းတွေ ရှိခဲ့တာ ဝန်ခံ
ပါမည်။ ထိုသူကို မုန်းရတာနဲ့ မကြာခဏဆိုသလို စိတ်ကူးထဲမှာ
ထိုသူ ဝင်ရောက်နေခဲ့ပြီတည်း။

လူ့စိတ်ဆိုတာက တစ်မျိုးပါပဲ။ မယုံမရှိနဲ့ရှင်။ မိမိ
ချစ်ရသောလူကို ဆိုလျှင်လဲ အဲဒီလူအကြောင်းကို အမြဲစိတ်ကူး
နေတတ်သလို မိမိမုန်းရသော လူဆိုပြန်လျှင်လည်း ထိုမုန်းရသော
သူအကြောင်းက စိတ်ထဲမှာ အမုန်းတရားများ ရောပြွမ်း၍ အမြဲ
စိတ်ကူးနေတတ်စမြဲ ဆိုတဲ့အချက်ကို လက်ခံရတော့မလိမ့်ပါဘဲ။
အခုဆို အရင်က စိတ်ကူးထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှာ ထည့်မထားတတ်
သော (မက်နေကျ အိပ်မက်အကြောင်းကလွဲရင်ပေါ့) ဒေါင်းမြ
ကြည်၏ စိတ်ကူးထဲမှာ နိုင်သမိန်ထောအား မုန်းတီးစွာ သတိ
မနေတာသာကြည့်။

တကယ်ပါပဲ နိုင်သမိန်ထောကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့
ထို မုန်းမုန်း အမိပ္ပိယ မဖိုမရတော့တာကိုက အခက်သားပဲ။

..... ❁

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင်... ငေါင်လှချည်လားကွ... ဘာလဲ လူစီမေ
အောင်က စိတ်ကောက်ပြန်ပြီလား... ချော့ရမှာကို တွေး
ပြီး စိတ်ကုန်သွားပြီလား... မထူးပါဘူးကွာ နောက်တော့
မင်း သူ့ကို မချော့ပဲလဲ နေနိုင်တာလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့...”

ထင်အောင်သန်းက အထင်နဲ့ရမ်းပြောနေပြန်
သည်။ ပြီးမှ အငေါင်မပျက် ဆက်၍ငေါင်နေသော သူ့အနေ
အထားကို မြင်တော့မှ မျက်ခုံးကြီးပင့်ပြီး အကဲခတ်နေတော့
သည်။

ကိုယ် ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ လုံးဝ စိတ်ညစ်ညူးနေရ
ပြီ။ စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျ ဖြစ်နေရပြီ။ ဘာကို ကြေကွဲရမှန်းမသိ။
ဘာကို လွမ်းဆွတ်နေမိမှန်းမသိနဲ့။ စိတ်ရှုပ်နေရပြီ။ အဲဒါမျိုးတွေ
စတင်ခံစားလာရတာဟာ ဒေါင်းမြကြည်ကို နေ့စဉ်သွားချောင်း

ည့်လိုက်၊ ကျောင်းပြန်တက်လိုက်၊ သူမရဲ့ အလုပ်ပြန်ချိန်ကို
ပြီး ကားဂိတ်မှာ သွားစောင့်လိုက်နဲ့ ရက်တွေ အနည်းငယ်
လာတာနဲ့အမျှ ဒီလို ခံစားလာရတော့တာပဲ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်တစ်ပုဒ်ကလဲ ခုနောက်
မှာ ကိုယ့်ကို များစွာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ မဖန်တီးပေးတော့မဲ့
ခြင်းကို ရောက်နေပြီ။ ကိုယ် ကြေကွဲရတဲ့အပိုင်း၊ ချစ်သူဆီက
ခြင်းတစ်ခုကိုမှ မပိုင်ဆိုင်လေတဲ့ အမျိုးသားကလေးရဲ့ ရင်ထဲ
ခံစားချက်တွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခံစားပေးနေရတဲ့အပိုင်း
ဟာ ဟိုကောင်တွေ ကြားရင် ရယ်မှာစိုးရတာနဲ့ ကိုယ်မပြောပဲ
တာဖြစ်သည်။

သို့သော် အဲဒီအကြောင်းအရာကို ဘာကြောင့်မှန်း
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မပြောပဲနဲ့ နေလို့မရ။ ပြောကိုပြော
နေတတ်သည်က အဖြူ ထိုသို့ ပြောလိုက်ရ၍ ကိုယ့်စိတ်တွေ
ဘက်သာသွားသလားဆိုတော့ အနည်းငယ်သာ စိတ်သက်သာမှု
ဘက်ပါသည်။ ကိုယ့် အိပ်မက်အကြောင်းက ဘယ်သူ့ကို ပြောမှ
ဘက်သာရာ ရမလဲမသိ။ လောလောဆယ်တော့ စာအတူတူ
တော်ဖော်ဖြစ်သည့် နိုင်ရဲနှင့်ထင်အောင်သန်းရယ်၊ မေမေရယ်၊
ဒီရယ်ကိုသာ ကိုယ်က ပြောပြခြင်းဖြင့် ဖြေသိမ့်နေရတတ်
သည်။

ကိုယ့်အိပ်မက်မှာ ကိုယ် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရတာ

၁၄၆ ဝ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ရှိသလို ထိုပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့အတူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းတတ်တာလဲ မကြာခဏ ခံစားရပါသည်။ အဲဒါက တော်တော်ကို ထူးဆန်းသော ခံစားချက်ပင်။ ဘယ်လို နှိုင်းရမလဲ။ ဒေါင်းမြကြည်ကို ကိုတွေ့မြင်ရတိုင်း ခံစားရတတ်သော ခံစားချက်များနှင့်အတော်ဆင်ဆင်တူပါသည်။

“သမိန်ထောရ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ငြိမ်သွားလိုက်တာထိုင်ရက်ကြီး အိပ်ပျော်ပြီး မင်းမက်နေကျ အိပ်မက်ကိုမက်သွားသလား”

“အိပ်မက်က အခုမက်တာ မဟုတ်ဘူး ညကမက်တာက... အဲဒါကြောင့် ငါ အစောကြီး အိပ်ရာက နိုးပြီး ငြိမ်အိပ်မရဖြစ်တော့ ငေါင်သွားတာပေါ့... ပြီးတော့ အိပ်မက်ကို ပြန်တွေးပြီး အလိုလို ဆွေးချင်နေတယ်”

“ပုံပြင်ပဲကွာ...”

“ပုံပြင်လား... ဒဏ္ဍာရီလား ငါမဆန်းစစ်ချင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးသားက တော်တော်အချစ်ကြီးတာပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲဆိုတာ ငါသိနေတယ်... အမျိုးသမီးက သူ့ကို ချစ်တော့ဆိုတာလဲ ငါသိနေတယ်... အဲဒီလို ငါက သူ့ကို ခံစားချက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ သိနေရသလဲဆိုတာ မသိရဘူး... ပြီးတော့ သူ့ချစ်တဲ့မိန်းမဆီက အချစ်ကို မခံရဘူး”

လှူးဆန်းလှပတဲ့ကျွန်းစာ ၁၄၇

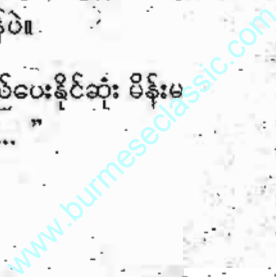
တိတ်တိတ် ဆွေးနေရတဲ့ အဲဒီလူကို ငါ အလိုလို သနားတာကွာ... အဲဒီလူရဲ့ခံစားချက်ကို ငါအိပ်မက်မက်ရတိုင်း ဒီလိုမျိုး ငေါင်ချင်နေရော... ဘာစာမှလဲ ဖတ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး... ဘာကိုမှလဲ စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး... အဲဒီနေ့တွေဆို ငါက ငေါင်လွန်းလို့ လူစီတောင် စိတ်ညစ်ပြီး ထပြန်သွားတတ်တယ်... ဒါတောင် လူစီက ငါ့အိပ်မက်ကို နဲ့နဲ့ ယုံနေပေလို့... နောက်မိုး ငါတို့နှစ်ယောက် ပြတ်တာ ကြာလှပြီကွာ...”

သို့ပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းတွေမှာတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေထဲမှာ လူစီ သိပ်မရှိတော့။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်နေ့လုံးလိုလို မေ့နေတတ်သည်။ ညနေဖက်တွေမှာ သူ့ရော၊ လူစီပါ ကျောင်းက ပြန်ရောက်ချိန်တိုင်းလိုလို အမြဲ ဖုန်းပြောတတ်သော လူစီ အလေ့အထကြောင့်သာ သတိရဖြစ်တဲ့အကြောင်း လူစီသိချင် စိတ်ကောက်ဦးမည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေ အကုန်လုံးမှာ ဒေါင်းမြကြည်က ကြီးစိုးနေတော့သည်။ ဒီတစ်ခါ လူစီ စိတ်ကောက်ရင်တောင် ဘယ်လိုချောရမလဲဆိုတာ ကြို မစဉ်းစားချင်ပဲ ဒေါင်းမြကြည်က ကိုယ်ကို ဘယ်တော့များမှ အသိအမှတ် ပြုမှာလဲဆိုတာကို ကြိုတင်စိတ်ကူး ယဉ်နေခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

“လူစီကတော့ မင်းအပေါ် နားအလည်ပေးနိုင်ဆုံး မိန်းမပါကွာ မင်းသူနဲ့ပဲ လက်တွဲသင့်တယ်...”

ပြည့်

၁၄၈ **စိုင်းစိုင်း** (ဆေးတက္ကသိုလ်)

နိုင်ရဲက အကြံပေးနေပြန်သည်။ ထိုအခါ ကိုယ်က လက်မခံချင်ပဲ မဆိုင်းမတွပ်ငြင်းပစ်လိုက်မိပါသည်။

“အစကတော့ ငါလည်း ဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ... အခု ဆုံးဖြတ်ထားတာတွေ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းဖို့က သေချာ နေပြီ...”

“ဘာလဲကွ... လူစိုက်တာသာ ဘယ်သူ့ကိုများ မင်းက ရွေးချင်သေးလို့လဲ...”

ကိုယ်သည် ထိုအမည်နာမ ရွတ်ပြဖို့ စိတ်ကူးလိုက် ရုံကလေးနှင့်ပင် ကိုယ့်ဘဝ ပြည့်စုံသွားသကဲ့သို့ ခံစားရတယ် ဆိုတာ သူတို့ မသိကြချေ။

“ဒေါင်းမြကြည်ပေါ့... သူ့ကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အထိ ချစ်မိသလဲဆိုတာ ငါ့ မတွေးချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့... ဒေါင်းမြကြည်ကို လူစိုနေရာမှာ အစားထိုး နိုင်တဲ့အထိ၊ လူစိုက သူနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ နေပေးလို့ မရတော့တဲ့အထိ ဖြစ်နေတယ်ကွ... သေချာတယ်... ငါကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်မဲ့မိန်းမဟာ လူမဟုတ်တော့တာ သေချာတယ်... ငါလက်ထပ်ယူမိန်းမက ဒေါင်းမြကြည်ပဲ... သူ့ကိုပဲ ငါလက်ထပ်မယ် သူ့ကိုငါ မပိုင်ဆိုင်လိုက်ရဘူးဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူး...”

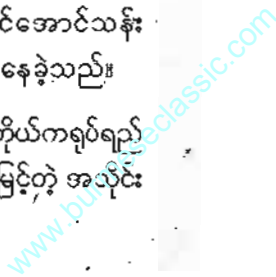
လှူးဆန်းလှပတဲ့ကျိန်စာ ၁၄၉

“ဟာကွာ... မင်း ဘာကြောင်မြန်တာလဲ... လူစိုနဲ့ဒေါင်းမြကြည် ယှဉ်ပဲယှဉ်ကြည့်ပါဦး... သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်ကို ဆီနဲ့ရေလို ကွာတာ...”

“ဘာလဲ... မှတ်သန်း မင်းပြောတဲ့ ဆီနဲ့ရေက ရွှပ်ရည်လား အဆင့်အတန်းလား၊ ပညာအရည်အချင်းလား... လူစိုက အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်တယ်... မေဂျာတစ်ခုလုံး မှာကွင်း... မိဘချင်းသာတယ်ဆိုတာနဲ့ ငါက ရွေးပစ်လိုက်ရမှာလား... ရွေးသင့်တယ်လို့ ယူဆရမှာလား... ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ အဲ့ဒီအရည်အချင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ချစ်ခဲ့မိတာလေကွာ... ငါ့ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ပြီးသမျှကို နှလုံးသားက လက်ခံခဲ့မိတာ... ငါ အခု တကယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းမကို တွေ့ပြီလေ... အဲ့ဒီတော့ သူ့ကိုပဲ ငါရွေးရတော့မှာပေါ့... ငါ ဒေါင်းမြကြည်ကို တကယ် ချစ်မိတာကွ... ချစ်တာထက် မြတ်နိုးမိတာ ပိုမယ်ထင်တယ်... မေ့မရဘူးကွာ သူ့ပုံစံကလေးကို အချိန်တိုင်း မေ့မရခဲ့ဘူး”

နိုင်ရဲကလည်း အံ့ဩသည်။ ထင်အောင်သန်းလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ အံ့ဩတကြီးပင် ငေးနေခဲ့သည်။

ဘာဖြစ်သလဲကွာ လောကကြီးမှာကိုယ်ကရုပ်ရည် ဘာမောပြီး ငွေကြေးပြည့်စုံသော အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ အသိုင်း

၁၅၀ နှိုင်းစိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အစိုင်းက ဖြစ်နေတာနဲ့ ရိုးရိုးသာမန် ရုပ်ရည်ကလေးရှိပြီး ကိုယ်ထက် အစစအရာရာ နိမ့်ပါးတဲ့ မိန်းမကို မချစ်ရတော့ဘူးလား။ အဲဒီလို ဘယ်သူကများ သတ်မှတ်ထားကြပါလိမ့်။

“ဟိုကဖြင့် မင်းကို တစ်စက်မှလဲ မျက်နှာသာ ပေးတာ မဟုတ်ပဲနဲ့ကွာ... ပြီးတော့ သူပုံစံက မင်းလို လူတစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားတာကိုများ မတူမတန် အထင်သေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ရုပ်ရည်ကလဲ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ရဘူးအထဲ မျက်နှာက မကြွပ်ကြွပ်နဲ့...”

ထင်အောင်သန်းက ဤသို့ပင် ဝေဖန်လေသည်။

“သမိန်ထောရာ... မင်းအတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ ပြောနေတာ သာ ယုံရမှာ... ငါတော့ တယ်မယုံချင်ဘူး...”

“မယုံရင်လဲနေ... ငါအခုသူ့ဆီ သွားကြိုရတော့မှာ... ငါ့အလုပ်ဆင်းချိန် ရောက်ပြီကွ... ငါ့မလာရင် သူ့မျှော်ငှားဦးမယ်...”

“သွားကြိုတာလား... သွားကြည့်တာလား ကွဲကွဲပြားပြား ပြောစမ်းပါကွာ... အကြားကလဲ သန်ပါ... ပြီးတော့ဟိုရွှေရောက်ရင်သာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဟိုက ဟောက်သမ္မာ လိုမိခံလာမယ့် ရုပ်ကများ... သူ့ကောင်တာမှာတောင် ဘာပစ္စည်းမှ သွားမဝယ်ရဲသေးဘူး မဟုတ်လား... မသိရဘူး”

လှူးဆန်းလှပတဲ့ကျိန်စာ ၁၅၁

ခက်မယ်...”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သား။ ကိုယ် ဟိုတစ်ခါ သူတို့နဲ့ သွားစဉ်က သူမနဲ့ မပြေမလည် ဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး အခုထိ သတ္တပတ် အတော်ကြာအထိပဲ။ သူမရဲ့ကောင်တာနားကို သွားရဲချေ။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို အကြောင်းရှာပြီး သွားဝယ်ဖို့ ကြံညှဉ်တိုင်းလည်း သူမ၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဆွင့်ပြင်ကလေး အထဲ အဝေးက ဝေးရင်း ထိုစိတ်ကူး အကြံအစည်က ဝှောက်သွားနေပြန်ပြန်။

“ဒီနေ့တော့... သူပြန်တဲ့အချိန်မှာ သူ့နဲ့အတူတူ ဘတ်(စ) ကားလိုက်စီးပြီး တစ်ခုခုတော့ ပြောမယ်ကွာ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါလား...”

ထင်အောင်သန်းက ဖြတ်တန် ထရပ်၏။ နိုင်ရဲက ကားသော့ ကောက်ကိုင်ပြီးနေပြန်။

“နေဦး... ငါတို့ သုံးယောက်စလုံး ကားကိုယ်စီနဲ့ ထားပါတော့ မင်းက ဘတ်(စ်)ပေါ် တက်လိုက်သွားပါပြီတဲ့ မင်းကား ဘယ်သူကြည့်မလဲ... ငါတို့က မင်းစီးသွားတဲ့ ဘတ်(စ)နောက်က ကားနဲ့ လိုက်ရမှာလေကွာ...”

“မှတ်သန်းရ ဒါလေးများ အလွယ်လေး... မင်းအိမ်မှာ ငါ့ကားကို ထားခဲ့မှာပေါ့.. မင်းအိမ်က (၂၃)လမ်းထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ပိုတောင်အဆင်ပြေသေး... ဒေါင်းမြကြည်တို့ ကုန်တိုင်းနဲ့လဲ နီးတယ်ကွ... မြန်မြန်လုပ်ကြကွာ... ဒေါင်းမြကြည်ကို မမိလိုက်ပဲ နေဦးမယ်...”

“ဖြစ်တော့လဲ အရှုံးအမှူးပဲ... ဘယ်တော့လောက်ထိ အံ့လို ဖြစ်နေဦးမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်... မင်းဘက်က အသည်းအသန် ဖြစ်လွန်းလို့သာ ငါတို့ဝင်ပါရတာ ဒီဇာတ်လမ်းကို ငါတို့ ဖိလင်မလာဘူးဟေ့...”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သား လဘက်ရည်ဆိုတဲ့ ထဲမှ ကသုတ်ကရက် ထွက်ရခြင်းမှာ အဓိကတော့ နိုင်သမိန်ထောက ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွား၍ နိုင်ရဲနှင့် ထင်အောင်သန်းတို့ ကနေကတန်း ပါလာရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒဂုံကုန်တိုက်သို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ခွန်ကာ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော နိုင်သမိန်ထောအား အံ့ပြုံးရင်း အံ့ဩဖြစ်လျက် ဒါမျိုးမကြုံဖူးပါဘူးဟု လက်ဖျားဆွဲသူတွေကတော့ နိုင်ရဲနှင့် ထင်အောင်သန်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

တကယ့်တကယ် ရင်ဆိုင်ရတော့ ကိုယ် ကြောက်ရွံ့ချင်သားပင်။ မတူဘူး ဘယ်တုန်းကနဲ့မှ မတူခဲ့ဘူး ဒေါင်းမြကြည်။ အရင်က သဘောကျလို့ လိုက်ခဲ့ဘူးသမျှ ကောင်မလေး

တွေကို ချဉ်းကပ်တဲ့ အခါတုန်းကတောင် ဒီလောက်အထိ မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘူး။ လူစိုကို ရည်းစားစကားပြောတုန်းကတောင် ကိုယ် ဒီလောက် မတုန်လှုပ်ခဲ့ချေ။

“သွားလေကွာ... မင်းပဲ ဒီနေ့ ဒေါင်းမြကြည်နဲ့အတူတူ ဘတ်(စ)ကား လိုက်စီးမယ်ဆို... သူဖြင့် ငါတို့ကို လွန်သွားတာ ခြေလမ်းဆယ်လှမ်းလောက် ရှိတော့မယ်... မင်းခြေထောက်တွေက ဘာလို့ ခုဖို မရွှေ့သေးတာလဲ”

ထင်အောင်သန်းက သူ၏ အဖြစ်သည်းမှုများကို ကြည့်မရဟန်ဖြင့် အတင်းတွန်းလွှတ်လေသည်။ ကြည့်ရတာ မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးရောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ဖြစ်မည်။

ကိုယ့်ရဲ့ ဒေါင်းမြကြည်နောက်ကို လိုက်လာရသော ခြေလှမ်းတွေက စိတ်မချ လက်မချနိုင်သော ခြေလှမ်းတွေ။ ကိုယ့်ကို ဖော်ရွေခြင်းကင်းစွာ၊ တဖန် မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်မည့် အမူအရာများကို ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမှာ မလိုလားသော်လည်း အမှန်တကယ်လဲ ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုပင် သိနေပြန်တဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ်တွေက ကြေကွဲ ဆွေးမြည့်လိုနေသည်တဲ့။

“ဒေါင်းမြကြည်”

ဒေါင်းမြကြည်သည် ကားမှတ်တိုင်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ကာ ဆလင်းဘက်(ခ)ကလေးကထဲက ကားခငွေ

ကို ထုတ်ယူနေစဉ်မှာ သူမ၏ အခေါ်သံ တစ်ခုကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရတော့သည်။ ကြည့်စမ်း ဒီအသံကိုမှ ဘာလို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိနေသလဲ။ ပြီးတော့ သူ့ခေါ်သံဟာ ဘာလို့ မသံမကွဲနဲ့ နားထဲဝင်လာသလဲ။ 'ဒေါင်းမ' လို့ပဲ ခေါ်လိုက်သလား 'ဒေါင်းမြ' လို့ပဲ ခေါ်လိုက်သလား။ အဲဒါကိုပဲ မသံကွဲ။ ထို့အပြင် ဒီတစ်ခါ ကြားရသော ထိုသူ့အသံမျိုးကို သူမ ဘယ်နေရာမှာ ကြားခဲ့ပါလိမ့် ဟု စဉ်းစားစရာ။ သူ့နဲ့ ဆုံခဲ့စဉ် သုံးခါမျှသော အချိန်ကာလတုံးက ဒီလောက်ထိ ဇဝေဇဝါ မဖြစ်ခဲ့။ ဒီနေ့ကြားလိုက်ရမှပဲ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားတာ။

ဟုတ်တယ်။ ညတုန်းက မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီအိပ်မက်တွေကို စပြီး မက်ချိန်ကတည်းက တစ်ခါမှ မပါဝင်ခဲ့ဘူးတဲ့အသံကို စကြားရတာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားရတဲ့အသံက တစ်သံထဲရယ်။ အမျိုးသားကလေးက ဒေါင်းမြကြည် သနားနေခဲ့မိသော အမျိုးသမီးကို ခေါ်တာ 'ဒေါင်းမ' တဲ့။ အဲဒီလို ခေါ်လိုက်ချိန်မှာ ဒေါင်းမြကြည်က လန့်သွားပြီး အိပ်မက်က ချက်ချင်း နိုးသွားခဲ့တာလေ အရမ်း မှတ်မိနေခဲ့တာပေါ့။

အခုလဲ ထိုသူ့ လာခေါ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ပြီး သူမနှင့် တော်တော်ကို ရင်းနှီးနေသကဲ့သို့ ခံစားသွားရသည့် ထိုသူနှင့်ပတ်သက်သော ခံစားချက် အသစ်တစ်ခုတည်း။

တဆက်တည်းမှာ ထိုသူ ဒီလောက်အထိ အတင့်ရဲလာပါလားဆိုကာ ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဒေါင်းမြကြည် နေ့တိုင်း ဘတ်(စ)ကား စီးပြန်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲနော်... မနက်ဆိုလဲ ရုံးချိန် ကားကြပ်ကြပ်ကြီး စီးရသေးတယ်...”

အဲဒါ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲမှ မဟုတ်တာ။ လူတိုင်း အထူးသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိတဲ့ လူတိုင်း ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲပဲ ဆန်းသလား။ အပိုတွေ စကားမရှိ စကားရှာတယ်။

နေပါစေစမ်း သူ့ကို မှတ်လောက် သားလောက် အောင် ပညာပေးလိုက်ဦးမယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒေါင်းမြကြည်က မသိချင်ယောင် ဆောင်တယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ... သုံးခါတောင် စကား ပြောဖူးတယ်... ကျွန်တော်ဆိုဒေါင်းမြကြည်ကို ပိုတောင် ရင်းနှီးနေသေးတာ နေ့တိုင်း လာကြည့်လိုက်၊ အလုပ်က ပြန်တဲ့အချိန် စောင့်ကြည့်လိုက်နဲ့...”

ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်စောင့်နေသော လူအများစုက သူမတစ်ယောက်ထဲဆိုလျှင် အဲဒီလောက် စိတ်ဝင်စား ကြမည်မထင်။ အခုတော့ ထိုသူ၏ ထင်ရှားသော ရုပ်ရည်သွင်ပြင်

၁၅၆ ၀ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

နှင့် သူမ၏ သွင်ပြင်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်က ခပ်တည်တည် မျက်နှာ ကျန်တစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ သည့် မျက်နှာအမူအရာ။ ထိုသူကစကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြော သော်လဲ တစ်ခုမှ ပြန်မပြောပဲ အဝေးကို ခပ်ငေးငေးစိုက်ကြည့် နေသော သူမတို့၏ အခြေအနေများကြောင့် အကဲခတ် ခံရတော့ သည်။

ထိုသူနဲ့ သူမ၏ ကွာခြားသော အဆင်အပြင်များ ကို ဝေဖန်ကြသော မျက်လုံးတွေ။ အဝတ်အစား ချုပ်ရတာ ပိတ်စ ကုန် သက်သာစေချင်သော ဒေါင်းမြကြည်၏ အကြံအစည်အရ ချုပ်ဝတ်ထားသည်မှာ ဈေးနည်းနည်း သက်သာသည့် ခပ်ပျော့ ပျော့ ပိတ်စအဆင်ကလေးကို ရင်စေ့ လည်ပိတ်လက်ပြတ် ပုံစံဖြင့် ဝမ်းဆက် ချုပ်ဝတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသေး သွယ်သွယ်မို့ လုံချည်ဆိုလျှင် သုံးတောင့်တစ်ထွာ ဝတ်ရင် အဆင် ပြေပြီး ထိုလက်ပြတ်အင်္ကျီအတွက် တစ်တောင့်တစ်ထွာသာ ကုန် ပါသည်။ အခုခေတ်ပေါ် ခပ်ပျော့ပျော့အပွင့်ကလေးတွေကို ဒေါ်လေးက ဝတ်စေချင်၍ ဝယ်ဝတ်ပါဆိုတာနှင့် ဒေါင်းမြကြည် က ဝယ်ဝတ်ဖြစ်ခြင်းပင်။ ထိုအစကလေးက အမျိုးအစား မျိုးစုံ ရှိရာ သူမ၊ ဝယ်ဝတ်သော အစက ဈေးအနည်းဆုံး တစ်ကိုက် နှစ်ရာနှစ်ဆယ့် အစားထဲက ဖြစ်သည်။ သီတာခင်တို့ အပြော အရတော့ အဲဒီအစတွေက တစ်ကိုက် တစ်ထောင့်နှစ်ရာအထိ အစားစား ရှိတယ်ဆိုလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဈေးအနည်းဆုံးအထိ

လူ့ဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၁၅၇

ရှိတဲ့အတွက် သူမတို့လို လူတွေ ဝယ်ဝတ်နိုင်တာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရမလို့။

အင်း အဲဒါထားပါတော့။ ထိုသို့ အဆင်အပြင် သေးနှုတ်ကာ ရှုပ်ရှည်ကလဲ ပိုမိုထူးထူးခြားခြား မလှပလေသော သူမအား ခခယယ ပုံစံဖြင့် စကားကပ်ပြောသော ထိုသူကြောင့် ပင် သူမအား လူကြည့်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသူကတော့ သီတာခင်တို့ ကောင်တာမှာရောင်း သော မေါရင်းရှုပ်တွေထဲက ပုံစံရှုပ်မျိုးကို ဝတ်ထားခြင်း၊ တန်ဖိုး ကြီးပုံရမဲ့ ခပ်ပွပွ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆင်မြန်းထားခြင်း၊ ဟန်းချိန်း အကြီးကြီးကို ဝတ်ထားခြင်းတွေအပြင် လူတွေအားလုံးထဲမှာ ထင်းကနဲနေအောင် ပေါ်လွင်လွန်းနေတာလဲ လူကြည့်ချင်စရာ ပေါ့။

နေပါဦး သူမ အဲဒါတွေ တွေးနေတာနဲ့ ထိုသူ ဘာ တွေ့ ပြောနေပါလိမ့်။ နားတောင် မထောင်မိတော့ဘူး။ ထားပါ တော့ သူ့စကားတွေ နားမှ မထောင်ချင်ခဲ့တာ။ ဒီထက်ပို ကမ်း တက်လာရင်သာ ခေါက်ထီးနဲ့ရိုက်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ ထိုသူ မသိသေးချေ။

“ဒေါင်းမြကြည်ကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာတွေ အများ ကြီးရှိတယ်...။ ပြီးတော့ ဒေါင်းမြကြည်နဲ့လဲ ရင်းနှီးချင် တယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရတာက ဒေါင်းမြ

ကြည်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါမှ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိဘူးပါဘဲ
ကျွန်တော်ကို မုန်းတီးနေသလို ပုံစံကြီးနဲ့ ကြည့်တာ
ဆက်ဆံတာကိုပဲပေါ့... အဲဒါဟာ ကျွန်တော်နဲ့ဒေါင်းမြ
ကြည် ကြားမှာ တစ်ခုခု ဆက်နွယ်နေတာ ရှိများရှိခဲ့လို့
လားလို့ စဉ်းစားချင်စရာ... ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်တို့က
ဘယ်တုန်းကမှ မဆုံခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာမှလဲ ပြဿနာ မတက်
ခဲ့ဖူးဘူး ဆိုတော့ အံ့ဩစရာကြီးနော်...

ထိုသူ့စကားက ထိုနေရာတွင် ရပ်တန့်သွားချခြင်း
မှာ ဒေါင်းမြကြည်စီးမည့် ဘတ်(စ)ကားက မှတ်တိုင်မှာလာ ရပ်
လိုက်ခြင်း၊ ဒေါင်းမြကြည်က ကားပေါ်တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်
လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော လူပမာဏနှင့် မမျှစွာ
အောက်ကနေ ကားပေါ်တက်ရန် ရပ်စောင့်နေကြသူများကြားမှာ
ဒေါင်းမြကြည် ရင်မောနေမိသည်။ ဒီနေ့ ကားတွေက တစ်စီးမှ
ချောင်တယ်ရယ်လို့ မရှိ။ အခုတောင် ကားနှစ်စီးလောက် လွတ်
သွားပြီ။ ဘယ်တော့များမှ ကားချောင်မည်မသိ။ ကားပေါ်တက်
ဖို့ အခွင့်အလမ်း ကြုံမည်မသိပါ။ ဒီကြားထဲ ထိုသူက သူမ နံဘေး
မှာ ရှိနေခဲ့ပြန်ရာ ပို၍ စိတ်ပျက်ရပါသည်။ ကြည့်ရတာ ကားပေါ်
အထိပါ တက်လိုက်လာဦးမလား မသိ။

သို့သော် ဒေါင်းမြကြည် ထင်ထားသလို ဒီတစ်ခါ

လဲ ကားပေါ်တိုးတက်လို့ ရမယ်မထင်ပါဘူး ဟူသော ထင်မြင်
ချက် လွဲခဲ့လေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားပေါ်တက်ခွင့်
ရခဲ့၏။

နောက်ပြီး ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ ခပ်အေးအေး အမူ
အရာကြောင့် ထိုသူက အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေခဲ့ရာ မမျှော်
လင့်ပဲ ဒေါင်းမြကြည် ဘတ်(စ)ပေါ် ရောက်သွား၍ ထိုသူ လိုက်
တက်ခွင့် မကြုံတော့ချေ။ ထိုသူ့အမှာ ဘတ်(စ)ကား ထိုးစီးနေကျ
မဟုတ်၍ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း နည်းနေသည် ထင်ပါရဲ့။

နိုင်သမိန်ထောသည် သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား
သည်အထိ ဒေါင်းမြကြည် ပါသွားသော ဘတ်(စ) ကားကြီးကို
ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုယ် မထင်ထားခဲ့ဘူး
ဒီလောက် ကြပ်သိပ်နေတဲ့ ဘတ်(စ)ကားကြီးပေါ် မင်းတက်သွား
နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ထားခဲ့ဖို့ ဒီလို ခပ်အေးအေး ရပ်ကြည့်မိတာ
ကိုက ကိုယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ ဖန်တီးစေတော့တာပဲ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို
ရယ်လဲရယ်ချင်။ ပြီးတော့ ဘတ်(စ)ကား ကြပ်ကြပ်ကြီးကို ထိုးစီး
၍ အိမ်ပြန်ရသော သူမကိုလည်း သနားစိတ်တွေ ဖြစ်လိုဖြစ်။
ကိုယ့်ကို ရှိတယ်လို့တောင်အသိအမှတ်မပြုခဲ့သည့်သူမ၏ဆက်ဆံ
မှုများအတွက် ဝမ်းနည်းနည်းနှင့် ထိုနေရာမှာ ခပ်ကြာကြာ
ရပ်နေမိခဲ့လေသည်။

"ဘယ်လိုလဲကွ... အိမ်အထိ လိုက်မလို့ဆီ... အခုတော့

ရပ်ကြည့် ငေးကျန်နေခဲ့ပါလား... ဟိုက ဘာကောလွတ် လိုက်လို့လဲ”

ကိုယ့် နံဘေးရောက်လာသော ထင်အောင်သန်း က စတင်၍ သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မှတ်သန်းရ၊ ဘတ်(စ)ကား ဒီလောက် ကြပ် ကြပ်ကြီးကို တက်လို့ ရမယ်မထင်လို့ ငါက အေးအေး ဆေးဆေး ရပ်နေတာကွာ... သူက အတင်းတက်သွား တော့ ငါမှ လိုက်မတက်ရသေးတာ... ကားလဲ ထွက်သွား ရော ငါလဲ ကျန်ခဲ့ရော”

“မင်းရဲ့စိတ်တွေ ဘယ်အချိန်ကျမှ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ် မလဲတော့ မသိဘူး။ ခုလောလောဆယ်တော့ မင်းရှူးသလို ငါတို့ပါ လိုက်ရှူးပေးနေရပြီ...”

နိုင်ရဲက ဤသို့ ဝေဖန်ပါသည်။ ဘယ်သူမှ မယုံကြ ဘူး ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်မိတာ မြတ်နိုးမိတာ စွဲလမ်းမိတာ ကို ဘယ်သူမှ မယုံနိုင်ကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါင်းမြကြည်ဟု စိတ်ထဲမှ တိုင်တည်နေမိသူမှာ နိုင်သမိန်ထောပင် ဖြစ်လေသည်။

..... ၆

ဒီနေ့၏အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ဒေါင်းမြကြည်က ဒေါ်လေးကို ပြန်ပြောပြမိပါသည်။ ဒါဟာဒေါင်းမြကြည်နှင့်

ဒေါ်လေးဟူသော လူသားနှစ်ယောက်၏ တစ်နေ့တာအတွေ့ ကြုံပြောလေ့ရှိသော အလေ့အထ၌ ထိုသူဟာပထမဆုံး သူမ နှင့် စကားဝိုင်းထဲမှာပါခွင့်ရသူပင် ဖြစ်မှန်း ဒေါင်းမြကြည် အလိုလိုလက်ခံချင်သွားသည်။

“ကျွန်မ... လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တာသိပ်မကြာသေး ဘူး အစကတည်းကဒေါ်လေးကို မပြောပြပဲနေမလို့ပါပဲ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူနဲ့ ပတ်သက်တိုင်း ကျွန်မမှာ ထူးခြားတဲ့ ခံစားချက် ဖြစ်လာတာက ပျောက်သွားမလား... ပျောက် သွားမလားနဲ့ စောင့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက် အောင် ပျောက်မသွားခဲ့ဘူး... သူနဲ့တွေ့တိုင်း အဲဒီ ခံစား ချက်က အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာနဲ့ ဒေါ်လေးကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ...”

“သူက ယောကျ်ားတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်လေးရဲ့... ကျွန်မနဲ့ရွယ်တူလား၊ ကျွန်မ ထက် အသက်နဲ့နဲ့ ကြီးမလားတော့မှန်းလို့မရဘူး ကျွန်မ လောက်အရွယ်ပါပဲ”

“ပြောပါဦး... ဒေါင်းမြကဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“ဟိုလေ... ဒေါ်လေးရဲ့... သူ့ကိုမြင်လိုက်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ အရမ်းမှန်းလာတာမျိုး ခံစားနေရတယ် ... အသိစိတ် ထဲမှာသူနဲ့ကျွန်မတစ်ခါမှ မဆုံခဲ့ဘူး၊ မရင်းနှီးခဲ့ဖူးလှန်း

သီပေမယ့် မသိစိတ်ကကျတော့ သူ့ကိုတစ်နေရာရာ ဆွဲခဲ့ဘူးသလိုလိုခံစားရတယ်... တကယ့်ကို ရင်းရင်းနီနီ သိခဲ့သလိုလိုပဲ... ပြီးတော့ သူ့ကိုဘာကြောင့်မှန်းမသိသလိုလိုနေရင်း မုန်းလာတာလဲ အံ့ဩစရာပဲ... ဟိုးတုန်းက တည်းကရန်ငြိုးထားခဲ့ဖူးလို့ပဲ မုန်းသလိုလို... ဆူရဲအပြစ်တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ မုန်းသလိုလိုခံစားရတယ်... သူ့မျက်စိကိုမြင်လိုက်တိုင်း မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိတော့တာ မပြောနဲ့တော့... ကျွန်မတသက်တာမှာ ဒီလောက်အထိ ဘယ်လိုကိုမှ မမုန်းခဲ့ဖူးပါဘူး... အဲဒီလူကျမှပါ... သိပ်ထူးဆန်းခံစားချက်ကြီးနဲ့တွေ့ကြုံရတော့တာပဲ”

ဒေါ်လေးဒေါ်ကြည်ကြည်က သေသေချာချာ မျက်မှောင်ကြီးကြွပ်ရင်း တွေးတော နားထောင်နေလေသည် ပြီးတော့ သူမလက်ထဲမှာ လက်ဘက်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချရင်း ဒေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုအား အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်တော့သည်။

“အဲဒီကောင်လေးရုပ်က သမီးအိမ်မက်ထဲက လူနဲ့တူလား”

“ဟင့်အင်း... မတူပါဘူး... အိမ်မက်ထဲကလူရဲ့ ရုပ်ရွက်ကြမ်းရေကြို ရုပ်ရည်မျိုးဒေါ်လေးရဲ့... အခု ကျွန်မဆုံတဲ့သူက တော်တော်ကို့ချောတာ... သူ့မျက်နှာ

အသွင်အပြင်က လူ့အားလုံးထဲမှာ ထင်းနေအောင် ပေါ်လွင်တာ... ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မရင်းနီးနေသလိုပဲ... သူ့ကို စတွေ့ခါစက ဘာမှမဖြစ်ပဲ အဲဒီ သူ့မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိတ်ကြည့်မိလိုက်တော့မှပဲ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို အရမ်းမုန်းလာတာ ဒီနေ့မှာ ပိုထူးဆန်းတာက ညတုန်းကမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ ပထမဆုံး စကြားရတဲ့ အမျိုးသားကလေးဆီက အသံလေ ဒေါ်လေးကို ကျွန်မ ပြောပြပါရောလား...”

“အေး... ဘာတဲ့ သမီးနာမည်နဲ့ တော်တော်ဆွဲနေတယ်လို့ သမီးတောင် ပြောဆေးတယ်... အမျိုးသမီးကလေးနာမည်ကို ‘ဒေါင်းမ’ လို့အဲဒီ အမျိုးသားက ခေါ်တယ်ဆိုတာလေ... အဲဒါနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီနေ့ ပိုထူးဆန်းသွားရသလဲ”

“အဲဒီလူက ကျွန်မကို စကားလိုက်ပြောတာ... သူက ကျွန်မဘေးက ရပ်ပြီး ဒေါင်းမြကြည်လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ ညတုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ ခေါ်လိုက်တဲ့ ‘ဒေါင်းမ’ လိုလို ‘ဒေါင်းမြ’ လိုလိုနဲ့ လုံးဝ မသဲကွဲဘူး သိလား... ပြီးတော့ ဘတ်(စ်)ကား ရပ်စောင့်နေရင်း မေ့ကနဲ လိုလို အိပ်မက်က ဖြတ်ကနဲ အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အချိန်နဲ့ အဲဒီလို ကျွန်မ နာမည်ခေါ်လိုက်တဲ့ အချိန်က

တပြိုင်နက်ထဲလိုလို၊ မရှေးမနှောင်းလိုလို ဆက်တိုက် ဖြစ် သွားတာ။ ကျွန်မလေ မနည်းစိတ်တင်းပြီး သူ့ကို ဂရုမစိုက် ချင်ဟန်သာ ဆောင်ထားရပေမယ့် ကြက်သီးတွေတောင် ဖြန်းကနဲ ထသွားသလိုပဲ”

“ဒေါ်လေးပြောမယ်... အဲဒီကောင်ကလေးနဲ့ သမီး ဒေါင်းမြဟာ သမီးရဲ့ အိပ်မက်ထဲက မက်နေကျ စုံတွဲ တစ်တွဲပဲဆိုရင် သမီးလက်ခံချင်ရဲ့လား”

ဒေါင်းမြကြည်သည် လတ်တလော သူမကိုယ် တိုင်ပင်ကြံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ဆန်းကြောင့် လက်မခံချင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအား လက်ခံချင်သွားတာ ဝန်ခံပါရဲ့။ ငယ် ငယ်ထဲက ဒေါ်လေးပြောပြဖူးသော ဒေါင်းမြကြည်ဟာ လူဝင်စား ပါဆို ဟည့် စကားများကို မယုံကြည်ပါဘူး။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ဇွတ် ငြင်းဆန်ခဲ့သော်ငြား အချိန်ကျတော့ သူ့အလိုလိုပင် သူမ ကိုယ်တိုင် လက်ခံချင်သွားစေသည့် အဖြစ်အပျက်များက စတင် လာခဲ့ပေပြီ။

မုန်တာ ပြောရရင် မိန်းကလေးပီပီ ဤသို့သော အယူအဆမျိုးတွေကို အလွယ်တကူ လက်ခံချင်ပါသည်။ လူဝင် စားတို့၊ အတိတ်ဘဝက အဖြစ်အပျက်တို့ ဆိုတာတွေကို ဘာ ကြောင့် လက်မခံချင်ခဲ့သလဲဆိုရင် ထိုအိပ်မက်ထဲက အဖြစ်မျိုးကို ကြေကွဲရလွန်း၍တည်း။ ထိုအမျိုးသမီး၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို

ဒေါင်းမြကြည် အရင်ဘဝက ခံစားခဲ့ရပါသည် ဆိုခြင်းကို မဖြစ် စေချင်ခဲ့၍တည်း။ ထိုအမျိုးသမီးက အဲဒီအမျိုးသားကို မချစ်ပဲ လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းအပေါ် မိမိကိုယ်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း မျိုး ဒေါင်းမြကြည်ဟာ အရင်ဘဝက မခံစားခဲ့ရပါဘူးဟု ငြင်းဆန် ချင်၍တည်း။ ဒေါင်းမြကြည်၏ ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိ အောင်ပင် ထိုအိပ်မက်ထဲက ဘဝကို ရွံ့မှန်းနေခဲ့ပါသည်။

“မမကြီးကသမီးကို ကိုယ်ဝန်စ မရခင် သူမက်ခဲ့တဲ့ အိပ် မက်ကို ပြန်ပြောပြတာ ဒေါ်လေးမှတ်မိပါသေးတယ်... နှင်းဆီပန်းတွေကို ဆံထုံးမှာ ဝေနေအောင် ဆင့်ပြီး ပန် ထားတဲ့ သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ကို စကားလာပြောသတဲ့... ဘာတွေပြောမှန်းတော့ မမှတ်မိ ပေမယ့် တစ်ခုကိုတော့ သေသေချာချာ မှတ်မိတယ်ဆိုပဲ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အမေ့ဆီမှာ သမီးလာနေပါရစေ လို့ ပြောတဲ့စကားရယ်... သမီးနာမည်ကို အမေကြိုက် သလို မှည့်ပါ.. ဒါပေမဲ့ အမေမှည့်တဲ့ နာမည်ဟာ သမီးရဲ့ ဒီဘဝက နာမည်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူကို တူနေလိမ့်မယ်ဆို တာ သမီးပြောရဲတယ်တဲ့... အဲဒီစကားကိုတော့ အထေ အချာကို မှတ်မိလိုက်တာဆိုပဲ မကြာပါဘူး သမီး ကိုယ်ဝန် စရတော့တာပေါ့... အံ့မယ်... တို့ ညီအစ်မ ဖျော်လင့် တာ သမီးကို မမကြီးရဲ့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အင်မတန် ကို ချောမောလှပမဲ့ မိန်းကလေး ရလိမ့်မယ်လို့ လင်ထား

တာ”

“တကယ်တကယ် မွေးလာတော့ အသားညိုညို သာမန် ရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ဆိုတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိပ်မက် ထဲမှာ အမြင်များများသလားဆိုပြီး ပြောပြောရယ်ကြရ သေး... ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးတူမက အရုပ်ဆိုးကြီး မဟုတ် ပါဘူး ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့ မိန်းမစာရင်းဝင်မှ မဟုတ်တာ ရိုးရိုးသာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုး မပေါ်မလွင်ကလေး ဖြစ်နေတာပါ... အင်း... သမီးရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကတော့ ပျော့ပျော့စင်းစင်းနဲ့ ပိုးသား ကလေးတွေလို အိနေတာတော့ သမီးမှာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘုရား ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ အလှကလေးတစ်ခုပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်လေးက ဒေါင်းမြကြည်၏ မေးစေ့ချွန်ချွန် ကလေးကို တစ်ချက် ဆွဲဖျစ်ရင်း နှစ်သိမ့်သလို ပြောတော့ ဒေါင်း မြကြည်က ရယ်မိပါသည်။

“ကြော... ဒေါ်လေးကလဲ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှစ် ရည် မလှပလို့ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ် ပါဘူး... ရုပ်မလှတာ သာတောင် ကောင်းသေး... ရုပ်လှ ရင် အလကားနေရင်း ဟိုလူက သဘောကျ... ဒီလူက စိတ်ဝင်စားနဲ့ သူတို့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေရတာနဲ့

တင် စိတ်ရွပ်စရာကြီးပါ”

“အေး... အခုတော့ အရင်ဘဝက ပတ်သက်ဖူးတဲ့လူဟာ အခုဘဝဟာ သမီးကို ဘာပုံကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ အဏ္ဏအမှူး လာပြီး စွဲလမ်းရတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဏ္ဏအမှူးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်”

“ဟဲ့... သိနိုင်မလား... သမီးတို့ နှစ်ယောက်က အရင် ဘဝက ဘယ်လိုတွေ သစ္စာဆိုခဲ့ကြသလဲမှ မသိတာ... စောင့်သာကြည့်နေချေတော့... နောက်တာတွေဖြစ်လာ မလဲဆိုတာ...”

“အဲဒီလူတာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ သူ့ကို သိပ် မုန်းနေတာ အမှန်ပဲ... အခုထိလဲ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တဲ့ လူဟာ သူပဲဆိုတာ လက်မခံချင်သေးပါဘူး... ဟိုလူက သိပ်ချောလွန်းနေတယ်... အိပ်မက်ထဲက လူကတော့ ရိုးရိုးယောက်ျားတစ်ယောက် ပုံစံ တခြားစီပဲ...”

“သမီး အဲဒီကောင်ကလေးကို အလိုလိုနေရင်း မုန်းနေ ထာကိုက သမီးတို့ကြားက ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုပဲပေါ့... အရင်ဘဝက ရန်ညှိုးရန်စတွေများ ဖြစ်နေမလား မသိ ဘူး... သူလဲပဲ သမီးကိုမှ သဘောတကျ ဖြစ်တာတာ အရင်ဘဝက အဆက်အစပ် ရှိခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့...”

၁၆၈ ဝ ဝ ဝ ဝ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

သူ့မှာရော သမီးလို အိပ်မက်တွေ မက်မနေဘူးလို့ သိ
ပြောနိုင်မလား”

ထိုအခါ ဒေါင်းမြကြည်သည် စတွေ့ဒါစကေ
ယခုထိတိုင် ထိုသူ့ဆီက အမြဲမပြတ် ကြားရလေ့ရှိသော အ
ကဏ္ဍည်းက ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသလို ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သ
ရလိုက်မိသည်။ သိချင်စမ်းပါဘိ။ ထိုသူ့ရော သူမကဲ့သို့ အိပ်မ
တွေ အမြဲ မက်နေသလားဆိုတာ အဲဒီအကြောင်းအရာကြော
ထိုသူနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မုန်း
တာကလည်း ဖောက်လို့မရ။ အင်း ခက်ပဲ ခက်လှချည်ရဲ့။ သူ
သူမတို့က ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ အဲဒီအိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်ဆ
နွယ်နေခဲ့ပါလိမ့်။

ထိုနေ့ညမှာတော့ ဒေါင်းမြကြည် ထပ်မံ၍ အိ
မက်မက်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဒီညတော့ အိပ်မ
မမက်ခဲ့ချေ။ အဲဒီအတွက် ဒေါင်းမြကြည်က မနက်မိုးလင်းထော
သူမ အမြဲ ခံစားရလေ့ရှိသည့် ကြေကွဲရမှုများကို မခံစားရတော့
ကျေနပ်နေမိခဲ့တာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမဘဝမှာ အိပ်မက်တွေသာ
ခဲ့ဖူးဆိုလျှင် ထိုသူနဲ့ ပတ်သက်ခြင်းကို သံသယ ဖြစ်မိမည်မထင်
ထိုသူ အဆန်းထွင်တယ်ပဲ ထင်မိမှာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ဒေါ်လေးထောက်ပြသော အချက်အလက်
များနှင့် သူမကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ကြားသိနေရသော လူဝင်စား
ဟူသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ထိုသူနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်
သက်မှာပါလိမ့် ဆိုတာကို သိချင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

..... 0

ကိုရန်နောင်ကို လွတ်စေလို၍ ဒေါင်းမက မောင်
မောင်ကြီးအား လက်ထပ်ရပါသည်ဟူသော အဖြစ်အပျက်တချို့
ကိုလည်း အိမ်မက်ထဲမှာ ကြားရသော စကားသံများမှ တဆင့်သိ
လာခဲ့ပေပြီ။ သို့သော်... ဒေါင်းမနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ တာ
ကြောင့် ရန်ညှိုးတွေ ထားနေကြသလဲ ဆိုတာကိုတော့ သေသေ
ချာချာ သိခွင့်မရသေးပေ။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်း ရက်တချို့တွင် ဒေါင်းမြ
ကြည်၏ အဝေးသင်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရန်အတွက် အလုမ္မာ
တစ်ပတ်မျှ ခွင့်ယူထားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ နိုင်သမိန်ထောနှင့်တွေ့စရာ
အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ သို့သော် မှန်တာဝန်ခံရလျှင် ထိုသူကို
လွမ်းတာ မဟုတ်ပါပဲ အမြဲလိုလိုပင် သတိရနေတတ်လာ၏။
အိမ်မက်များကလည်း ဒီထက်မကပင် ပို၍ပီပြင်လာခဲ့သည်ဟု
ဆိုရပေမည်။ အမျိုးသမီး၏ နာမည်က 'ဒေါင်းမ' ဟူ၍ ခေါ်ခြင်းကို
သူမသိလာခဲ့ပြီ။ အမျိုးသားနာမည်ကလည်း 'မောင်မောင်ကြီး'
ဟု ခေါ်မှန်း သူမသိလာခဲ့ပေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ တစ်စုံ
တစ်ခုသော အပေးအယူဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြကြောင်း ဒေါင်းမြ
ကြည် သိထားခဲ့ရပေပြီ။ ထိုအခါ ဒေါင်းမလေး၏ ချစ်သူ
"ကိုရန်နောင်" ဆိုတာကိုသူမ ရှာဖွေချင်လာခဲ့လေပြီ။

ဒေါင်းမြကြည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမသည် ကျန်
အိမ်မက်နဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက်သူပါဟု အလိုလိုယုံကြည် နေခဲ့
လေသည်။

မကြာပါ။ ဒေါင်းမြကြည်၏ ဆန္ဒက မမျှော်လင့်ပဲ
ပြည့်မြောက်ရစေဖို့ ဖန်တီးလာခဲ့ခြင်း ဒေါ်လေးထံလာလည်သော
ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးကြီးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ဒေါင်းမြကြည် စာမေးပွဲ ပြီးသည်နေ့
တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ဒေါ်လေး၏
မိတ်ဆွေဟု သာသိရပြီး သူမလာလည်ပည်ကို ဒေါ်လေးရော
ဒေါင်းမြကြည်ပါ ကြိုတင်သိထားခဲ့ပါပဲ ရောက်ရှိ လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

"ငါ... အရွယ်ရောက်ကတည်းက ရွာက အကြီးဘုန်းကြီး
နောက်လိုက်ပြီး သူဖို ထိုးထားတာကို ကူညီရင်း...
လောကီကို စိတ်ကုန်တာနဲ့ တရားဓမ္မဘက်လိုက်စား လာ

တာ ကြာပါပကော့... ကြည်ကြည်ရယ်... အနှစ်သုံးဆယ်
တောင်ကျော်နေပြီ... ငါအများဆုံး တရားထိုင် ဖြစ်တဲ့
နေရာကတော့ ပုပွီးဘက်ပဲ... ငါ့ကို ရှာချင်တိုင်းလဲ ရှာလို့
မရဘူး၊ တွေ့ချင်တိုင်းလဲ တွေ့လို့မရဘူး ငါက ငါအာရုံရတဲ့
သူဆို သတိရရင် ထလာလိုက်တာ... ဘယ်သူနဲ့မှလဲ
အတွေ့မခံဘူး... ငါနေတဲ့ နေရာကိုလဲ အတိအကျ ဘယ်
လိုမှ ပြောလို့မရဘူးလေ... နင့်ဆီတောင် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီး
မှ ရောက်ဖြစ်တာ ကြည့်တော့...

အိမ်ရှေ့မှအသံကြားလိုက်စဉ်ကတော့ ဒေါ်လေး
ဧည့်သည်အဖြစ်လောက်သာ မှတ်ယူပြီးခန်းဆီးကလေးအသာ
လှစ်၍ချောင်းကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ယောဂီဝတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
သူမ၏ ဆံထုံးကြီးက ဟက်နေတာပဲ ဆံပင်တွေက အသက်
ငါးဆယ် အရွယ်ဟုမထင်ရလေအောင် မည်းနက်အိခဲနေသည်။
ယောဂီဝတ်စုံညီအရင့်က ရင်ဖုံးလက်ရှည် ထက်အောင် ဆင်တူ
ယောဂီတဘက်ကြီးက လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားလေသည်။ စိတ်
ပုတီးအကြီးကြီးက လည်ပင်းမှာဆွဲထားသေး၏။ ပြောင်တလင်း
ခါနေသော မျက်နှာပြင် အသားရောင် ညိုညိုတို့ကလည်း တည်
တင်း အေးဆေးလွန်း၏။ ထိုယောဂီမကြီး၏ မျက်ခုံးတွေကတော့
ကြပ် လျှက် မျက်လုံးများက ဖူးရှုထက်မြက်လွန်းလှသည်။

“မစိန်... ညည်းအခုဒီလာတော့ရော ဘယ်မှာတည်းသလဲ
ကျုပ်တို့ တူဝမ်းနှစ်ယောက်ထဲရယ် ဒီမှာတည်းပါလား”

“ရတယ်... ငါနဲ့သီလရှင်ကြီးတစ်ယောက်လဲပါသေးတယ်
သူ့အသိ.. သီလရှင်ကျောင်း ထစ်ကျောင်းမှာတည်းတယ်..
တစ်ရက်ထဲပါ... ရွှေတိဂုံဘုရား ခဏလာဖူးရုံတင်... လှူ
စရာရှိတာတွေလဲ လှူရင်းပေါ့... နင့်ဆီတမင်ဝင်လာရခြင်း
အကြောင်းက ငါ့အာရုံထဲမှာ နင်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောစရာ ပေါ်နေတာကြာပြီ...
အဲဒါကြောင့် တမင်ဝင်လာတာ... ငါ့ကိုပြောခိုင်းနေတာ
ကြာပြီ... တော်တော်ကိုကြာပြီ... ငါ့စိတ်ထဲသိပ်မထင်
တာနဲ့ မပြောဘူးလို့ တင်းခဲနေတာ... နင်တို့ကလဲအယုံ
အကြည်ရှိမှန်း မရှိမှန်းမသေချာတာနဲ့ မပြောဘဲနေမလို့
ပါပဲ... အခုတော့ မပြောပဲနေလို့မရတော့ဘူး.. သူတို့ချင်း
က တွေ့နေကြပြီ... အချိန်အခါလဲ ရောက်နေပြီတဲ့... မ
ပြောလို့ကို မဖြစ်တော့လို့ ငါ့မှာညည်းသံယောဇဉ်နဲ့ တမင်
ထလာရတာ... ဘယ်မလဲ... ငါတွေ့ချင်တဲ့ညည်းတူမ...”

ဘုရားရေ အဲဒီယောဂီမကြီးက ဒေါင်းမြကြည်တို့
တွေ့ချင်လို့ပဲ တမင်လာရသတဲ့လား။ ဒေါင်းမြကြည်သည် ရေငွေး
ပန်းအတွင်း၍ လက်ဖက်တစ်ပန်းကန် မြေပဲယိုတစ်ပန်းကန်ပြင်
ဆင်ပြီးချိန် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာသည့်အချိန်မှာ ထိုယောဂီဝတ်
အမျိုးသမီးကြီး၏ သူမအားမေးလိုက်သော အသံကိုကြားရစဉ်မှာ
အလိုလိုနေရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ခြား သွားရတော့တာဖြစ်သည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဒေါ်လေးရော ထိုအလှူသမီးကြီး

ပါ ဒေါင်းမြကြည် ထွက်အလာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်၌ သူမ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားမှုကို သူတို့တွေ့မြင်သွားကြပေပြီ။

“ကြည့်စမ်း... အပျိုကြီးမီးမီးတောင်ဖြစ်နေပြီ... ငါလာ တုန်းက နှစ်နှစ်လား သုံးနှစ်လား အဲဒီအရွယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်... အဲဒီတုန်းကငါလဲ ပါရမီဉာဏ် မရင့် သေးတော့ သူကလေးကိုမြင်တုန်းက လူဝင်စားမကလေး ပဲ ဆိုတာလောက် မြင်တတ်သေးတာ... နင်တို့ကလဲဝန်ခံ တယ်လေ... ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆိုတာ ဇာတာတွက်ရင်း ဘုန်းကြီးကပဲ သူကလေးကို လူဝင်စားရယ်လို့ ဖောထား တယ်ဆိုတော့ ငါတောင်ဟောတာ နောက်ကျသွားခဲ့သေး”

“မစိန် ညည်းပြောမှာ ဝါတူမနဲ့များ ပတ်သက်နေပြီလား... ညည်းတော်တော်ကို အကြားအမြင် ရနေပြီထင်တယ် အဲဒါဆိုရင်လဲ ပြောပါအုံး... ငါတို့လဲ တော်တော်သိချင် နေတာကြာပြီ”

ဒေါင်းမြကြည်သည် ရေခဲနွေးငွေ့ကို ချပေးသော

အခါ

“နေ... သမီး... ကြီးကြီးကဥပုသ်စောင့်လာတာ အနှစ် လေးဆယ် နီးပါးရှိပြီ... နေလို့ညစာ မစားဘူးကွ... ဒီ စားစရာတွေ ပြန်ယူသွားချည်း... ရေခဲနွေးပဲသောက်မယ်”

ဟူသူမ၏ လက်ဖဝါးကို အုပ်ကိုင်ကာ ငြင်သာ သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်စဉ် ဒေါင်းမြကြည် ခံစားလိုက်ရသည့်မှာ ထို အမျိုးသမီးကြီးနှင့်သူမကြားတွင် ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုတော့ ရှိ နေပြီ ဟူသော ခံစားချက်ပင်တည်း။

“အင်း... သမီးလဲ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် အတော်အတန် ဆီသင့်သလောက်သိနေပြီပဲ... ကြီးကြီးပြောပြလိုက်တာ ဟာ သမီးမှာ လိုအပ်နေတဲ့ အထောက်အကူ တစ်ခုတို့ ရှာဖွေပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်ထင်ပါရဲ့... ဘယ်လို လဲ သမီးရဲ့ အရင်ဘဝတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေ တကယ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ သမီးလက်ခံချင်ရဲ့လား... အဲဒါဆို သမီးမက်နေကျ အိမ်မက်တွေကို သမီးခံနိုင်ရည် ရှိလာ မယ်... ဘာကြောင့်အိမ်မက်တွေ မက်ရသလဲဆိုပြီး သမီး စိတ်ညစ်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့... အိမ်မက် တွေ ဘယ်အချိန်မှာ ရပ်တန့်သွားမလဲ ဆိုတာကိုလဲ သမီး သိသွားရလိမ့်မယ်”

ဒေါင်းမြကြည်သည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ စကား သံများကိုနားထောင်ရင်း သူမ၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်မိသော အခါစိတ်ညှို့ ခံလိုက်ရသူပမာ တွေဝေငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ သိချင်ခဲ့တာပေါ့။ အိမ်မက်တွေ ဘာကြောင့် မက်သလဲ။ အိမ်မက် တွေ ဘယ်တော့ ရပ်တန့်သွားမလဲ အဲဒါတွေ သိပ်သိချင်တာပေါ့ ဟု စိတ်ထဲမှ အလိုလိုပင် ဝန်ခံသွားမိတော့သည့် အထိပင် ထို

၁၇၆ ၊ ရှိမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အမျိုးသမီးကြီး၏ ထက်မြက်စွာရှုသောအကြည့်က ထိရောက်လှပေသည်။

“သမီးနဲ့ကြီးကြီးတို့ဟာ ဟိုးအရင်အဝတွေထဲက တစ်ဘဝမှာ တုန်းက ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးတယ် တိတိကျကျ ပြောရရင်... ကြီးကြီးဟာ သမီးရဲ့ အခုမက်နေတဲ့ အိမ်မက်ထဲက ဘဝတုန်းက တော်စပ်ခဲ့ဘူးတာပဲ... သမီးမှာ အဲဒီဘဝမှာ လည်း အဒေါ်နှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ကဲ အခုဘဝမှာ သမီးနာမည်က ဘာပါလိမ့်... ကြီးကြီးသိထားတာ မှန်မမှန် တိုက်ကြည့်ချင်လို့... ကြီးကြီးကို လာပြောပြနေတဲ့ နာမည်ကတော့ ဒေါင်းမြကြည်ပဲတဲ့... ဟုတ်လား သမီးနာမည် ဒေါင်းမြကြည်လား”

“ဟယ်... မစိန်ရယ်... သိပ်မှန်တာပါပဲလား... ညည်းသိနေတာတွေမှန်တယ်ဟဲ့... ငါ့တူမနာမည်ဒေါင်းမြကြည်ပဲ...”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့ကိုညည်းတို့ ဒီနာမည် မပြောဖူးပါဘူးနော်... သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်... မစိန်ရဲ့... ငယ်ငယ်က ညည်းခဏတွေ ဖူးလိုက်တာပါ ... သည်းကလာလည်ရင် ဒီအိမ်ပဲ လာလည်တာပဲ... သူတို့က အဲဒီထဲက အိမ်ခွဲနေတာ... ဒီကို ခဏတဖြုတ် လာလည်တုန်းက ညည်းနဲ့ဆိုကြတာ... ကလေးဆိုတော့ နာမည်တွေ ဘာတွေ ပြောပြပြီး မိတ်ဆက်

လူးဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၁၇၇

မပေးမိပါဘူး... ငါ့အစ်မသမီးဆိုတာ လောက်ပဲ ညည်းကို ပြောပြလိုက်တာပါ”

“အေး... ဒါဆိုရင် ငါသိထားတဲ့ တစ်ချက်တော့ မှန်သွားပြီ ဆိုရမှာပေါ့... ဘယ်လိုလဲ သမီး... ကြီးကြီးပြောတာ နားထောင်ချင်ရဲ့လား...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် အနည်းငယ်မျှ ယုံကြည်လာခဲ့ပြီး ဒေါင်းညိတ်က

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးပြောတာတွေ ကျွန်မလိုလိုချင်ချင် နားထောင်ပါမယ်”

ဟုသူမ၏ အရင်ဘဝက အပြစ်အပျက်ဆိုသည်များကို လက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

“သမီးနဲ့ကြီးကြီးရယ် ဟောဒီ သမီးဒေါ်လေး ဒေါ်ကြည်ကြည်ရယ်ဟာ အဲဒီဘဝမှာ တုန်းက တူဝရီးတွေပဲ ဒီဘဝမှာတော့ ကြီးကြီးက တခြားလူ ဖြစ်သွားပြီး ကြည်ကြည်ကတော့ သမီးအဒေါ်အရင်း ပြန်ဖြစ်ရတယ်... အဲဒါကတော့ ပွင့်နန်းဆက် နည်းနည်းလွဲသွားလို့ပေါ့...”

ဒေါ်လေး ဒေါ်ကြည်ကြည်က ဝမ်းသာသွားနေပြန် မြင်ဒေါင်းမြကြည်၏ မုန်းကလေးတစ်ဘက်ကို သိုင်းဖက်ကာ မြင်ဒေါင်းမြကြည်၏ ဆံပင်များကို နားရွက်နောက်ထဲသို့ ချစ်စနိုး

၁၇၈ ၊ ရှိမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဟန်ဝန်နှင့် သပ်တင်ပေးလေသည်။

“မစ်နီရယ်... အရင်ဘဝက ငါတို့ဟာ ညီအစ်မဖြစ်ပြီး အခုဘဝမှာ ညီအစ်မ မဖြစ်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ... ညည်းနဲ့ ငါတို့ဟာ လူချင်းဝေးပေမဲ့ ရွာမှာကတည်းက အင်မတန် ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ”

“အရင်ဘဝဆိုမေ့ခဲ့ တော်တော်ကိုကြာပါပြီ နှစ်ငါးဆယ် လောက်ကြာပြီးမှ တို့တတွေအားလုံးဟာ ဒီဘဝမှာ ပြန်ဆုံ ကြရတာ... ဒါတောင်သမီးရဲ့ အမေဖြစ်တဲ့ တို့ယောင်း တီတီကျကျပြောရရင် အရင်ဘဝက ယောင်းမရယ် အရင် ဘဝက တို့အစ်ကိုရယ်... တို့အမေရယ်ကို ဒီဘဝမှာ ပြန် မဆုံရဘူး... သူတို့ သူတို့တွေဟာ တခြား တခြားသော တုံဘဝတွေမှာ နိဗ္ဗာန်မရောက်ခင် စပ်ကြား ကျင်လည် တုန်း ရှိလေးတယ်”

ထိုသို့ အမိုးသမီးကြီးက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ရွတ်သောအခါ ဒေါင်းမြကြည်က သူမသိပြီးသား ဘဝတခုကိုပြန် လည်ကြားနေရသည်ပမာ ခံစားနေရတာတော့ အဆန်းသားနေ

“သမီးရဲ့ အရင်ရွေးဘဝက နာမည်က ဒေါင်းမလေးတဲ့ သိပ်လှလို့ ဒေါင်းမလေးလို့ နာမည်ပေးကြတာ... အမှား ကခေါ်ကြတော့ ဒေါင်းမလို့ပဲ အခေါ် မှားတယ်၊ သမီး-

လူးဆန်းလှဝတ်တို့နိဂါ ၁၇၉

ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်... သူ့နာမည်ကရန်နောင်တဲ့... သူက ဒီဘဝမှာတော့ ပြန်မဆုံဘူး... သမီးရဲ့ အရင်ဘဝက သမီး ရဲ့ မိဘတွေလို တခြားတခြားသောဘဝမှာ ရှိနေလေရဲ့...

အို ကိုရန်နောင်က ဒီဘဝမှာရှိမနေဘူးတဲ့လား။ ဒေါင်းမြကြည်သည် အိမ်မက်များမှာကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ပြီ ဖြစ် သော ဒေါင်းမေခေါ်ချစ်သူ ကိုရန်နောင်အား လွမ်းဆွတ်ဆွား ရပြန် ပါသည်။

“ဒေါင်းမလေးကို အသေအလဲကြိုက်နေတဲ့သူက မောင် မောင်ကြီးပဲ ... သူကသူဌေးသားပေါ့... အဲဒီခေတ်က ဂျပန်တွေ စစ်ပြေးတော့မဲ့ ခေတ်ဆိုမေ့မဲ့ ဒေါင်းမတို့ ရွာမှာ ဂျပန်တွေ အခြေစိုက်တုန်းပေါ့... မောင်မောင်ကြီးတို့ သားအဖက ဂျပန်ကိုဖားတတ်... ဂျပန်အလိုကျ ရွာသား တွေကို သူတို့ ကပါရောပြီး ဝိုက်ကျကြတာပေါ့... ဒေါင်းမ ကိုမှ ဈေးပြီးမေတ္တာရှိတဲ့ မောင်ရန်နောင်ဟာ ဒေါင်းမဆီက တုံ့ပြန်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာတိုလဲရော ... မောင်မောင်ကြီးက အကောက်ကြံပြီး မောင်ရန်နောင်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ် ...”

“မောင်ရန်နောင်ကို ဂျပန်တွေလက်ကလွတ်အောင် လုပ် ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် မှန်း ဒေါင်းမတင်မက အားလုံးကသိကြတယ် မကြာပါဘူး

ဒေါင်းမက... မောင်ရန်နောင် လွတ်စေဖို့ မောင်မောင်ကြီး နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူရာက စတာပဲ... အဲဒီခေတ်တုန်းက အဲဒီဘဝ တုန်းက ဒေါင်းမရဲ့ကြီးဒေါ်တွေ ဒေါင်းမကို မေးမရခဲ့တဲ့ မောင်မောင်ကြီးကို မောင်ရန်နောင် လွတ်ဖို့ လက်ထပ်တာ မဟုတ်လားဆိုတဲ့ အဖြေကိုကြီးကြီး ဟောဒီဘဝမှာ တရားမမ္မ လိုက်စားပြီး အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဆည်းကပ်ပူဇော်ပြီး အကြားအမြင်ရအောင် လိုက်စား တော့မှပဲအားလုံးပြန်မြင်ခွင့်ရခဲ့တယ်... သမီး ဒေါင်းမလေးဟာ မောင်ရန်နောင် လွတ်စေရမယ်လို့ မောင်မောင်ကြီး တတိပေးတာကို ယုံကြည်ပြီးသူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ ဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့တယ်”

“သမီးရယ်... သမီးကမောင်မောင်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သစ္စာရေသောက်ပြီး ရွာထိန်ကဆုတောင်းပြည် စေတီမှာ ကျိန်ဆိုခိုင်းခဲ့သလဲ... မောင်မောင်ကြီးဟာ စိတ်ထားသာ မကောင်းတာပါ... ကတိသစ္စာ တည်ကြည်ပါတယ် ကွယ်... သူက သမီးဒေါင်းမကို အဲဒီလို မောင်ရန်နောင် လွတ်ရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ကတည်းကကိုက သူ ကတိကို တည်စေဖို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား...”

“အဲဒါကို ဒေါင်းမကသစ္စာရေသောက်ခိုင်းတော့ မခံချင် စိတ်နဲ့ လက်မောင်းသွေးဖောက်ပြီး သစ္စာကတိတွေ ကျိန်ဆိုခဲ့တယ်... သူ့တိစကားမှန်ကန်ခဲ့ရင် ဘဝ အဆက်

ဆက်မှာ ဒေါင်းမကို ပိုင်ဆိုင်ရသောသူ ဖြစ်ပါစေ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျိန်စာဆိုခဲ့တယ်”

ဘုရားရေ ကျိန်စာတဲ့။ မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့ အမျိုးသားကဒေါင်းမဆိုသော အမျိုးသမီးကို ဘဝဆတ်တိုင်း ပိုင်ဆိုင်ရပါစေဆိုတဲ့ ကျိန်စာတဲ့။ ကျွတ်... ။ စိတ်ပျက်စရာပဲ ချစ်သူကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူ ချစ်သူနဲ့ခွဲရအောင်ဖန်တီးသူ မချစ် မနှစ် သက်သောသူနဲ့လက်တွဲစေရအောင် လုပ်ပြုသူရဲ့ကျိန်စာတဲ့။ အို မှန်းစရာကောင်းလိုက်ပါဘိတော့ကွယ်။

“ဒေါင်းမဟာ အဲဒီလို မောင်မောင်ကြီးရဲ့ကျိန်စာကိုလဲ ကြားရော... သူကပါ... မခံချင်စိတ်နဲ့ပြန်ပြီး လက်မောင်း သွေးကိုဖောက်ပြီးသစ္စာရည်သောက်ပြီး ကျိန်ဆိုခဲ့ပြန် သေးတယ်... အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ ဒေါင်းမဟာ ဘဝ ဆက်တိုင်း မောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကြုံဆုံရသည်ရှိသော် သူမ ဟာ မောင်မောင်ကြီးရဲ့အရှုံးအမှား စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်း ကို ခံရသူ မောင်မောင်ကြီးမေတ္တာဟူသမျှ ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ သူဒေါင်းမကို အမြဲတမ်း အညံ့ခံ အနိုးပေးရသောသူ ဖြစ်ပါစေလို့ ဒေါင်းမဟာ သူမကိုယ်တိုင်တော့ ရုပ်ရည်ချော မောတဲ့ မိန်းမ မဖြစ်ရပါစေနဲ့ ဆိုတာမျိုးတို့ကို ပြန်ပြီး ကျိန်စာတိုက်သတဲ့... ဒါကြောင့်... ဒီဘဝမှာ သမီး ဒေါင်းမ ကြည်ဟာ သာမာန်ထက် မထူးခြားတဲ့ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင် နေတာပဲ... အရင်ဘဝ... ဟိုးအနှစ်ငါးဆယ် ကျော်ဘဝ

၁၈၂ ၀ ရှိမီး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

တုံးကတော့ တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံးမှာ အလှဆုံး ဘွဲ့ပေး ပေးတာ... ”

ယောဂီဝတ်အမိုးသမီးကြီးသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်တဲ့ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေရာမှ ထိုသို့သော စကားဖြင့်သူမ၏ ဟောပြောချက်ကို အဆိုးသတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကို ဖြတ်ကနဲ ဖွင့်လျက် သူမ၏ ရေ၌ကြုံကြုံ ထိုင်နေသော ဒေါ်ငါးမြကြည်၏ဝယ်ထိပ် ဆံပင်ကလေးများထဲ ညင်သာသိပ်မွေ့ သပ်ဝေးလိုက်လေသည်။

“ကြီးကြီးကို အထက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောခိုင်းလိုက်တာ အခုဒေါင်းမနဲ့မောင်မောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူသား နဲ့ ယောက် မြန်တွေ့နေကြပြီတဲ့... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မက်နေကြတဲ့ အိမ်မက်တွေလဲ ချုပ်ငြိမ် တော့မတဲ့... ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီကျိန်စာကြီးမရှိတော့အောင် ဒီဘဝမှာ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြဖို့ သတိသွားပေးတဲ့... နိဗ္ဗာန် မရောက်ခင်စစ်ကြား သံသရာမှာ ကျင်လည်နေတုန်း တခဏတရားဝေလိုက်စားစေတဲ့... ကျိန်စာရှိနေသမျှဟာ စာစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အညှိုးအတေးတွေ အာယု တတွေနဲ့ အမုန်းပွားနေရင် မလိုလားအပ်တဲ့ ဘုံဘဝတွေ မှာ ကျင်လည်ရမှာ စိုးရိမ်တယ်သမီးရဲ့။

“သမီးတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲ့ဒီဘဝမတိုင်ခင် ဟိုးရှေးနေ့

ဘဝတွေတုန်းကဆို သာသနာအကျိုးကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ ကြဖူးသူတွေ အလှူအတန်း ရက်ရောခဲ့ဖူးသူတွေဆိုတာ ကြီးကြီး ကြိုမြင်ထားသေးတယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခုမှာ အယူအဆလွဲပြီး ကျိန်စာထားတယ် ဆိုတာဟာ သံသရာခရီးလျှောက်ရာမှ ဆူးညောင် ခလုပ် ကြီး ပဲကွယ်”

“ဘာရယ်... မစိန်ဒီဘဝမှာ သမီးနဲ့မောင်မောင်ကြီးဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူငယ်တို့ မြန်တွေ့နေကြပြီဟုတ်လား သူ့အခု ဘယ်မှာလဲ... သူ့နာမည်ကဘာလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက ‘မျက်ဝန်းတွေပြန်မှိတ်ကာ အကြာကြီး ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ အဲ့ဒီအခိုက်အတန့်မှာ ဒေါင်းမြကြည် ပြေးမြင်လိုက်တာက နှိုင်းသမိန်ထောတစ်ယောက် တည်းသာ ဟုတ်တယ် သူ့မျှားဖြစ်ရမလားဟူသော အတွေးမဆုံး ခင်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေ ဖြတ်ကနဲ ပြန်ပွင့်လာ လျက်။

“အဲဒီသူငယ်ကလေးကို သမီးဒေါင်းမြကြည်က အခု ကြီးကြီး အာရုံယူနေတုန်းမှာဖြတ်ကနဲ သတိရလိုက်တယ် သူပဲ... ဟုတ်တယ်... မောင်မောင်ကြီးဆိုတာ အဲ့ဒီ သူငယ် ပဲ... သမီးဒေါင်းမြကြည်... ကဲ... ညည်းဒေါ်လေးသိအောင် ပြောပြပါဦး”

www.burmeseclassic.com

ဟု သူမ၏ မျက်လုံးများကို တည်တည်ခိုင်ခိုင်ကြည့်ကာ ရေရွတ်လိုက်သောအခါ ဒေါင်းမြကြည်လန့်သွားခဲ့၏။ ကြည့်စမ်း ဒါဆို ဒီအမျိုးသမီးကြီး အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတာပဲ ယုံလိုက်ရတော့မလား။ အခုလေးတင်သူမ စိတ်ထဲ ဘာတွေးနေသည်ဆိုတာကို ဒတ်ကနဲ မှန်အောင်ပြောနိုင်စွမ်းရှိနေပြန်သည်။ ထူးဆန်းလေစွ။

“သမီး မပြောချင်လဲ ရပါတယ်... ကြီးကြီးပဲပြောမယ် သူနာမည်က သမီးလို အရင်ဘဝက နာမည်နဲ့မဆင်ဘူးကွ သူ့လယ်က သူ့အမေဇာတိ ဖျာပုံမြို့က သမိန်ထောရွာမှာ မွေးခဲ့ရလို့ သူ့နာမည်က သမိန်ထောလို့မူည့်ကြတယ်... သူတို့က မွန်လူမျိုးစပ်တော့ နာမည်ရှေ့မှာ ‘နိုင်’ ကည့်တယ်.. ဒါကြောင့် သူ့နာမည် နိုင်သမိန်ထောတဲ့... သူ့ရဲ့ ဇာတိချွန်ကြွေမွေးရပ်မြေက သမိန်ထောဆိုတဲ့ ရွာက လေးပဲ... သူ့တစ်နှစ်သားကျမှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကြတယ် ဆိုတာရောသမီးသိပြီးပလား”

“ဟယ်... သမီးဒေါင်းမြကြည် ပြောပြဖူးတဲ့ကောင်ကလေးပဲ... သမီးကသူ့ကို သိပ်မုန်းတာဆိုပဲ... အဲဒီ ကောင်လေးကတော့ သမီးကို တော်တော်လေးစွဲလန်းနေရှာတာ”

ဒေါင်းမြကြည်သည်သူနဲ့သူမတို့ကြားတွင် ထင်မှတ် မထားခဲ့သော ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုတစ်ခု ရှိနေခဲ့ကြောင်း

သိလိုက်ရသည့် တဒင်္ဂတွင် သူမသည်သိပြီးသား အကြောင်းအရာ တစ်ခုပမာ အံ့ဩ၍ မရခဲ့ချေ။

ထိုဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုက ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ ထဲကတုလား နှစ်ပေါင်းများစွာကတုလား ပြီးတော့ “ကျိန်စာ” ကဲ့ သစ္စာရည်သောက်၍ ကျိန်ခဲ့ကြဖူးသော ကျိန်စာတစ်ခုက ယခုတိုင်ရှိသေးသတဲ့။ ထိုကျိန်စာကို မုန်းလှပါပြီ။ လက်မခံပါရစေနဲ့။ မယုံကြည်ပါရစေနဲ့။ မေ့ထားပါရစေ။

သို့သော် သူမသည်စိတ်ထဲမှာ အသိစိတ်ကဘယ် လောက်လက်မခံချင်ပါစေ။ မသိစိတ်မှာအလိုလို အလိအမှတ် ပြုနေခဲ့တာတော့ ထူးဆန်းသားပင်။

သူနဲ့မတွေ့ခင်က အမြဲမပြတ် မက်ခဲ့ဖူးသော အိပ်မက်တစ်ခု။ ဘဝခါတလဲလဲမက်နေကျ အိပ်မက်တစ်ခု။ သူမ တောင်အလွတ်နီးပါး မှတ်မိနေပြီဖြစ်သောအိပ်မက်။

သူ့မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်သော မပြောင်းမလဲသည့် ခံစားချက်များ။ အမုန်းဟရား များ။ အလိုလိုနာကြည်းခံပြင်းနေစိတ်များ။ စက်ဆုပ်မှုများ။

အဲဒါတွေနဲ့တင်သူနဲ့သူမဟာ တစ်ဦး၏ ကျိန်စာကို တစ်ဦးကသင့်စေမည့် အပြန်အလှန်ကျိန်စာရွတ်ခဲ့သူများလို့ လက်ခံလိုက်ရတော့မလားဟင်။

အို ရူးသွပ်ချင်ပါဘိတော့။

“အဲဒါတွေဟာအမှန်ပဲလားဟင်... ကြီးကြီး တကယ်ပဲ သိနေလို့ ပြောတယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်လိုက်ရတော့ မလား။”

“ယုံတာမယုံတာ သမီးအလုပ်လေ ကြီးကြီးကတော့ ရန်ကုန်ကို လာရင်း ကိုယ်အာရုံရထားတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို မပြောမဖြစ်လို့လာသတိပေးရတာပဲ...”

ဒေါ်လေးက သူ့မိတ်ဆွေ (သူတို့ အပြောအရ ဆိုလျှင် အရင်ဘဝကညီအစ်မတော်စပ်သူ) အမျိုးသမီးကြီး စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးရိမ်သည့်အလား ပြာပြာသလဲပင် တောင်းပန် ရှာပါသည်။

“မမိန်ရယ်... သူကအခုခေတ်လူငယ်ဖြစ်နေတော့ ဒါတွေ ဘယ်အယုံအကြည်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ... ငါကတော့ညည်းပြော သမျှအကုန်ယုံပါတယ်... အဲဒီကျိန်စာကြီးဒီဘဝမှာတင် ရပ်သွားအောင် ဘာတွေလုပ်ရမလဲ ပြောပါဦး။”

“ကြည်ကြည်... ညည်းတောင်းဆိုလို့ ငါပြောခွင့်မရှိ တဲ့... ညည်းတူမက ကာယကံရှင် သူတောင်းဆိုမှ ငါပြော မယ်”

ထိုအခါ ဒေါ်လေးကဒေါင်းမြကြည်ကို မျက်လုံး

လှန်ကြည့်လျှက် ‘ပြောလိုက်လေ’ ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။ မှန်တာ ဝန်ခံရသော် ဒေါင်းမြကြည်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျိန်စာတွေ ဘဝ အဆက်ဆက်သင့်နေရမှာကို ကြောက်ပါသည်။ မိန်းကလေး ပီပီ အယူလည်း သီးသည်မို့ ဒေါ်လေးနှစ်ခါလောက် တိုက်တွန်း လိုက်သောအခါ သူမကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ ရှိ။

“ကျွန်မကို ကြီးကြီးသိသမျှလေးတွေ ပြောပြခဲ့ပါ ကြီးကြီး ရှေ့ဆက်တာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာပါကျွန်မသိချင်တယ်။”

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မျက်လုံးတွေ ပြန်၍စုံမှိတ် ထားရင်း လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က ဒေါင်းမြကြည်၏ ငယ်ထိပ်ပေါ် အုပ်ကိုင်ကာ ခပ်တိုတိုးရွတ်လေသည်။

“ဒီဘဝမှာလဲ အမီးက နိုင်သမိန်ထောနဲ့ ရေစက်ပါကို ပါ သေးတာပဲ... သူနဲ့ပဲ သမီးလက်ထပ်ရလိမ့်မယ်... လက် ထပ်ပြီးတဲ့ အခါ သမီးကသူ့ကို နားဝင်အောင် ကြီးကြီး ပြောသမျှတွေ အကုန်ပြန်ပြောပြကြားလား... ပြီးတော့... သမီးတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဥပုသ်သီတင်းသီလူတွေများများ ဆောက်တည်ရမယ်။ တရားဓမ္မ များများ လိုက်စားရမယ်။ နောက်ပြီး... သမီးတို့ဟာစီးပွားဖက်တွေမို့ အကြီးအကျယ် စီးပွားဖြစ်လိမ့်မယ်... အဲဒီရသမျှ ငွေတွေထဲကဖွဲ့စဉ်း ဘုရား တည်ပါ... ဖြစ်နိုင်ရင် နိုင်သမိန်ထောကို မွေးခဲ့တဲ့ ဖျာပုံက

၁၈၈ ဝါးမိုး (ဆေးထွေသိုလ်)

သမိန်ထောရွာကလေးမှာ ဘုရားတည်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဘုရားတည်ပြီးရင်... သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေစက်ချ အမျှပေးပြီးတဲ့အခါ ဆုတောင်းရမှာက ရှေးဘဝက ကျန်ရှိနေခဲ့သော ကျိန်စာအားလုံးပြေပါစေ... ဒီဘဝဒီမျှနဲ့ပဲ ကျိန်စာတွေရပ်တန့်ပါစေ။ နောက်ပြီးသံသရာဘဝခရီး တလျှောက်မပါ ပါစေနဲ့လို့ နှစ်ယောက်တည်း သက်သက် စိမိတို့တည်တဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ ငါးပါးသီလဆောက်တည်ပြီး ပြိုင်တူဆုတောင်းကြချေး ကြီးကြီးကြိုမြင်နေတယ် သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဘဝမှာအလှူကြီးအတန်းကြီးတွေလဲပေးရအုံးမယ်.. ဟိုး အရင့်ရင် ဘဝတွေကလို့ပဲ အလှူဒါယကာ အလှူဒါယိကာမဘွဲ့တွေ တသိကြီး ရကြအုံးမယ်... အေး အခု လောလောဆယ်တော့ ကျိန်စာ မပြယ်သေးသမျှ သမီးသူတို့မှန်းနေအုံးမှာပဲ... လက်ထပ်တာတောင် သမီးကသူ့ကိုမှန်းရက်နဲ့လက်ထပ်ရမှာ။ သူ့ကတော့သမီးကို လူအများအံ့ဩရလောက်အောင် မေတ္တာရှိရှာဦးမှာသေချာတယ်”

အမိုးသမီးကြီး၏ လက်ဖဝါးက သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှ ပြန်ရုပ်သွားသည့်အခါ ခေါင်းမြကြည်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်း သွားသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏သတ္တိပေး ဟောကြားချက်များကို ယုံကြည်သွားသကဲ့သို့ပင်ရှိချေသည်။

လူးဆန်းလှပတဲ့ကျိန်စာ ၁၈၉

“ခေါင်းမလေးနဲ့မောင်မောင်ကြီးက ဘာဖြစ်သွား ကြသလဲဟင်”

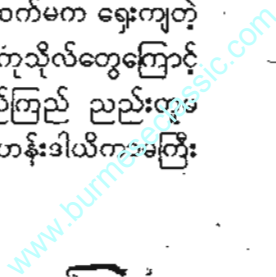
ခေါင်းမြကြည်က သူမအင်မတန်သိချင်သော အခြေအနေတစ်ခုကို မေးလိုက်ဖို့မမေ့လျော့ခဲ့ပါ။

“ခေတ်ကာလကြောင့်ပါကွယ်... သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ ဝင်ခဲ့တဲ့ ငုံးကျင်းတည့်တည့်ကိုမှ ငုံးကျပြီးဆုံးပါးသွားကြတာ... ဆုံးတဲ့အချိန်ပဲ တချိန်တည်း တပြိုင်တည်းမို့ သမီးတို့ရဲ့ ကျိန်စာက အခုထိ တည်နေသေးတာပေါ့... နောက်မို့ တစ်ယောက် အရင်ဆုံးပြီး နောက်တစ်ယောက် ဆုံးရင် ဒီကျိန်စာက အဲ့ဒီလောက်ထိ တည်တံ့မယ်လို့ မထင်မိပါဘူးကွယ်...”

ဒေါ်လေးက စိုးရိမ်တကြီးပင် ဝင်မေးပါသည်။

“ဒါဆိုရင်... အခုဘဝရော...”

“အို... စိတ်ချ... အခုဘဝတော့ ဘယ်လိုအသေဆိုးနဲ့မှ သေစရာ ကြောင်းမရှိဘူး... သူတို့သေတပန် သက်တဆုံး သက်တမ်းစေ့ နေကြရမှာက ဟိုးဒီထက်မက ရှေးကျတဲ့ ဘဝတွေတုန်းက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကြောင့် အသက်ရှည်ကြမှာ... စိတ်ချ ကြည်ကြည် ညည်းတုမ ဘုရား၊ ကျောင်း၊ သိမ်၊ ဇရပ်၊ ရဟန်းဒါယိကာကြီး

ဖြစ်တာကို ညည်းလဲမြင်သွားရဦးမှာ... ငါကတော့မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမခိုန့်ရယ်... ညည်းနဲ့ငါက ဒေါင်းမနဲ့မောင် မောင်ကြီးတို့ ဘဝတုန်းကတည်းက ဒေါင်းမရဲ့အဒေါ် တွေဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်ဆို...”

“အေးလေ... ဒီဘဝမှာတော့တစ်မိန်းတွေပေါ့... ငါက အလွန်ဆုံးသုံးလေးနှစ်ပဲ တရားအားထုတ်ခွင့်ရတော့မယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိနေတယ်... ကဲ... ငါသွားတော့ မယ်... ငါ့ရဲ့ အရင်ဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆို မဖြစ်မနေ ငါ့ရောက်အောင်လာပြီး တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ့စကားကိုသာ သေသေချာချာ ယုံကြည် ကြပါ...”

ဒေါင်းမြကြည်သည်ထိုအမျိုးသမီးကြီး ပြန်တော့ မည်ဆိုသောအခါ ဝမ်းနည်းချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ကြီးကြီး... ခဏလေးနေပါဦး ကျွန်မ ကန်တော့ချင် လို့...”

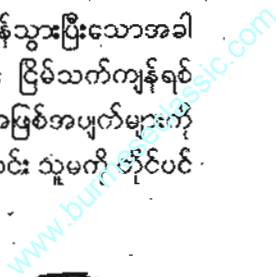
ဟု ခွင့်တောင်းတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏ ယောဂီတစ်ဘက်ကို ပြင်၍ခြံရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါင်းမြ ကြည်က အဝတ်စီရင်ဆီ မြန်မြန်သွားပြီး ဒေါ်လေးအတွက်ဟု

ရည်ရွယ်ကာ ထိုးထားပြီး ဒေါ်လေးမွေးနေ့ကျမှ ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော အညှီရောင် သိုးမွေးတဘက်ကို ထုတ်ယူ လိုက်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လဲ သူ့အပြောအရဆိုရင် အရင် ဘဝတုန်းက ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ကြီးဒေါ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပဲ။ သူ့ကိုလဲ ကန်တော့ထိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာကို သူ့အတွက် ရည်ရွယ်လိုက်ပြီး ကန်တော့လက်ဆောင် ပေးသင့်ပါ တယ် ဟုဆုံးဖြတ်လိုက် သေးသည်။

“ကြီးကြီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ထိုးထားတဲ့ သိုးမွေး တဘက်နဲ့ ကန်တော့ပါရစေ... လက်ခံပါနော်.. ကြီးကြီးကလဲ အရင် ဘဝတုန်းက အထွန်မနဲ့ တူဝရီးတော်စပ်ခဲ့ဖူးသူမို့ ကိုယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထားပြီး ကန်တော့ပါရစေ”

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ဆုတွေ တသိကြီးပေးလေသည်။ သူမ ပေးသော ဆုများထဲမှာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရာကာလပတ်လုံး ကျိန်စာများမှ ကင်းလွတ် ပြီးစေဟူသောဆုကို ဒေါင်းမြကြည်အတောင့်တဆုံး ဖြစ်မိသည်က ဆန်းသလားနော်။

ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးကြီး ပြန်သွားပြီးသောအခါ သူမနဲ့ဒေါ်လေးတို့သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်ကျန်ရစ် ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်လေးက ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မှန်ကန်ပါသည်ဟု တစ်ထစ်ချွယ်ကြည်ကြောင်း သူမကို ဗိုင်းပင်

၁၉၂ ဇူလိုင်လ (ဆေးတက္ကသိုလ်)
လေသည်။

ဒေါင်းမြကြည်ကတော့ ယုံသင့်သလား၊ မယုံသင့်သလားဆိုတာတောင် ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍ မရတော့လောက်အောင်ပင် အခုလက်တလောကြားလိုက်ရသော သူမ၏အိပ်မက်ထဲမှ လူသားနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြန်တွေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။

သေချာတာကတော့ ကျွန်မရှင်ကို သိပ်မုန်းနေခဲ့သေးတာပဲ။ အဲ့ဒီ သိပ်မုန်းတဲ့ရှင်ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်လက်ထပ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်မပါပဲ အမုန်းတွေ တစ်ယောက်ယောက်မှာရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်ဖြစ်ပါ့မလဲ နိုင်သမိန်ထောရယ်။ အဲ့ဒီ အချက်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ကျွန်မ ယုံလို့မရတာပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ အလုပ်ပြန်ဆင်းလျှင် သူ့ကိုသူမက ဘယ်လိုမျက်နှာထားမျိုးနဲ့များ ဆက်ဆံမိမှာပါလိမ့်ဟု ဒေါင်းမြကြည်က ကြိုတင်တွေးကြည့်နေခဲ့သေးပင်။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ကျိန်စာတစ်ခုရဲ့ အစွမ်းသက်ရောက်မှုဟာ ဘယ်လိုများရှိမှာပါလိမ့်။

.....

“ဖြေနိုင်လား... ဒေါင်းမြ... ဒေါင်းမြတို့မေဂျာက နောက်ကျမှ ပြီးတယ်နော် သိတာခင်တောင် နှစ်ရက်ကြိုပြီးလို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းနေပြီ”

“မဆိုးပါဘူး... ဖြေနိုင်ပါတယ်”

တင့်တင့်က သူ့တို့ထက်နှစ်နှစ်မျှ အသက်ကြီးသူလည်းဖြစ်ရုံမက၊ ဘွဲ့ပါချပြီးသူဖြစ်လေသည်။ ကောင်တာချင်းနီး၍စကားပြောနေကျ အဖြစ်ဆုံးက သိတာခင်နဲ့တင့်တင့်သာ သူမ၌အပေါ်ရုံပါသည်။

“ဒေါင်းမြက တို့တွေကို လျှို့ဝှားတယ်ဆရာ... ဒေါင်းမြမလာတာ ဆယ်ရက်လောက်အတွင်း ဒေါင်းမြကိုလာလာမေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးကြောင့်သာ တို့တွေသိရတာ... ပုဂ္ဂိုလ်လေးက တော်တော်မိတာပဲနော်... ဒေါင်းမြနဲ့ဘယ်တုန်းဆုံဖြစ်ကြတာလဲ”

နိုင်သမိန်ထောဟူသောအမည်က မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင်ဖြတ်ကနဲပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မသိဟန်ဆောင် လိုက်ခြင်းက မိန်းမတို့တတ်အပ်သော မာယာများထဲမှ တစ်ခုပဲလားတော့မသိ။

“ဘယ်သူလဲ... ကျွန်မကို အရေးတယူ မေးရလောက်မဲ့လူမျိုးရှိနေသလား... အဲ့ဩစရာပဲ... ပြောပါဦး”

၁၉၄ ။ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

“ဒေါင်းမြနွယ်တူလောက်တော့ ရှိမှာပါ... သူ့နာမည်က နိုင်သမိန်တော့ ဆိုတာပါ ပြောပြသွားသေးတယ် ... အံ့မယ်... သူလေးခေါက်လားလာတယ် တို့တွေနဲ့အဖွဲ့က သွားတယ် သီတာခင်ကတော့ ဒေါင်းမြ ဘယ်နေ့ အလုပ် ပြန်ဆင်းမယ်လို့ သတင်းပေးလိုက်သေးရဲ့ ... ပုဂ္ဂိုလ် လေးက စာမေးပွဲဖြေတဲ့ဆီတောင် လိုက်သွားချင်နေတာ တို့တွေတမင်မပြောလို့ ညစ်သွားတာပေါ့... သေချာပဲ တယ် ဒီနေ့ သူ့လာကိုလာလိမ့်မှာ သူ့လာမယ်ဆိုတာ ဒေါင်းမြ ကိုမှာထားပါတဲ့ကြိုပုန်းနေလို့ရအောင် ဆိုလား”

ကျွတ်... ဒီလူ... ဒါတမင် လျှောက်ကြေငြာပစ်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟင်း တွေ့မယ် သူ့ကို ကောင်းကောင်း ကြီး မှန်တွေပစ်လိုက်ဦးမယ်။ အရှက်ခွဲပစ်လိုက်ဦးမယ်။ မှတ် လော သားလောက်ဖြစ်သွားစေရမယ်။ တခါထဲ ရှက်ပြီး နောက် ဆုတ်သွားစေရမယ်။ ဗေဒင်တွေ အကြားအမြင်တွေ သူတို့ဘာသာ တာပဲဟောဟော လူလုပ်မှဖြစ်တာ ဟုရှုတ်ချည်းဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကြောင့် ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပစ်မိပါသည်

ထိုအခါ ရန်တွေ့ချင်သူက သူ့ရန်တွေ့လိုသော သူ့ကို စောင့်မျှော်ရခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်တခု ပိုလာခဲ့ သည်။ သူ့ကိုမုန်းသည် မုန်သော်လည်း သူ့မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက် ပြောထားခြင်းကို စာရင်းရှင်းလို၍ ဘယ်အချိန်မှာ ရောက်လာခဲ့မလဲဟုစောင့်မျှော်နေမိသူမှာ ဒေါင်းမြကြည့်ပဲ ဖြစ်

လေသည်။

ကုန်တိုက်က ဆယ်နာရီမှ စဖွင့်သည်ဖြစ်ရာ နိုင်သ မိန်တော့ ရောက်လာသောအချိန်က ကုန်တိုက်မှာလူစည်ကား စအချိန်ဖြစ်သော နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီခွဲမျှသောအချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါင်းမြကြည့်ကထမင်းဘူးဖွင့်၍ ထမင်းတစ်ခွန်းခပ်စားလိုက်၊ ဝယ်သူရှိလျှင် ထ ရောင်းလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

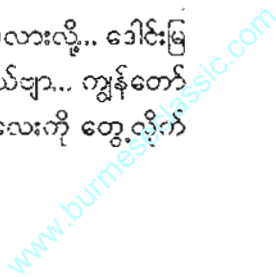
ဒေါင်းမြကြည့်က သူ့ရောက်လာတာကို ချက်ခြင်း မသိလိုက်ခြင်းမှာ ခုနလေးကတင် ဝယ်ယူသွားသူတစ်ဦး၏ပစ္စည်း စာရင်းများကို စာရင်းစာအုပ်ကလေးထဲထည့်ဖို့ ခေါင်းငုံ့နေချ နေ၍ဖြစ်သည်။

“ဒေါင်းမြကြည့်... ကျွန်တော်ရောက်နေပြီ”

“ဟင်...”

နီးနီးကပ်ကပ်ကြားလိုက်ရသော သူ့အသံကိုမော့ မကြည့်ပဲဒေါင်းမြကြည့်က နိုင်သမိန်တော့၏ အသံမုန်း မှတ်မိနေ ခဲ့သတဲ့။

“ကျွန်တော်လာမယ်လို့ ကြိုပြီးပုန်းနေမလားလို့... ဒေါင်းမြ ကြည့်က ပုန်းမနေဘူးနော်... ပျော်တယ်ဗျာ... ကျွန်တော် မြင်ချင်တဲ့ ဒေါင်းမြကြည့်ရဲ့မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်

၁၉၆ ဝိ ရှင်မိုး (ဆေးထက္ကသိုလ်)

ရတာ ဘယ်လိုပျော်မှန်းမသိဘူး... စာမေးပွဲဖြေနိုင်တာ
မဟုတ်လား... ”

မတွေ့ရတာ ဆယ်ရက်တိတိကြာပြီဖြစ်သော သူ
၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရခြင်းမှာ ဘယ်လိုပျော်ရွှင်ခြင်း
မှမလဲနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲအံ့ဩပါသည်။ ကိုယ်... သူမထံ
ဘာကြောင့်များ အချိန်ကြာလေ၊ ပိုပြီးစွဲလမ်းလေ ဖြစ်လာရသလဲ
အဲ့ဒါ ... တော်တော်ကိုတွေ့လို့မရတဲ့ အချက်ပင်။

“နွတ်ခမ်းကြီးစုထားပါနဲ့ဗျာ...။ ဒေါင်းမလေးရဲ့ထမင်း
ပူးကို ကျွန်တော်လုမစားပါဘူး... ကဲ... ကဲ... ဒီကောင်
တာမှာ ရပ်တာ အကျိုးရှိသွားအောင် ပစ္စည်းတစ်ခုခု
ဝယ်ဦးမှ... ကားရေမွှေးကလဲမကုန်နိုင်တော့ ကုန်အောင်
ဆိုပြီး အမြဲတမ်း အဖုံးဖွင့် ပစ်လိုက်တယ်ပြီးရော... တစ်ခါ
ထဲကို နှစ်ပတ်လောက်နဲ့ကိစ္စပြတ်ပြီး ကုန်သွားအောင်
လုပ်ပစ်လိုက်တယ်... ရေမွှေးပုလင်းကလဲ ကုန်ရော ဝယ်
မလို့လာ တာ... ဒေါင်းမြကြည်က စာမေးပွဲသွားဖြေနေထိုင်
တမင် မဝယ်သေးပဲ လှည့်ပြန်ရတာ လေးခေါက်ရှိပြီ...
ဒီနေ့ တော့အေးအေးဆေးဆေးရွေးပြီးဝယ်ဦးမှ... မတွေ့
ရတာကြပြီဆိုတော့ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့မျက်နှာကလေးကို
ငေးကြည့်ရင်း... ရေမွှေးပုလင်းတွေလဲ ရွေးရင်းပေါ့”

“ရှင်စကားပြောတာ ရိသဲ့သဲ့မပြောရင်ကောင်းမယ် ဒီထက်

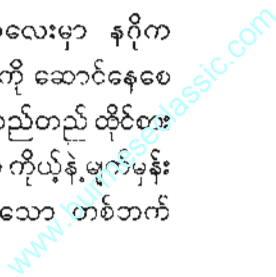
လူးဆန်းလှပတဲ့လျှိုန်စာ ၁၉၇

ပိုဆိုးလာရင် ကျွန်မကကုန်းအော်ဖို့လဲ ဝန်မလေးဘူး
ဆိုတာမြမြမှတ်ထား”

“ရိသဲ့သဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူး... အတည်ပြောတာပါလျာ
ကျွန်တော်... ဒေါင်းမြကြည်ကိုမတွေ့ရတဲ့ ဆယ်ရက်
အတွင်းဘယ်လောက် လွမ်းရသလဲ ဆိုတာပြောတောင်
မပြတတ်တော့ဘူး... ဘကယ်ပဲဘာ... နေလို့ထိုင်လို့ မရ
အောင်တောင်လွမ်းတာ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဲဒီလောက်
လွမ်းတတ်မယ်တောင် မထင်ဘူး... ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော်
ပြောတာ ယုံရဲ့လား”

နိုင်သမိန်ထောသည် ရိုးကွဲစွဲမှန်ပေါ် လက်
သောက်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ
ဘယ်ကဘယ်လို ဒီစကားလုံးတွေ ပြောနေမိသည်မသိ။ အစက
ပြောဖို့ရည် ချွယ်ချက်မရှိပါပဲ သူမကိုတွေ့လိုက်ရတော့ အလိုလို
ပြောထွက်သွားသော စကားများအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နောင်တ
မရှိချင်။

စုစုအောင့်အောင့် မျက်နှာကလေးမှာ နဂိုက
လှရတဲ့ကြားထဲ ပိုမို၍ အရပ်ဆိုးသောအသွင်ကို ဆောင်နေစေ
ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုဂရုမစိုက်ပဲ ထမင်းဘူးကို ခပ်တည်တည် ထိုင်စား
နေခြင်းကို ကိုယ်ကငေးကြည့်နေမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်နဲ့ မျက်မှန်း
စမ်းမိနေပြီသော သိတာခင်နှင့် တင့်တင့်ဟူသော တစ်ဘက်

၁၉၈ နီရိုနိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ရောင်တာမှ အနိုးသမီးတွေက ပြုံးဒိစိအကဲခတ်တာကို ခံရလေသည်။

မင်း... မသိဘူး။ ကိုယ်... အခုဆိုလူစီနဲ့လဲ မကြာခဏစကားများရပေါင်းများပြီ။ ကိုယ်ကအတိအလင်းပဲ ဝန်ခံပစ်လိုက်တာကိုး... ။ ဒေါင်းမြကြည်ကို ကိုယ်တကယ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာကို လူစီမယုံချင်ပဲ ယုံနေရပြီ။ သူဟာမေမေ့ကို မတိုင်ပြောနေမှာမဟုတ်... တစ်နေ့နေ့တော့ လူစီကမေမေ့ကို တိုင်ပြောတော့မှာ... ကိုယ့်မှာမင်းဆီကမျက်နှာသာပေးခြင်း မခံရသေးတာတောင် အခုလောလောဆယ် ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ပင် သေချာနေပြီ။

မင်းနဲ့စကားတွေ အများကြီးပြောချင်တယ်... ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်တွေကို မင်းကိုပြောခွင့်ရချင်တယ်... ။ ကိုယ်ကမင်းအတွက်နဲ့ ဘာတွေကိုရင်ဆိုင်ရလိမ့်မလဲ ဆိုတာကိုမင်းအောင်ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ချင်တယ်။

“Amber Fresh Bottle ဆိုတဲ့ကားရေပွေးကလေးရဲ့ ကိုပဲ ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်ဗျာ... အဲဒီပုလင်းလေးပဲ ဝယ်တော့မယ်...”

“အစကတည်းက.. အင်း.. ရှင်းရှင်းပြောရရင်ရှင် ဒီတောင်တာရှေ့ ရပ်ကတည်းက အပြောသင့်ဆုံး စကားက အဲဒါပဲ... အလကား အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြော

လူးဆန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၁၉၉

တယ်... ရှင်စကားကို ဘယ်သူမှလဲ အရေးလုပ်ပြီး နားမထောင်နေပဲနဲ့ တစ်ယောက်ထဲပြောနေတာ ရှင်မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူးဗျာ... ကြိုက်မရှက်ငိုက်မရှက်ဆိုတဲ့ စကား ရှိသားပဲ... ဟဲဟဲ”

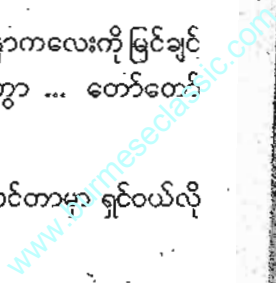
ကိုယ်အဲဒီလို ခပ်ရိုရိုပြောလိုက်တာကို မင်းရင်ခန့်မသွားဘူးလား ဒေါင်းမြကြည်နဲ့ ကိုယ် မြင်ချင်တာကမင်းရဲ့ရှက်ရွံ့ရင်ခန့်သွားမဲ့တန်ပန်ကလေးပဲ။ သို့သော်... ကိုယ်တွေ့ရသည်မှာသူ့မ၏ မပြောင်းမလဲသော ခပ်တည်တည် အမူအရာကလေးပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ကိုးရာကနေ ဈေးမကျသေးဘူးလား... ဒီမှာ ငါးဆယ်ပိုဈေးကြီးတယ်နော်... အပြင်မှာဝယ်ရင် ရှစ်ရာငါးဆယ်ပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒါဆိုလဲ ဒီမှာလာမဝယ်နဲ့ပေါ့ရှင်... ပြီးတာပဲ... ရှင်မျက်နှာမြင်ရတဲ့ ဒုက္ခကတောင်ကင်းသေး”

“ဪ... ပြောတတ်ပါပေ... ဒီမျက်နှာကလေးကို မြင်ချင်လို့တမင်ဒီမှာ လာဝယ်တာပါဆိုမှကွာ ... တော်တော်ရက်စက်တာပဲနော်”

“ဒီမှာ... ကိုသမိန်ထော့... ကျွန်မကောင်တာမှာ ရှင်ဝယ်လို

တဲ့ပစ္စည်းကို အေးအေးဆေးဆေး ပါးစပ်ပိတ်ပြီးဝယ်ရင် ကောင်းမယ်... နောက်ပြီးရှင်... လူတကာကို ကျွန်မနဲ့ရှင် ဟာသာလိုလိုသဘောမျိုးပြောပြီး... အခွင့်အရေးယူတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်မလုံးဝမကျေနပ်ဘူး... အခုဆို ရှင်... ဟိုတလောက လာလာမေးတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုတခြား လူတွေက စပ်စုတာခံရပြီ... မကြုံဖူးပါဘူး... ကျွန်မလုပ်နေ သမျှကာလတလျှောက်လုံး ဒီလိုယောက်ျားလေးကိစ္စနဲ့ ပက်သက်ပြီး အမေးခံရတာ ဒါပထမဆုံးပဲ... ကျွန်မ မဖြစ်စေချင်တဲ့ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဇာတ်လမ်းရှာတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ရှင်မို့ဖန်တီးရက်တယ်... အဲဒီအ တွက်ရှင်ကိုကျွန်မသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ် သိလား”

“အစကတည်းက ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုမုန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား... ကျွန်တော်သိသားပဲ”

ကိုယ်ကသူမများ အံ့ဩသွားမလား ဟူသော စိတ် ကျူးဖြင့် ပြောလိုက်မိသော စကားတစ်ခွန်းက သူမ၏ဒေါသကို ဆွပေးသလို ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်ချက်ချင်း သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ သူမသည် မထင်မှတ်စွာပင်

“သိနေရင်လဲ စောစောစီးစီး ရှင်လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်”

ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ချလိုက်သည့်အခါ နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသူတချို့နှင့်ဘေးကောင်တာအသီးသီးတို့မှ လူအများစု ၏ အံ့ဩတကြီးလှည့်ကြည့်ခြင်းကို ခံရတော့သည်။ လူအများ၏ စူးစမ်းသောအကြည့်များ၊ တီးတိုးဝေဖန်မှုများ၊ သူမ၏ ခပ်တည် တည်သွင်ပြင်နှင့် ယှဉ်လျက် သူ့၏ဖရိုဖရဲရှက်ရွံ့ သွားသော အမူ အရာများကို ပိုင်းခြားအကဲခတ်ခြင်းများ... အို... အားလုံးအားလုံး အတွက်ပဲပေါ့။

ရင်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့သွားခြင်းက ကြီးစိုးလာခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုဝိုင်းဝန်းအကဲခတ်ခြင်း ခံရဖူးသော မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ကိုကြုံဖူးသမျှ တွေကတော့ သူ့၏အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဂုဏ်သတင်းနှင့် ရုပ်ရည်ချောမောလှပမှုကို အားကျငေးမောသော မျက်လုံးတွေချည်းပါ။ ယခု... လက်ခံရရှိသောမျက်လုံးပေါင်းများ စွာကတော့... အရောင်းစာရေးမကလေးတစ်ယောက်ကို ထိကပါး ရိကပါးလာနှောက်ယှက်သော လူတေတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်သေးစွာ ဝိုင်းကြည့်ကြသော မျက်လုံးတွေ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့ခံပြင်းမှုများ တဒင်္ဂဝင်ရောက်လာသောအခါ ... သူမကို ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်နာအောင် ရှက်ရွံ့ခံပြင်း မိသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလောက်မောက်မာရင့်သီးတာမျိုး မကြုံဖူးဘူး ကိုယ့်ကိုဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူကဒီလောက်ရိုင်းပျ တဲ့ဆက်ဆံမှုမျိုးနဲ့ အရှက်မကွဲစေခဲ့ဖူးဘူး... မင်းကြောင့်ပဲ။ မင်းနဲ့

ကျမှပဲ... ကိုယ်က မကြုံဖူးသမျှတွေ ကြုံရတော့တယ်။

ဒီနေ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်ဟာ တခြားလူတစ်ယောက် အတွက်ဆိုလျှင် ကြီးကြီးမားမားပြဿနာ တစ်ခုခုဟုတ်မည် မထင် သော်လည်း နိုင်သမိန်ထောအတွက်တော့ အင်မတန်ကိုရှက်ဖွယ် လိလိအဖြစ်အပျက် တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နိုင်သမိန်ထောကဲ့သို့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံလျှက် နေရာတကာမှာလည်း လူတကာ အရေးပေး ဆက်ဆံခံရသော လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ကိုယ့် မျက်နှာကို ဝါးနဲ့လှီးပစ်ချင်သည့်အထိ အရှက်ကြီးခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“သားမျက်နှာကဘာဖြစ်လာတာလဲ...”

ကျောင်းတောင်သွားမတက်ချင်တော့၍ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့ရာ မေမေကဆီး၍မေးခြင်းကိုခံရပါသည်။

“စိတ်ညစ်လာတာပေါ့မေမေရာ... စိတ်ညစ်လို့ ကျောင်း တောင် သွားမတက်ပဲ အိမ်တန်းပြန်လာတာ”

“ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ရလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး... မေမေ့ကို မင်းလိုလူတစ်ယောက်မှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိသလဲ။ ပညာ ဆိုရင်လဲ လူတိုင်းက အားကျရတဲ့ပညာမျိုးကို သင်ခွင့်ရတဲ့လူ... အိမ်ထောင်ဖက်ကိုကြည့်အုံးမလား... ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ ပညာတတ်ရပ်ချောတဲ့ သူဌေးလေးနဲ့မှ ဖူးစာဆိုရတယ် ဟော... သားမိဘတွေဖြစ်တဲ့

မေမေတို့စည်းစိမ်အကုန် သားတို့ဘယ်လိုပဲခွဲခွဲ သားတို့ တစ်သက်စားလို့ မကုန်တဲ့ ငွေကြေးမျိုးကို အမွေရမှာ အသေအချာပဲ... ။ မေမေ့သားတွေမှာ စိတ်ညစ်ကယ် ဆိုတဲ့ စကားကို မေမေမကြားချင်ဘူး... ပြောစမ်းပါဦး မင်းရဲ့စိတ်ညစ်ရတဲ့အကြောင်း... ခုတလော မေမေလူစီဆီ ကစကားတချို့ကြားထားတယ်နော်... အဲဒီရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ကံစွဲကြောင့် စိတ်ညစ်တယ်ဆိုရင် မေမေသားကိုတစ်စုံ တစ်ခုဆွေးနွေးမဖြစ်တော့မယ်”

ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလားဟု ရွတ်တတ်သလိုပင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးရသူကလေးရဲ့အော် ငေါက်မှုကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ကာ အရှက်ကွဲလာရတဲ့အထဲ မေမေကသူ့မျှော်လင့်ထားပြီးသော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ချက်ခြင်းပင် ဖန်တီးတော့ဖို့စတင်တော့တာကိုရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

“လူစီတမေမေကိုပြောတယ်... သားမှာတကယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ့နေပြီမို့ သူ့ကိုသားက လက်မထပ်နိုင် တော့ဘူးလို့သဘောမျိုး သက်ရောက်တဲ့ စကားကိုပြော တယ်ဆို... အဲဒါဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ... ကျွန်တော်အစက လူစီကိုတကယ် ချစ်တယ်တင်ခဲ့တာ... အခုအဲဒါမှားနေတယ်မေ... လူစီ ကို ကျွန်တော် တကယ်မချစ်ခဲ့မှန်း သူနဲ့ ဆုံလိုက် ကတည်း

၂၀၄ ။ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

က သိလိုက်ပြီ”

“သူဘယ်သူလဲ”

“သူဘယ်သူဆိုတာထက် သူနဲ့ပတ်သက်တိုင်း အမြဲခံစားရ သမျှကို မေမေ့ကိုပြောပြရင် မေမေအံ့ဩမလားပဲ... သူနဲ့ စပြီးဆုံတဲ့နေ့က သူ့ကို ကျွန်တော် အရင်ကတည်းက ရင်း ရင်းနှီးနှီးသိဖူးသလိုကို ခံစားလိုက်ရတာ... ဒါပေမဲ့ အသိ စိတ်ကပဲ... သူနဲ့တစ်ခါမှမဆုံဖူးဘူးလို့ ဝန်ခံနေပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်မေးမိသည့် အထိ တကယ့်ကို ရင်းနှီးနေခဲ့ သလိုပဲ... အမှန်ကကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ် တုံးကမှမဆုံခဲ့ဖူးကြပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့အတူ တူ လူစံတောင်ပါသေးတယ်... ပြီးတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်တော့ ကျွန်တော်မျက်စိတွေ ပြုန်းဆို ပြာကနဲဖြစ်သွားပြီး မေမေ့ကိုကျွန်တော်ပြောပြဖူးတဲ့ အိမ်မက်ကြီးထဲက အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ဖြတ်တန်မြင် သွားတာတကယ်ကိုခဏလေးပဲ ရပ်နေရင်း အိပ်ပျော် သွားသလိုလိုခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သူနဲ့ဆုံတိုင်း ကျွန်တော်မကြာခဏ ခံစားနေရတယ်။ ပြီးတော့သူ့နာမည် ကိုကျွန်တော်က သူ့ရင်ဘတ်မှာ တပ်ထားတဲ့ရင်ထိုးမှာ ဖတ်ကြည့်မိတော့ သူ့နာမည်အရင်း ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတာ ဖတ်နေတုန်း ကျွန်တော်နားထဲမှာတော့ ‘ဒေါင်းမ’လို့လို့ မသဲမကဲ့အသံတွေ ဝင်လာတယ်မေမေ...”

“ဘာရယ်... မင်းအခု နောက်ပိုင်း ပြောပြတော့ မင်း အိမ်မက်တွေက အသံမပါပဲ အခုတလောမှ အသံစ ကြားရတာတွေက ဒေါင်းမတွေ မောင်မောင်ကြီးတွေ ရန်နောင်တွေဆိုလို့ မေမေတောင် အံ့ဩနေတာ... မင်း ဆိုလိုတာက အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မင်းအိမ်မက်ထဲက ‘ဒေါင်းမ’ လို့မင်းက သတ်မှတ်ချင်တာလား... ခေတ်ပညာ တတ်ဆရာဝန် တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဒါတွေကို မင်း အယုံအကြည် ရှိနေတာ မေမေအံ့ဩတယ်”

“မေမေလဲ အစကယုံတယ်လေ”

“အေး... အခုမယုံတော့ဘူး... အိမ်မက်ဆိုတာက သူ့ ဘာသာ မက်ချင်လို့မက်တာလို့ မေမေကယူဆတယ်... အိမ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့လူကို အပြင်မှာပြန်တွေ့တယ်ဆို ပြီးမင်းစိတ်ကူးအယဉ်လွန်တာကိုတော့ မေမေအံ့ဩပါ တယ်... သမိန်ထောရယ်”

မေမေသည် ယခုအခါမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ အရင်ကသူမယုံကြည်လှပါသည်ဆိုသော ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်မက် တွေကို ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆန်နေတော့သည်။ သေချာတာ ကတော့ ကိုယ့်အယူအဆဖြစ်သော ဒေါင်းမြကြည်ဟာ အိမ်မက် ထဲ ‘ဒေါင်းမ’ ဟူသောမိန်းမများဖြစ်နေမလားဟူသော အယူအဆ ကို မေမေပယ်ဖျက် လို၍ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒေါင်းမြကြည်ကလှသလား”

“မလှပါဘူးမေမေ ပိုပြီးပြည့်စုံအောင်ဖြေရရင် လူစိုမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို တစ်ခုမှမမှီပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိအောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေခဲ့တာကြာပြီ... စတွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းကပဲ... ခုထိဆို လေးလလောက်တောင်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်သေသေချာချာ ကျိန်ပြောရဲတယ်... ဒေါင်းမြကြည်ကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးစွဲလမ်းတာဟာ အိမ်မက်တွေကို စိတ်ကူးယဉ်လို့ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်ဘာသာ စိတ်ထဲကအလိုလိုနေရင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်နေတာ... ဒါကြောင့်ကျွန်တော်လူစိုတို့ တောင် တမင်ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်တာ...”

“လူစိုကတော့ မင်းပြောသမျှကိုခေါင်းငုံ့ခံရင်ခံမယ်... မေမေကတော့မရဘူးဟေ့ ... မင်းဘက်ကအခြေအနေ မဟန်ရင်မေမေကလဲ မေမေလုပ်ချင်တာတွေလုပ်ရတော့မှာပဲ... မင်းဘာသာကျောင်းပြီးပြီး၊ မပြီးပြီးမေမေကတော့ စီစဉ်ချင်တာတွေ စီစဉ်တော့မယ်... ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်ထက်လဲ အစစအရာရာ နိမ့်ပါးတဲ့မိန်းမ၊ ရုပ်ရည်ကလဲ မက်လောက်စရာ မရှိတဲ့ ရုပ်ရည်နိမ့်နိမ့်မကို မှမင်းမို့ လူစိုနဲ့ ယှဉ်ရွေးချင်ဘယ်... ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာလဲ ဘယ်လောက်အောက်လိုက်သလဲ... သူများတွေကပြောကြ

ရင်... မိကွန်းလှသားယူတဲ့ မိန်းမက ဘာရုပ်ရည် ဘာအဆင့် အတန်း ဘာဂုဏ်သိက္ခာမှလဲ မပိုင်ဘူးဆိုတာ ကြီးကို မေမေမခံချင်ဆုံးပဲ... အဲဒီလို မိန်းမမိန်းမယူလာလို့ ကတော့ ဘယ်လိုတိုတယ်ကြီးပဲ တက်ဆောင်ဆောင်ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သူ့ဘက်က အသိုင်းအဝိုင်း ခြားနားမှုကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့မရဘူးမှတ်... ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှကို ဖုံးကွယ်လို့ မရဘူး... နှစ်ဘက်ရုဏ်ရည်တူတာဟာ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ရာမှာ စိတ်အချမ်းသာရဆုံးပဲဆိုတာ မေမေ့သား သဘောပေါက်စမ်းပါ”

မေမေသည် ဆုံးမဩဝါဒ တသိကြီးဖြင့် ကိုယ့်ကို နားချနေခဲ့လေသည်။ မေမေ၏ဆုံးမဩဝါဒ မပြီးခင်မှာမေမေ မှာထားသော ပတ္တမြားတွေ လာပြသည့် ပွဲစားရောက်လာ၍ သာသူလဲနားပူရသော ဒုက္ခမှကင်းလွတ်တော့သည်။

မေ့လို့မရဘူးကွာ... ဒီမျက်နှာကလေးကို မေ့လို့မရသေးတာ။ အခုလေးတင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ခက်ထန်တည်တင်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့မောက်မာရင့်သီးတဲ့ အော်ဟစ်လိုက်သံကလေးကို ကိုယ်တဒဂ်မှာခံပြင်းသွားမိပေမယ့် အခုတော့ မေ့မရပြန်ဘူး။ မုန်းလို့.. နာကြည်းလို့လဲ မရပြန်ဘူး။ အဲဒါကိုယ်ရဲ့ ဝင့်ကြွေးတွေပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“စောစောစီးစီး ရှင်လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းတရပ်”

တဲ့လာ... ။ ထိုစကားသံကို မကြာခဏကြား
ယောင်ကာသူ့ စိတ်ထဲမှာတော့ မရပ်တန့်နိုင်ပါဘူးဟုအော်ဟစ်
ငြင်းဆန်နေမိသည်။ ကိုယ်... မင်းကိုသိပ်ချစ်နေခဲ့တာမို့ မရပ်
ပစ်နိုင်ပါဘူး။

ကိုယ်... သူမကိုဘာကြောင့် ဒီလောက်ချစ်သလဲ
မေးလျှင်ကိုယ်မဖြေတတ်။ သူမ မောက်မာရင့်သီးသမျှကို
ဘာကြောင့်သည်းညည်းခံနိုင်သလဲ။ သူမ၏ရိုင်းပြမှုများကို ဘာ
ကြောင့် အပြုံးမပျက် ရှိခဲ့သလဲ။ သူမကိုမှ ဘာကြောင့်တန်းတန်း
စွဲမက်မောနေသလဲ။ ဟုတ်သည်... အဲဒီမေးခွန်းတွေ မေးတိုင်း
ကိုယ်မဖြေတတ်တာတော့ သေချာသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်လည်ဆန်းစစ်တိုင်း အဖြေ
မပေါ်ခဲ့သော သူမအပေါ်ထားရှိသည့် ကိုယ့်သဘောထားများ
အတွက် ဘယ်မှာအဖြေရှိနိုင်အံ့နည်း။

သို့သော် ကိုယ်သည်သူမနဲ့ မတွေ့ခင်ကကိုယ်မက်
နေကျအိမ်မက်တစ်ခု ထပ်ခါထပ်ခါမက်နေ၍ အလွတ်ရလုနီးပါး
ဖြစ်နေသော အိမ်မက်တစ်ခု... ။ အရွယ်ရောက်လာကတည်းထ
စပြီး မက်ခဲ့သောအိမ်မက်ကိုတော့ သံသယရှိချင်သား။

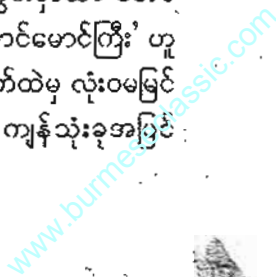
ထိုအိမ်မက်ထဲက ကိုယ်လုံးဝမမြင်ဘူးသော လူ
သားနှစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်နှင့်သူမဟာ ပတ်သက်မှု ရှိကိုရှိရမည်
ဟုကိုယ်... ဆက်စပ်ကြည့်ချင်သား... ။

ပြီးတော့သူမကို စတွေ့ရသောနေ့က ကိုယ့်ရင်ထဲ
၍မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော စွဲလမ်းတပ်မက်မှု၊ ချစ်မြတ်နိုးသော ပမာဏ
ကြီးမားမှု လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှု၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု စသည် စသည်
ပြင့်ရောပြွန်းသောခံစားချက်များသည် ထိုနေ့မှစ၍ ယနေ့ထက်
တိုင်သူမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံရတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ ခံစား
ရခြင်းများ ... ။

ဟာကွာ... လောကကြီးဟာ တော်တော်ပဟေဠိ
ဆန်တာပဲ။

ထိုနေ့၏ညမှာတော့ နိုင်သမိန်ထော၏ မက်နေ
ကျ အိမ်မက်တစ်ပုဒ်ထဲမှ အပိုင်းတစ်ပိုင်းကို မက်ခဲ့ပါသည်။
အိမ်မက်ထဲမှ ကြားရသောအသံက သံသံကွဲကွဲပင်။ အိမ်မက်
မက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အခုတစ်လအတွင်းမှာသာ စတင်
ကြားရသော 'ဒေါင်းမ' ဟူသော ခေါ်သံ၊ 'မောင်မောင်ကြီး' ဟူ
သော အမည်၊ 'ကိုရန်နောင်' ဟူသောအိမ်မက်ထဲမှ လုံးဝမမြင်
ရသော လူတစ် ယောက်၏အမည်များ။ ကျန်သုံးခုအပြင်
ယခုထပ်မံကြားရသော အသံမှာ...

“ကျွန်မရင့်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ မောင်မောင်ကြီးရယ်... ဘယ်တော့မှ ချစ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ကျွန်မဆီက အချစ်ဆိုတာကိုရှောင်... ဘယ်တော့မှမမျှော်လင့်နဲ့ဆိုတာ မြဲမြံမှတ်ထား”

ဟူသော သိပ်လှ၍ ကျက်သရေရှိသော ဒေါင်းမဆို သည့်အမျိုးသမီး၏ ပြောလိုက်သံကို သဲသဲကွဲကွဲကြားခွင့် ရလိုက် ပါသည်။

“ငါကတော့ နင့်ကိုဘယ်လိုဘဝပဲ ရောက်ရောက် ချစ်နေ မှာပဲ ဒေါင်းမရဲ့... နင့်ကိုငါသိပ်ချစ်တာ”

ဟူသော အမျိုးသား၏ တုံ့ပြန်သံကိုလည်း သဲသဲ ကွဲကွဲကြားရစဉ် အိမ်မက် မက်နေရင်းမှ နိုင်သမိန်ထော၏ ရင် တွေ့ ကျင်သွားသည့်အထိ ခံစားရပါသည်။

အမျိုးသားကလေးသည် ထိုစကားကို အပြင်ပန်း ဖန်လုပ်ပြောရသော်လည်း ရင်တွင်း၌ ကြေကွဲဆွေးမြေ့နေကြောင်း သူပါရောနှောခံစားခဲ့ရသည်။ မိမိအချစ်ကို တန်ဖိုးထားခြင်း မခံရတာလောက် ကြေကွဲစရာမရှိဟုလည်း သူကယူဆလျှင် ပိုမို၍ ဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်။

သူသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရလွန်း၍ တစ်ခိုက်ခိုက် တင်တင်ဖြစ်မိချိန်တွင် သူ့သတိရမိလိုက်သည်မှာ အိမ်မက်ကနီး ထပြီးပြီဟူ၍တည်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ... မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့

အမျိုးသားရင်ထဲကခံစားရသမျှတွေ ငါဘာဖြစ်လို့ လိုက်ခံစားပြီး ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသလဲဟု အထပ်ထပ်မေး ခွန်းထုတ်ကာ အံ့သြနေတော့သည်။

..... ❁

တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ထိုနေ့၏ညမှာ ဒေါင်းမြကြည်သည်လည်း ထိုအိမ်မက်၏ အပိုင်းကို ထပ်တူထပ်မျှ မက်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျိန်စာအရ ဆက်နွယ် နေသူများဖြစ်ရာ တစ်ယောက်မက်သောအိမ်မက်အပိုင်းကို ကျန် တစ်ယောက် ထပ်တူထပ်မျှ မက်တတ်ကြပြီး နှစ်ယောက်သား အိမ်မက် အပေါ် ခံစားရခြင်းများသာ ကွဲပြားနေခဲ့ကြပါသည်။

ဒေါင်းမဆိုသော အမျိုးသမီးကထိုသို့သော စကား စုကို ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဒေါင်းမြကြည်က အိမ်နေရင်း ခံစားလိုက်ရ သည်မှာ အင်မတန်ကို ကျေနပ်သွားခြင်းတည်း။ ကောင်းတယ်... မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ပေးရတာလောက် ကျေနပ်စရာမရှိ... ဟုလည်း ဝမ်းသာနေခဲ့ပေသေး၏။ မောင်မောင် ကြီး ဆိုသော အမျိုးသား၏ တုံ့ပြန်သံကိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို မှပင် မခံစားရပဲ ထိုအသံကို မုန်းတီးသည့်ခံစားချက်များဖြင့် ဒေါင်းမြကြည်အိပ်ရာမှ နိုးထခဲ့လေသည်။

..... ❁

“ဒေါင်းမြကြည်...”

ဟူသော အနားမှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူမတော် တော်ပဲ အံ့ဩသွားခဲ့လေသည်။ ဒီနေ့ အလုပ်အားရက် တနင်္ဂနွေ နေ့ ဖြစ်နေခဲ့၍ ဒေါ်လေးကို ဈေးဝယ်ခိုင်းထားပဲ ကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်လိုသောကြောင့် ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲ၊ ဈေးထဲလျှောက် စဉ်၊ ခရမ်းချဉ်သီး မာမာတောင့်တောင့်ကလေးများ တွေ့တော့ ခရမ်းချဉ်သီး သုပ်စားချင်တာနဲ့ အသေအချာပင် ဆောင်ကြောင့် ထိုင်ကာ စိတ်ဝင်တစား ရွေးနေခဲ့မိပါသည်။ ဒေါင်းမြကြည်၏ ပင်ကိုယ်စီဖေကိုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှေ့လာအကဲခတ်၍ ကြည့်ရှု တတ်ခြင်း နည်းပါးတာကြောင့် နိုင်သမိန်ထော သူမနံ့ဘေးရောက် နေခဲ့သည်ကို မသိရှိလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

“အလုပ်အားရက် တနင်္ဂနွေနေ့လိုမျိုးတွေမှာ ဒေါင်းမြကြည် ကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်တတ်မှန်း ကျွန်တော်ချောင်းကြည့် ထားခဲ့ပြီးလို့ သိပြီးပါပြီ... ဒီနေ့တော့ ချောင်းကြည့်ရတာ အားမရတာနဲ့ ဒေါင်းမြကြည်နဲ့အတူတူ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ဝင်ရွေးပေးဖို့ အနားလာထိုင်တာ မကျေနပ်မှန်း... ကျွန်တော်ဘေးမှာရှိတာကို ဒေါင်းမြကြည် သဘောမကျ မှန်း သိပေမဲ့ မနေနိုင်တာလဲ ခက်သားဗျာ... ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး ဒေါင်းမြကြည်နားမှာ ထိုင်ပြီး ခရမ်းချဉ်သီး အတူတူရွေးချင်တဲ့စိတ်က သိပ် စိတ်အားထက်သန်နေတယ်...”

“ကျွန်မကလဲ ရှင်ကိုတစ်နေ့ကထက် အရှက်ကွဲသွားအောင် အော်ထုတ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်က သိပ်ထက်သန်နေတယ်နော်... ကျွန်မရှင်ကို အချိန်မရွေး အော်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်... ပြီး တော့ ဒီဈေးထဲမှာ ကျွန်မရဲ့အသိမိတ်ဆွေတွေက အများ ကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုသတိပေးထားမယ်... ကျွန်မ အော်လိုက်လို့ကတော့ ရှင်ဝိုင်းအစိုက်ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာ တော့ မယုံမချိနဲ့...”

“ငြိမ်ငြိမ်လေး ဘေးကလိုက်လို့မရဘူးလား...”
“မရဘူး... ဟင်... ကြည့်စမ်း ရှင်... ဘာလို့ရှင်ရွေးထားတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ကျွန်မတောင်းထဲ လာပေါင်းသည့်ရ သလဲ မယုံဘူး... ရှင့်ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ကျွန်မမယူချင် ဘူး... ကဲ... ကဲ...”

ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်သဖွယ် ကိုယ်ရွေး ထည့်ပေးထားသော ခရမ်းချဉ်သီးကလေးများကို ပြန်သုတ်ကာ ဈေးပန်းထဲ တဖုန်းဖုန်းပြန်ပစ်ချနေသော သူမအားငေးကောင်း ကောင်းနှင့် ပြု၍ ငေးနေမိပါသည်။ သူမကသာ ကိုယ့်အကြောင်း တွေ မသိပဲနေရင်နေမယ်၊ ကိုယ်ကတော့ သူမအကြောင်းတွေ သူမ ဘယ်နေမှာ ဘယ်သွားတတ်တယ် ဆိုတာကအစ မရမက ငွေနပ်နဲ့ လိုက်ချောင်းချ နောက်ကနောက်ယောင်ခံ လိုက်ရနဲ့ အခုဆို တော်တော်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနေပြီပဲ ဆိုပါစို့။

အလုပ်အားသော တနင်္ဂနွေ၏ နံနက်ခင်းများမှာ သူမဟာ သူမအပေါ်ရှိရာ ဈေးထဲလိုက်သွားတတ်ပြီး ကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်တတ်သူကလေးမှန်း၊ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ပြီးတဲ့အခါ ချိုင့်ခပ်ကြီးကြီးကလေး ကစ်လုံးဆွဲကာ ပလပ်စတစ်ခြင်းကလေး ထဲမှာ ခါတ်ဖူးတွေ၊ လက်ဘက်အုပ်တွေထည့်ပြီး အပေါ်နဲ့ ဈေး ဆိုင်တစ်နေကုန် လိုက်ထိုင်တတ်မှန်း ကိုယ်သိတာမကြာသေး။

သူမကို တွေ့ခွင့်ရသည့် သူမတို့ရဲ့ အလုပ်ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မှာဆို သူနေလို့ထိုင်လို့မရအောင် လွမ်းရတာနဲ့ သူ သိထားပြီးဖြစ်သော သူမ၏ နေအိမ်ရှိရာကို မနက်အစောကြီး ရောက်လာခဲ့တတ်ပြီး လမ်းထိပ်တစ်နေရာမှာ ကားကို ဖြစ်သလို ရပ်ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူမ၏အခန်းကလေးရှိမည့် နေရာဆီမှန်းဆန္ဒ ကြည့်လိုက်၊ လမ်းထဲမှာ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်၊ လမ်း ထိပ်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်လိုက်နဲ့ မနက်ကိုးနာရီမှာ

SURGERY ကျရှင်စခါနီးမှသာ ထပြန်ဖို့ သူစိတ်ကူးမိခဲ့ပြီး

ကံကောင်းတာက သူဒီလိုစပြီးလုပ်တဲ့နေ့မှာပဲ ဈေး ခြင်းတောင်းဆွဲ၍ တိုက်လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူမကို တွေ့ခွင့်ရလိုက်ခြင်းပဲ။ ပုန်းကွယ်ချောင်းမြောင်း လိုက်ကြည့်ခဲ့ သည်မို့ သူမနဲ့ ရုပ်တော်တော်ဆင်ကာ သူမအပေါ် ကြင်နာသော မျက်လုံးများဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်သော အမျိုးသမီးကြီးဟာ သူမ၏ အမေလား၊ အဒေါ်လား သူရိပ်မိသားခဲ့ပြီမို့ ကျရှင်အပြီး မှာ အိမ်မပြန်ပဲ ဈေးထဲကို နောက်တစ်ခေါက်လာကြည့်စဉ်မှာ နို့ဆီဖူး တစ်ဖူးကို ရောင်းဖို့ပြင်ဆင်နေသော သူမအား သူမြင်လိုက် ရစဉ်မှာ သူကတစ်စုံတစ်ခုကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

အဲဒါက သိပ်မခက်ခဲ။ ဈေးထဲမှာ ကုန်ထမ်းပေး နေသည့် ကောင်ကလေး ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်မေး လိုက်ရုံ။

“ညီလေး... ဟိုနားက ဆိုင်မှာထိုင်နေတဲ့ အစ်မကို မင်းသိ လား... သိရင်နည်းနည်းလောက် ပြောပြစမ်းပါ...”

ပြီးတော့ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်လက်ထဲမှာ ထောင် ပြလိုက်ရုံ။ အဲဒါတွေနဲ့တင် သူမအကြောင်း တချို့သူသိခွင့် ရလိုက် ပြီ။ ကဲ... ဘယ်လောက်လွယ်တဲ့ ကိစ္စလဲဆိုတာ။

“အဲဒီမမနဲ့ ဟိုအပေါ်ကြီးက အပေါ်နဲ့တူမတော်တယ်... အဲဒါသူတို့ဆိုင်ပေါ့... အဲဒီမမက တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာတော့ သူ့အပေါ်နဲ့အတူတူ တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ထိုင်တတ်တယ်...”

ပြီးတော့...”

“ဟိုး... ဟိုး... ရပြီ။ ကိုယ်... ဒီလောက်ပဲ သိချင်တာပါ
ကွာ... ကျန်တဲ့ သူ့အကြောင်းတွေအကုန် ကိုယ်စုံစမ်းပြီး
သား... ကျေးဇူးပဲညီလေး... ဪ... အစ်ကိုလာဖေး
တယ်ဆိုတာ အဲဒီမမကို သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်...”

ဆိုကာ ပိတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုနေ့မှစ၍ နေ့စဉ် မ
ပြတ် ဒေါင်းမြကြည်အား မြင်တွေ့လိုသော နိုင်သမိန်ထော၏
ဆန္ဒပြည့်ဝတော့သည်။

ရုံးဖွင့်သောနေ့တွေမှာတော့ သူ့မအလုပ်လုပ်ရာ
ဒဂုံကုန်တိုက်ကို သွားချောင်းရုံ၊ သူ့လာကြောင်း သူ့မသိအောင်
လူ့ယောင်ပြရုံ အလုပ်ကပြန်ချိန်မှာ စောင့်ကြည့်ပြီး သူ့မရဲ့ဘတ်(စ်)
နောက်က သူ့ကားဖြင့် အိမ်အထိလိုက်ရုံ။ ရုံးပိတ်သောနေ့တွေ
မှာတော့ သူ့မ၏လှုပ်ရှားဟန်ကလေးများကို ဤသို့လိုက်ချောင်း
ရုံသာ သူ့ကြံစည်ခဲ့ပြီးပြီမှာ မနေ့ကလေးတင်။ မနေ့က စနေနေ့
ဖြစ်၍ ကျောင်းမတက်ရ။ အဲဒီနေ့မတိုင်ခင် သောကြာနေ့ သူ့မ
ကိုယ့်ကိုအော်ထုတ်လိုက်တာမို့ ကိုယ် အနည်းငယ်ရှက်ကာ နေမိ
တာနဲ့ စနေနေ့တုန်းက သူ့မဆီ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

တစ်နေ့ကလေး မတွေ့ရရုံဖြင့် နေလို့ထိုင်လို့ မရ
အောင် ကိုယ်လွမ်းရတဲ့ ဒက်ကိုခံနိုင်ရည်မရှိတာ သေချာသွား
ပြီသိလား ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဒီနေ့မင်းကို ချောင်း
ကြည့်ရရုံနဲ့ အားမရတာမို့ မင်းအနားကို ရောက်လာခဲ့မိပြန်ပြီ။

အို... ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တော့ကွာ။ သူ့မဘယ်လောက် အော်အော်
ကိုယ် ဒီတစ်ခါတော့ ခံနိုင်ရည် အပြည့်ထည့်လာခဲ့ပြီးသား ကဲ...
မင်းကြိုက်သလောက် အော်စမ်းကွာ...

“ကြည့်စမ်း... ရှင်ပြောနေရင် မရဘူးလား။ ကျွန်မ နောက်
ဆက်လိုက်နေပြန်ပြီ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ လူ
စကားနားမလည်ဘူးလား... ကျွန်မဒီထက် ရိုင်းစိုင်းတာ
တွေ ပြောမိအောင် လုပ်နေတာလား... အလကား ဆန်
ကုန်မြေလေး အလုပ်မရှိအတိုင်းမရှိ... အလေလိုက်ပြီး
သူ့တပေး မိန်းကလေးကို တမင်စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးရ
မှ အိပ်ပျော် စားဝင်တယ် ထင်တယ်...”

“ရိုင်းစိုင်းတာတွေပြောတာ ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်သလား
ဒေါင်းမြကြည်... ညံ့တယ်ကွာ။ ကျွန်တော့်ကို ရှက်သွား
အောင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ရန်တွေ့သင့်တာ”

“ရှင်... ကျွန်မဒေါသကို တမင်လာမစနဲ့ နေခဲ့နော်...
ကျွန်မ တကယ်မအော်ရဲဘူးထင်သလား... ကျွန်မ၊
နောက်ဆုံး သတိပေးထားတယ်... အကယ်၍ ရှင်ကျွန်မ
နောက်ဆက်လိုက်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအော်လိုက်တဲ့
အခါ ဒီဈေးထဲမှာ ရှိသမျှ ကျွန်မအသိ လူငယ်လေးတွေက
ရှင်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြလိမ့်မယ်... ကဲ... ကျွန်မ... ရှင်ကို
ကျွန်မဘက်က အဆိုးမဖြစ်အောင် သတိပေးထားခဲ့ပြီး
ပြီ။ အဲဒါကိုမှ မယုံပဲ ရှင်ရှေ့ဆက် တိုးဦးမယ်ဆိုရင်တော့...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် သူမ၏စကားကို ထိုနေရာ၌ ပင် ရပ်တန့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နိုင်သမိန်ထော၏ မျက်ဝန်းတည့်တည့်ကို စိန်ခေါ်သလို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ဖို့လဲ ဝန်မလေးခဲ့။ သူ့ကို မုန်းတီးသည့်စိတ်တွေကလဲ အခုထိမလျော့သေးတာမို့ မိမိပြောတတ်သမျှ ရန်တွေ့တတ်သမျှတို့ဖြင့်လည်း သူ့ကို သတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါမှ မလိုက်နာရင်လဲ သူ့အပြစ် သူ့ခဲပဲ။

ဒေါင်းမြကြည်တို့က စိတ်ပြတ်တဲ့နေရာလဲ နှစ်ယောက်မရှိ။ ဟင်... ရွှေ့နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း လွန်လာပြီးတဲ့အထိ သူ့မလိုက်လာသေးတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ခြိမ်းခြောက်စကားကို ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်မိပါရဲ့။ အကယ်၍ သူက ခြိမ်းခြောက်စကားကို အယုံအကြည်မရှိပဲ ဆက်လိုက်လာဦးမည် ဆိုလျှင်တော့... ဒေါင်းမြကြည်က နိုင်သမိန်ထော တစ်ခုခု ဒုက္ခရောက်သွားအောင် ဖန်တီးပစ်ဖို့လဲ ဝန်မလေးပြန်ပါ။

သူ့မနဲဘေး၌ သူ့ပါမလာဘူးဟူသော အသိဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီး သူ့ကို သူ့မအလိုလိုနေရင်း ဤမျှမုန်းနေသည်မှာ 'ကျိန်စာ' ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ဟု သတိရလိုက်သားပင်။ ခရမ်းချဉ်သီးကို ကြက်သွန်နီပင်းပင်းလို့၊ နံနံပင်ပင်းပင်းလို့ ပြီးတော့ နှမ်းရယ်၊ ပုဇွန်ခြောက်မှုန့်ရယ်၊ အချိုမှုန့်ရယ်၊ ဆားရယ်နဲ့ သေသေချာချာ သုတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီမို့ အသားဟင်းအတွက် ကတ်ကတစ်ငါးကို ကြော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အင်း... ဒေါ်လေးက "ကြည့်စမ်း... ငါ့တူ"

သူ့အကြိုက်ဟင်းတွေချည်း ဝယ်ချလာတယ်" ဟုများ ချစ်စနိုးပြောဦးမလားမသိ။ ဒေါ်လေးအတွက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အရည်သောက်ဟင်းတစ်ခွက်တော့ ထည့်ချက်ဦးမှာပါ... ဟူ၍ မိမိဘာသာ စီစဉ်နေသည် ဟင်းလျာများဆီ စိတ်ရောက်သွားတော့ နိုင်သမိန်ထောကို မေ့သွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော်... အပြစ်အပျက်က သူ့မထင်မှတ်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ငါးရောင်းသော ဆိုင်တန်းတွေဘက် ခြေဦးလှည့်စဉ် သူ့မမေ့ထားခဲ့ပြီဖြစ်သော နိုင်သမိန်ထောက ဖြတ်ကနဲပင် သူ့မနဲဘေး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

"ဟင်... ရှင်... ကြည့်စမ်း... ဘယ်လိုပြောပြော ပြောမရပါလား... တော်တော်ကို အမှတ်သညာနည်းတဲ့လူ... ဘာလို့ ကျွန်မနောက် လိုက်လာရပြန်တာလဲ..."

"ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီနေ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ဒေါင်းမြကြည်ဈေးဝယ်တဲ့နောက် လိုက်ပြီးရှုပ်မယ်။ ဒေါင်းမြကြည် အိမ်ပြန်ထမင်းဟင်းချက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဒေါင်းမြကြည်တို့ လမ်းထိပ် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကနေ ထိုင်စောင့်မယ်။ ထမင်းချိုင့်တစ်လုံး၊ ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းတစ်ခုနဲ့ ထွက်လာပြီး ဈေးထဲမှာအဒေါ်နဲ့ ဆိုင်ထိုင်မဲ့ကောင်မလေး အိမ်ကထွက်လာရင်လဲ ထပ်လိုက်ဦးမှာပဲ... ပြီးတော့ တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ရွှေ့ကဖြတ်မယ်၊ ဆိုင်မှာရောင်းတဲ့ နို့သီးဖြစ်ဖြစ် ဟောလစ်ပုလင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အချိုမှုန့်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့..."

ဆိုင်ထဲမှာ ရောင်းသမားတစ်ယောက်က နှစ်နာရီခြားတစ်ခါ လောက်လာဝယ်ရင်းနဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်အဖေရဲ့ တူမကလေးကို ပိုးမယ်ကွာ... အဲဒီအစီအစဉ်ကို ဆွဲပြီးသား... လုံးဝ ဖျက်ပစ်လို့ မရတော့ဘူး ကျွန်တော်ဒေါင်းမြကြည်ကို သိပ်ချစ်နေသမျှတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း စိတ်ကူးတိုင်း၊ ရည်မှန်းချက်တိုင်းဟာ ဒေါင်းမြကြည်နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ချည်းပဲ...”

“ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မမအော်ရဲဘူး ထင်လို့ စိန်ခေါ်တာလား၊ အို... သိပ်ရတာပေါ့...”

ကိုယ့်ဘဝမှာ အဆိုးရွားဆုံး ကြုံတွေ့ရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဒေါင်းမြကြည်က ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း တခဏအတွင်း ကိုယ်... သိခွင့်ရလိုက်ပြီ။

ဒေါင်းမြကြည်သည် သူမ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ပါးကလေးဖြင့် ကိုယ့်လက်မောင်းကို အသံကျယ်ကြီးမြည်အောင် တဘုန်းဘုန်းရိုက်ရင်း။

“ကဲ... ကဲ... ကျွန်မကို လိုက်နှောင့်ယှက်ဦး... လိုက်နှောင့်ယှက်ဦး... မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ ပြောနေတာကို တမင်လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်... ကျွန်မကို တမင်အရှက်ခွဲနေတယ်... ဟဲ့... လှမြင့်တို့၊ သန်းဝေတို့ ကျွန်မကို လာကူညီ ကြစမ်းပါဦး... ဒီမှာ ကျွန်မကို ကလေးကချေတစ်ယောက် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်ဟဲ့... သူ့ကို ဒီဈေးထဲ

က ဆွဲထုတ်သွားပေးကြပါ... ကျွန်မကို ကြည့်ပျက်လောက်အောင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ ဈေးဝယ်နေတဲ့ နေရာတိုင်း တောက်လျှောက်ပဲ...”

သူမက ဤကဲ့သို့ ပိုက်ဆံအိတ်ဖြင့် တဘုန်းဘုန်း ရိုက်လိုက်ခြင်း၊ သူ့လုံးဝထင်မှတ်မထားအောင်ပင် တကယ့်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်ခြင်း၊ ဤဈေးကလေး၏ ဗဟုဝဏ်သည် သူမနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၏ တစ်ခုတည်းသော ဈေးဖြစ်ရုံမက သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤနေရာ၌ နေထိုင်သူဖြစ်ရာ သူမ၏ အသိအကျွမ်းတွေများပြားခြင်း၊ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤဈေးထဲမှာ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်၍ ရောင်းသူဖြစ်ပြန်ရာ ဈေးအတွင်း တောက်တိုမယ်ရခိုင်းသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးနေခြင်းတို့ကြောင့် ခဏအတွင်းမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ပြေးလာလျှက် သူ့လက်မောင်းအား နောက်မှ ဆောင့်ဆွဲခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

“သူပဲ... သူပဲ... ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေတာသိလား လှမြင့်... သူ့ကို ဈေးထဲက ဆွဲထုတ်သွားပေးစမ်းပါ...”

“ဟုတ်လား... ငါတို့ဈေးထဲက အမိဦးသမီးကို လာနှောင့်ယှက်လို့ကတော့ ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဈေးအပြင် ထွက်ခွင့်ရှိမလဲကွာ... ကဲ... ဟိတ်ကောင် သန်းဝေ... ဖိုးကျော်နည်းနည်း ပညာပေးလိုက်ကြရအောင်...”

သူ့မျက်နှာဆီ လက်သီးတစ်လုံး ပြေးဝင်လာခြင်း

ကို သိလိုက်တော့ သူ့ရှောင်ပေးလိုက်ရာ သူ့ကိုမထိ။ သို့သော် ရှေ့တစ်ယောက်ကို အာရုံစိုက်နေမိခဲ့ရာ နောက်က ဝင်လာသော တစ်ယောက်၏ လက်သီးဒဏ်ကိုတော့ ကျော့ကျော့သွားအောင် ခံလိုက်ရပါသည်။ တစ်ချက်ယိုင်သွားပြီးနောက် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာသည်အထိ ဆက်တိုက် ပြေးဝင်လာသော လက်သီး ချက်များ ဝိုက်ကိုပြင်းထန်စွာ အထိုးခံလိုက်ရသည့်အခါ သူ့ခွေကနဲ လဲကျသွားခဲ့ပြီ။ နာကျင်ပြင်းပြသော ဝေဒနာများဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရာ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပိုင်းထိုးကြသည်ဆို တာကိုလည်း မမှတ်မိ။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဒူးနှစ်ဘက်ကို ကွေး၍ လဲနေသော သူ့ကျောရိုးကို ဆောင့်ကန်လိုက်တာကလဲ အနာကျင်ဆုံး... လဲကျသွားစဉ် ခြေပြင်က အုတ်ခဲမာမာတစ်လုံးနဲ့ ခေါင်းဆောင့်မိလိုက်သည့်အခါ ခေါင်းပေါ်မှ စေးပျစ်ပျစ်အရည် တချို့ စီးကျတာကိုလဲ ခံစားသိရှိ။ အား... နာကျင်လွန်းပါတိတော့။

“ဟဲ့... ဟဲ့ တော်ကြပါတော့... ဘယ်နှည်းတော်ရုံသင့်ရဲ့ ထိုးကြမပေါ့လှမြင့်ရယ်... တော်ကြာရုံးရောက် ဂါတ်ရောက် နဲ့ နင်တို့တရားစွဲခံရမှာ မကြောက်ဖူးလား...”

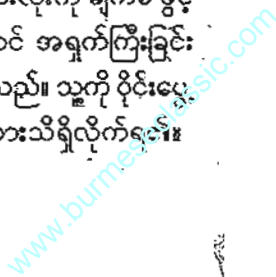
“အေးလေ... နည်းနည်းပါးပါး ထိုးကြိတ်မယ်ထင်လို့ မပြောပဲနေတာ... တော်ကြာ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားမှ နင်တို့ ဒုက္ခရောက်နေမယ်... မကြည်ကြည်တူမကို လိုက်နှောင့် ယှက်လို့သာပေါ့... နောက်မို့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ကို ဝိုင်းထိုးတာတော့ ကြည့်ရတာ မဝံ့ပေါင်...”

“ကဲ... ကဲ... တော်ကြတော့ ဟိုမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ လာပြီ...”

... ဟူသော စကားများကို သူ့ကြားနေရသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုရန်ပွဲမျိုးလဲ မကြုံဖူးခဲ့။ ဒီလို ဝိုင်းထိုးခံရတာလဲ မကြုံဖူးခဲ့။ ဒီလို မထင်ခရား ဈေးကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲက ကုန်စိမ်းထမ်းသော အလုပ်သမားတွေရဲ့ အထိုးခံရမှာမျိုးကိုလဲ စိတ်တောင်မကူးခဲ့။ လူ့အများက ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုခံရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်၊ ဝေဒနာပြင်းခံရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရမည်ဆိုတာကိုလဲ စိတ်ကူးထဲမှာ ရှိတောင်မရှိခဲ့။ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယုကြားမရဖြစ်ခြင်းတို့အပြင် သူ့ဘဝမှာ မခံစားရဖူးခဲ့သော နာကျင်ပြင်းပြသည့် ထိုးကြိတ်ကန်ကျော့ကံသော ဝေဒနာများကြောင့် သူ သတိလစ်တော့မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟယ်... သူငယ်လေး သတိလစ်သွားပြီထင်တယ်... လုပ်ကြပါဦး... ဝိုင်းပွေ့ပြီး ဆေးရုံပို့ကြပါဟဲ့... သေသွားဦးမယ် ခေါင်းမှာလဲသွေးတွေနဲ့... သွေးထွက်လွန်ရင် မကောင်းဘူး...”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ စကားသံကို ချော်လဲ ရောထိုင်လိုက်ဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အားလုံးကို မျက်စိ ဖွင့်မကြည့်ရဲအောင်၊ မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ရဲအောင် အရှက်ကြီးခြင်း တည်းဟူသော ဝေဒနာက ပို၍ ဆိုးရွားလှပါသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းပွေ့၍ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်လိုက်ခြင်းကို ခံစားသိရှိလိုက်ရ၏။

စိတ်လျော့ကာ ဒဏ်ရာများကြောင့် မိန်းမော့၍ ကားပေါ် လိုက်ပါသွားခဲ့မိပါသည်။ ကိုယ့် သိပ်ကြေကွဲခဲ့ရတယ် သိလား ဒေါင်းမြကြည်။ မင်း ဒီလောက်ရက်စက်တတ်လိမ့်မယ် မထင်လို့ ကိုယ်ရှေ့ဆက်တိုးမိတာ ကိုယ့်အမှားပါ။ ကိုယ့်အပေါ် မင်းတစ်စက်လေးမှ အမုန်းစိတ်တွေ မလျှော့တာကို ကိုယ်ဘာကြောင့် မရိပ်မိခဲ့နိုင်သလဲ။ ကိုယ့်ကို မင်းဘာအကြောင်းကြောင့် ဒီလောက်အထိ မုန်းနေခဲ့သလဲ။

ကိုယ်ပိုပြီး ဝမ်းနည်းရတာက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြတဲ့ အသံတွေထဲမှာ မင်းအသံကို မကြားရလို့ပဲ မင်း... ကိုယ့်ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို ကြည့်ရောကြည့်နေခဲ့ရဲ့လား။ မင်း ဖန်တီးမိတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကိုယ်ဒီလို ဒုက္ခတွေကြုံတွေ့ရတာကို မင်းနည်းနည်းမှ မသနားမိဘူးလား... ကိုယ်အမှတ်မရှိစွာ မျှော်လင့်ချင်သေးတယ်။ မင်းဆီက သနားခြင်းက စတင်မဲ့ အကြင်နာတွေကို... ။ ကဲ... ဘယ်လောက် ထူးဆန်းသလဲ။

မေမေသည် ခေါင်းမှာပတ်တီးအဖွေးသား၊ လက်မှာ ပွန်းရာ ပဲ့ရာများကို ဆေးထည့်ထားရ၍ ပလာစတာကပ်ထားသော ဒဏ်ရာများနှင့် သူ့ကို မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ကြည့်လေသည်။ ခါးနိုးထဲက အောင့်နေ၍ မထိုင်နိုင်ချေ။ အိပ်ရာပျော့ပျော့မှာ ခေါင်းအုံးသုံးလုံးလောက် ကုတင်နံရံကို မှီထောင်လျက် ခပ်ပြေပြေလဲ့နေ

ရင်းက မထင်မှတ်ပဲ ကြီးမားလာသော မေမေ၏ ဒေါင်းမြကြည်အပေါ် မုန်းတီးလာသည့် အမုန်းတရားများအတွက် ကိုယ်ဝမ်းနည်းချင်သည်။ ကိုယ့်ဒဏ်ရာတွေက ဘယ်သူ့ကြောင့် ရခဲ့ပါတယ် ဆိုတာသိရက် ကိုယ်ကတော့ ဒေါင်းမြကြည်ကို မနာကြည်းနိုင် မုန်းသွားနိုင်။

သို့သော် ကိုယ့်မေမေ၊ လူစီနဲ့ နိုင်ရဲ့ ပြီးတော့ ထင်အောင်သန်း နောက်ပြီး ဖေဖေနှင့်ညီလေး နိုင်သလေထော တို့ဘတော့ ဒေါင်းမြကြည်ကို မုန်းသွားကြပြီ။ မေမေကတော့ အားလုံးထဲမှာ ဒေါင်းမြကြည်ကိုပို၍ အမုန်းဆုံးသူပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းတယ်... အခုတော့ ကိုယ့်နဲ့အဆင့်အတန်းလဲ မတူတဲ့... အခြေအနေခြင်း၊ လူနေမှုပုံစံခြင်းမတူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ မင်းသေဘာကျချင်ဦး... စိတ်ဝင်စားချင်ဦးလေ မှတ်ပြီလား... မေမေတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကို တော်တော် မုန်းတယ်။ ဘယ်နှယ် သူ့လိုအဆင့်အတန်း မျိုးနဲ့ မိန်းမကို ငါ့သားက စိတ်ဓူးပေါက်ပြီး သဘောကျတာကိုပဲ နာအံ့ထင်သေးတယ်... အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်မှာနေသလဲ မင်းမေမေကိုပြောပြစမ်း... နောက်ပြီး သူနဲ့ အဲ့ပေါင်းအပါတွေကိုလဲ တရားစွဲကိုစွဲပစ်ရဦးမယ်... ဟင်းမေမေ ပါးစပ်နဲ့တွေ့သွားလို့ကတော့ အဲဒီမိန်းကလေး ငိုဆင်းသွားစေရမယ် ဘာမှတ်သလဲ... မေမေအချစ်ဆုံး သားကြီးကိုမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံလေခြင်းကွယ်...”

“ဟုတ်တယ်... နိုင်... နိုင်ကို ဝိုင်းရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေကို နိုင်မမှတ်မိဘူး ဆိုတာထားတော့... နိုင် အိမ်ကလေးတော့ ဘယ်မှာနေသလဲ နိုင် သိမှာပဲ သူ့ဆီက တဆင့် နိုင်ကို ဘယ်ကောင်တွေ ရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ခဲတတဆင့် ခေါ်မေးရင်ရတာပဲ... လူစီလဲ ဒီကိစ္စကို မကျေနပ်ဘူး... လူတစ်ယောက်တို့ လက်လွှတ်စပယ် ဝိုင်းရိုက်တာကို ဓာရာစွဲမှ ဖြစ်မှာပေါ့... ဘယ့်နယ့် နိုင်ကလေးက ချေလပ်မဟုတ် လူရမ်းကားလဲမဟုတ်။ နောက်သူ့ကို အရောင်းစာရေးမကများ နိုင်လိုလူက အိမ်ကလုပ်တာကို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံချင်ရတာနဲ့.. စဉ်းစားကြစမ်းပါဦး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ အနည်းဆုံးသော လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တို့ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ ခိုင့်ခြေဖျားတောင် မမှီတာ သူ့မတွေးမိဘူးလား နိုင်ကို ကျတော့ဟန်ကြီးတခွဲသားနဲ့ အထင်များကြီးမထင်ဆိုပြီး တမင်ထွင်တာပဲ ဖြစ်မယ်... တချို့မိန်းမတွေက အဲ့ဒီလိုပဲ ကိုယ်နဲ့တန်ရာတန်ရာထဲက ဒွိထက်သားလူတွေ့ရင် အလိုလိုနေရင်း ဘဝင်မြင့်ကုန်ကြရော... နိုင်ရယ်ကိုယ်ရည်ကဖြင့် တစ်စက်မှ မလှပဲနဲ့ နိုင်က အိမ်ကဖြစ်မိတာတို့ပဲ ဘဝင်ခေါင်ခိုက်သွားလိုက်တာ...”

“မိန်းမအချင်းချင်း မသိရင်ခက်မယ်... သူ့ကြောင့် နေမှာ ဒီလိုရန်ပွဲအကြီးအကျယ် ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး သ...”

ထွက်ရင် သူ့ကိုလဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေပိုများ လာမယ်။ သူ့လဲ အလကားနေရင်း နာမည်ကြီးဦးမယ်လေ... ‘ဒေါင်းမြကြည်’ ကြောင့်ပေါ့ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားများပြီး ရိုက်ပွဲအကြီးအကျယ် ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာကိုများ ဂုဏ်ယူချင်သလား မသိဘူး...”

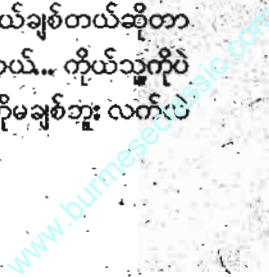
လူစီက ဤသို့ပင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်သော အခါ သူသည် ဒေါင်းမြကြည်ဘက်မှပင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မိသည်အထိ။ ကိုယ့်အချစ်က မျက်ကန်းအချစ်၊ အပြစ်မမြင်နိုင်တော့တဲ့ အချစ်၊ အရူးအမူးအချစ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ ကိုယ့်တို့မင်းဘယ်လောက်ရက်စက်ပါစေ။ ကိုယ်မှမနာကြည်းနိုင်ခဲ့တာ။ မင်းရက်စက်လေခြင်းဆိုပြီး ယူကြုံးမရဖြစ်ရုံကလွဲရင် မင်းအပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်တွေ တစ်ပြားမှ မလျော့ဘူး ဒေါင်းမြကြည်။

“အဲ့ဒီဈေးက (---)ဈေးကြီးဆိုတော့ ဒေါင်းမြကြည်က အဲ့ဒီဈေးနားက လမ်းတစ်လမ်းမှာပဲ နေမှာပေါ့နော်... နိုင်။ ပြောပြစမ်းပါနိုင်ရဲ့... မေမေအဖူဖူငှာထားတာ ထိရောက်အောင် နိုင်ကိုရိုက်တဲ့လူတွေ ခေါ်စစ်ဖို့ဆိုတာက ဒေါင်းမြကြည်ပြောပြမှ သိရမှာ... နိုင်က ရှက်ရှက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှတ်မိခဲ့ဘူးဆို ပြောပါဦး လူစီကို ဒေါင်းမြကြည် ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အလင်ကြီးနေတဲ့မိန်းမကို စိတ်ဓါတ်ကျသွားအောင် သွားလုပ်

ပြလိုက်ဦးမယ်... သူ့ကို နိုင်က အသည်းအသန် ချစ်ပြ
တာဟာ အပျော်ကစားတာပါဆိုတာရယ်... နိုင်မှာ လူစီ
ဆိုတဲ့ လက်တွဲရမဲ့ချစ်သူ ရှိပြီးသားဆိုတာရယ်ကို သူသိ
ကို သိသွားစေရမယ်...”

“မဟုတ်ဘူးလူစီ... ကိုယ်သူ့ကို အပျော်အိတာ မဟုတ်ဘူး
မင်းနဲ့ကိုယ် သူ့ကောင်တာမှာ ကားရေမွှေး စဝယ်ကတည်း
က စိတ်ဝင်စားသွားတာ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူ့ကိုရင်းနှီးပြီး
သား ဖြစ်နေတယ်... တစ်ခါတည်းမြင်ရုံနဲ့ သူ့ကို မေ့လို့
မရအောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်... လူစီ မသိတဲ့ နောက်ပိုင်းရက်
တွေမှာ ကိုယ်သူ့ဆီ အမြဲသွားတယ်... ဝယ်စရာ အကြောင်း
ပြုပြီး နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြား သူ့ကောင်တာမှာ သွား
ဝယ်တယ်... သူ့ကို ရင်းနှီးအောင် အရောဝင်တယ်...
သူ့ဘက်က ခပ်တည်တည် အမြဲဆက်ဆံတတ်တယ် ကိုယ့်
ကို မင်းတို့ထင်သလို ဘယ်တော့မှ ပရောပရီမလုပ်ဘူး
ပြီတိတိအမူအရာ မရှိဘူး ကိုယ်ကသူ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့
ဘဝင်ခေါင်ခိုက်ပြီး မာနထားပြတာမို့လဲ မရှိဘူး... ကိုယ့်
ကို သူက ယုံတောင်ယုံတာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ သူက
သူ့ဘဝသူ ရောင့်ရဲတတ်တယ်... ကိုယ့်ကို ဒီလိုလာလာ
ပြီး သူ့ကောင်တာရှေ့မှာ စကားလာမပြောဖို့ကို အတိုး
သင့်၊ အကြောင်းသင့် ပြောပြတတ်တယ်၊ ဘေးက အထင်
သေးခံရမှာကိုလဲ သူတော်တော် စိုးရိမ်တာ...”

“အင်း... ထားပါတော့...”
“နေအံ့... ကိုယ့်စကားကို ဖြတ်မပြောနဲ့ လူစီ... ကိုယ်က
သူ့စကားတွေကို လက်ခံပြီး သူ့ကိုအဝေးကနေ သွားချောင်း
ကြည့်နေရတာလဲ တော်တော်ကြာပြီ... သူ့အလုပ်ပြန်ချိန်
တွေဆို သူ့စီးတဲ့ ဘတ်(စ်)နောက်ကနေ လိုက်သွားပြီး
သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ်လိုက်ငေးတတ်တာလဲ
ကြာပြီ... ကိုယ်သူ့ကိုဘယ်လောက် ဖြတ်နိုးသလဲဆိုရင်
သူ့ကုန်ကြွေ သိက္ခာကို ထိပါးခံရမှာမို့ ဖြစ်မှာတောင် စိုးရိမ်
လို့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကိုကိုယ်ငေးကြည့်တာ သူ့သိရုံ
ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေတာ သူ့သိရုံအပြင် ဘာတစ်ခုမှ အရင်
ကလောက် စိတ်ထင်တိုင်း မကျတော့တဲ့အထိပဲ... အခု
ဖြစ်သွားတာက သူ့တောင်းပန်တယ် သတိပေးတယ် အဲ့ဒီ
ကြားက ကိုယ်က သူ့စကားကိုမယုံလို့ သူ့လဲဒီလို ဖန်တီး
လိမ့်မယ် မထင်လို့ ငွတ်ရှေ့တိုးမိတာ ကိုယ့်အမှားပဲ...
လူစီကို ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ် ကိုယ်ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
သူ့လောက် မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး... သူ့လောက် မမြတ်နိုးခဲ့ဖူးဘူး
သူ့လောက် မစွဲလန်းခဲ့ဖူးဘူး... သူ့လောက်လဲ ဆန္ဒတွေ
မလိုက်လျောခဲ့ဖူးဘူး... မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ
အပေါ်ယံ ချစ်ခဲ့သလိုမို့ပဲ ကျန်ရစ်တယ်... ကိုယ်သူ့ကိုပဲ
ချစ်တယ်... သူကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမချစ်ဘူး လက်လဲ
မထပ်နိုင်ဘူး...”

“ဟဲ့... သား...”

မေမေ၏ဟန်သံ၊ လူစီ၏ အံ့ကြွကလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေးတောင် ဟတာ ဘာသံမှ မတုန်ပြန်နိုင်ပဲ ငြိမ်သက်သွားဟန်များ... ။ ကိုယ့်စကားသံအဆုံးမှာ ကိုယ့်အခန်းက တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီ။ မေမေမျက်နှာမှာ လက်မခံနိုင်မှုများ ပေါ်လွင်လာခဲ့ပြီ။ လူစီမျက်နှာကတော့ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်ကာ မျက်ရည်တွေ ရစ်သိုင်းလာလျက် ပြီးတော့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာကာ လူစီသည် အသံတိတ် ငိုနေခဲ့ပြီတည်း။

“တိတ်တိတ်... သမီးလေး... လူစီ... ဒီကောင်က ကယောင်ကတန်း စကားတွေကို အတည်ယူမနေနဲ့ အလကား ဆေးမိနေတာ... သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်မက်တာနဲ့ ဒေါင်းမြကြည်ကို တွေ့တာနဲ့ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်တာကိုပဲ ဟုတ်လှပြီထင်နေတာ.. အလကား အရှူးကောင်... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ခေတ်ပညာတတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တော့မယ် ဒဏ္ဍာရီလိုလို၊ ပုံပြင်လိုလို အိမ်မက် အမြဲမက်တာကိုပဲ အကျယ်ချဲ့ချင်တယ်... သဘောမတူဘူးဟေ့... မေမေလုံးဝ သဘောမတူဘူး...”

“မင်းဘာသာ ဒေါင်းမြကြည်ကို ဘယ်လောက်စွဲလန်းပါဇေ... ဒေါင်းမြကြည်တာ ဘယ်တော့မှ မေမေချွေးမဖြစ်မလာစေရဘူး... မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ပြီး အိမ်ပေါ်လက်ဆွဲခေါ်လာတဲ့ လူစီဆိုတဲ့ သမီးကလေးကိုပဲ မေမေ

သဘောတူတယ်... သူ့ဟာ သားအတွက်အဖော်ကောင်းပဲ... သူ့လောက် ဘယ်မိန်းကလေးမှ သားနဲ့ တူတယ် တန်တယ် လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ မေမေယူဆတယ်... မေမေ ချွေးမဖြစ်ရမယ့်သူက လူစီတစ်ယောက်ပဲ... လူစီတစ်ယောက်ပဲ မေမေချွေးမအဖြစ်လက်ခံမယ်... အေး... အကယ်၍ မင်းက လူစီကိုယူနိုင်ပါဘူး၊ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ငြင်းလို့ကတော့ လုံးဝ မေမေခွင့်မပြုတော့ဘူး၊ လူစီနဲ့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာပဲ... မင်းဘာသာ ဆရာဝန်ဖြစ်မှယူယူ အခုပဲ ယူယူ ဘာမှပိုမထူးဘူး မင်းဘက်က ဒီကိစ္စကို ရပ်စဲတန်းက မရပ်ဖူးဆိုလျှင် မေမေကတော့ ချက်ချင်းလတ်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို စိစဉ်ပစ်ဖို့ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ... သားကြီးရဲ့...”

ဘုရားရေ... မေမေက လူစီမှ လူစီဖြစ်နေပါရော သူကရော ဘာထူးခဲ့လို့လဲ လူစီရုပ်ရည်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ သဘင်းကျော်ကြားမှု ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းတွေဟာ သူ့တွဲအမျှ အားလုံးနဲ့ယှဉ်ရင် လူစီက ပြိုင်ဖက်ကင်းဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်နပ် ရွေးချယ်ခဲ့သေးတာပဲ ဘယ်ရည်းစားကိုမှ မရွေး လက်ဆွဲခေါ်လာပြီး ပိတ်ဆက်မပေးဖူးတဲ့ သူ့ကတော့ ဆိုတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မိတ်ဆက်ပေး မေမေသဘောတူ၊ နှစ်ဘက် ငြိမ့်တွေ တစ်ဦးအိမ်တစ်ဦး အပြန်အလှန် လည်ပတ်စေကြ။

ထမင်းဖိတ်ကျွေးစေကြ... ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်ဖက်
လူကြီးတွေ အသိအမှတ်ပြုကာ စကားနဲ့စေ့စပ်ပေးပြီး ခွဲကြစေတဲ့
အထိ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဖန်တီးခဲ့တာပဲ။

အဲဒီတုန်းက... ဟုတ်တယ်... အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်
အချစ်ဆိုတာဟာ ဦးနှောက်ကနေ ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့အချစ် ဖြစ်ခဲ့
မှန်းမှ ကိုယ်... မဆန်းစစ်ခဲ့မိတာ။ ဦးနှောက်က လက်ခံတဲ့လူစီ
နဲ့လုံးသားမှာ နေရာပေးခဲ့မိတာ ဒါဟာ မင်းနဲ့မတွေ့ခဲ့ရသေးခင်
ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပဲဖြစ်တယ် ဒေါင်းမြကြည် အဲဒီအတွက်
ကိုယ်မှာယွင်းသွားခဲ့သလား။ ဒီလိုမျိုးအခြေအနေတွေ ကိုယ့်ဘက်
က ပြောင်းလဲသွားခဲ့မယ်မှန်း ကိုယ်မှ ကြိုမသိခဲ့တာဟု ဆင်ခြင်
တက်ကြည့်ချင်သားပင်။

“နေပါစေ... မေမေရယ်... နိုင်ကမု သမီးကိုမချစ်တာ...
သူ့မချစ်ဘဲနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်လိုက်ရရင် သမီးပဲ စိတ်
ဆင်း ရဲရဲမှာပေါ့... ပြီးတော့ ကိုယ့်လက်ထဲကနေ တခြား
မိန်းမတစ်ယောက်ကို တမ်းတနေမဲ့ယောက်ျား ထင်
ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမတစ်ယောက်မှ လက်ထပ်ရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး... မိန်းမတိုင်းဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်
အတ္တကြီးတတ်တယ် ကိုယ့်တစ်ယောက်ထံကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ
ချစ်စေချင်တယ်။ ကိုယ်ကမဲသူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူဖြစ်စေချင်
တယ် အဲဒီလိုအတ္တတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ
သမီးကထိပ်ဆုံးတပဲ... အစက မသိပါဘူး သူ့ပါသမီး

အတိုင်း အပျော်ဖန်တီးတာထင်လို့ သမီး ဒီအတိုင်းတော့က
ကြည့်နေခဲ့မိတာပါ အစထဲက သူ့စိတ်ကို မြင်နိုင်ခဲ့ရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ...”

လူစီသည် သူမ၏မာနများဖြင့် ဤအဖြစ်အပျက်ကို
မခံချင်လှစွာ ပြန်လည်ထိုးနှက်သော စကားလုံးများဖြင့် တုန့်ပြန်
လေသည်။ သို့သော် မေမေက လူစီကို ပုခုံးကလေးဖက်ကာ
ချော့မော့၊ နှစ်သိမ့်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး (အစိုး...
မေမေမသိအောင် ပြောရရင် မေမေထိုးလိုက်တဲ့မျက်စောင်းမျိုး
ဒေါင်းမြကြည်လဲ သူ့ကိုမကြာခဏ မျက်စောင်းထိုးပါတယ်ဆိုတာ
များ မေမေသိရင် ဆွေဆွေခုန်သွားမလားမသိ... အလိုလိုနေရင်း
တိုက်ဆိုင်တာတွေတွေ့တိုင်း ဒေါင်းမြကြည်ကို သတိရနေတတ်
တာလဲအခက်သား)

“အို... ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒီကောင်စိတ်ဋ္ဌာပေါက်တိုင်း မေမေ
က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆိုမှကွယ်... သမီးကိုလဲ ဒီကောင်
တကယ်ချစ်လို့ ဒီလိုမျိုးလူကြီးစုံရာတောင် အသိပေးခဲ့တဲ့
အခြေအနေအထိ ဖန်တီးခဲ့တာပဲဟာ အလကားပါ... သူ
စကားတွေ အယုံအကြည်မရှိနဲ့... ဘယ်နှယ် သိပ်လှတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ရည်သာမာန်ရှိတဲ့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကို ယှဉ်ရွေးရာမှာ ဘယ်သူ့သို့...
ရှင်းရှင်းပြောရင် ယောက်ျားဆိုတာ အလှကြိုက်တဲ့ အမျိုး
ချည်းမို့လို့ ဘယ်ယောက်ျားမဆို သိပ်လှတဲ့ မိန်းမကိုပဲ

ရွေးမှာပေါ့... မေမေမှသာကျမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ။ သူလား အဲဒီ ဒေါင်းမြကြည်ကို တသသလွမ်းနေမှာ... သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်အရင်က အရွေးထဲခဲ့တာကိုတောင် သမီးနဲ့အတူတူ ရယ်စရာလုပ်ပြီး ပြန်ပြောနေမကောင် သူလောက် အလှအပ သဘောကျတာလဲမရှိ... အဲဒီလို မေမေကောင်းကောင်းသိတယ်... မငိုနဲ့သမီး... ပြီးတော့ အချင်းချင်းမာနတွေလဲ မထားနဲ့... စိတ်လိုက် မာန်ပါ တွေလဲ မဆုံးဖြတ်နဲ့... အချိန်က အပြေပေးသွားမှာပါ..”

မေမေထင်တာ မှားနေပြီဗျာ ဘယ်လောက်အချိန် တွေ့ကြာကြာ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ဒေါင်းမြကြည်ကို ချစ်ခြင်း တွေ လျော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ သူ့အပေါ် မျှော်လင့် ထားခြင်းတွေလဲ ရုပ်သိမ်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့... ကျွန်တော် ဟာ ဒေါင်းမြကြည်ကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှလဲ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး မေမေ။ အဲဒါကို တစ်နေ့ မေမေသိမည်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဒေါင်းကွဲ၍ ချုပ် ထားသော ဒဏ်ရာကနာသည်တစ်မျိုး။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝိုင်းရိုက် ထားသည့်ဒဏ်ကြောင့် ကိုက်ခဲနာကျင်သည် တစ်မျိုး။ ဆရာဝန် ပေးသော အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး၊ ပိုးသတ်ဆေး၊ ဒဏ်ကြေးဆေး များကို သောက်ထားရသည်လည်းတစ်မျိုး။ နာကျင်၍ အိပ်မရ သောကြောင့် ခုနလေးကမှ အိပ်ဆေးသောက်ကာ အနားယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားသည်လည်း တစ်မျိုး ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် မေမေနဲ့

လူစီ သူ့ကုတင်ဘေးမှစ သာတွေ့ဆက်ပြောနေကြသည်ပင် မသိ တော့။ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းကာ တဖြည်းဖြည်း မေမေနဲ့လူစီ၏ အသံများ ဝေးသွားလျှင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်မက်ခဲ့ပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မောင်မောင်ကြီးဟု သူသိထားပြီးဖြစ်သည့် အမျိုးသားက ဒေါင်းမ ဟု သူသိထားပြီးသည့် အမျိုးသမီးနှင့်အတူတူ တွဲလျှောက်လာခြင်း ကိုတွေ့လျှင် သူ့ကျေနပ်သွား၏။ စေတီတစ်ဆူရှိရာဆီ ဦးတည် နေသော ခြေလှမ်းတွေ။ ထိုစေတီဆီရောက်အောင် လှေကား ကိတ်ကုကျပြောရင် အုတ်လှေကားကလေး ဆယ်ထစ်လောက် လှမ်းတက်နေသော ခြေလှမ်းတွေ။ ကြည့်စမ်း... သူတို့ဘုရား အတူတူဖူးဖြစ်ကြသားပဲ ဘယ်လောက်ကြည်နူးလိမ့်မလဲ။ မောင် မောင်ကြီးဆိုတဲ့ အမျိုးသားခင်မှာ သူ့ချစ်ရသူနဲ့ ဘုရားအတူတူ ဖူးရတာကို ကြည်နူးနေရှာမည်ဟု ထင်မြင်ယူဆပစ်စိတော့သည်။

ပြီးတော့ ဘုရားရှေ့ အတူတူ ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ ဘာ တွေ့ပြောကြသလဲ။ ဘာတွေ ဆုတောင်းကြသလဲ။ ဘာတွေ လုပ် ကြသလဲ အဲဒါတွေကို ကြိုးစား၍ လိုက်ကြည့်သော်လည်း မသဲ မကွဲ။ ဘာမှမကြားရ ဘာမှလဲမြင်ခွင့်မရ။ အိပ်နေရင်းမှ သူ အင် မတန် သိချင်နေခဲ့သည်။ သူတို့ဘုရားသွားပြီး ဘာတွေ ဆုတောင်း ကြသနည်း။ အဲဒီအတွက်ကို သူ့အမြဲတမ်းမက်တိုင်း မသဲမကွဲ လွတ်လွတ်သွားနေကျ။

အဲဒါကို လုံးဝမကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော်

၂၃၆ ဝတ္ထု (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအမျိုးသားက သူ့ချစ်ရသော ချစ်သူနှင့်ဘုရားအတူတူ ဖူးခွင့်ရခဲ့သည်ကို သူ့သိရသဖြင့် ကျေနပ်နေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားအတူတူ ဖူးရမှ သူတို့နှောက်ဘဝ ရေစက်ဆုံရမှာ မဟုတ်လား။

နိုင်သမိန်ထောသည် မောင်မောင်ကြီးဟူသော အိမ်မက်ထဲက အမျိုးသားကို စာနာလျှက် ထိုသူ့ချစ်သော မိန်းမနဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း ရေစက်ဆုံ ပေါင်းဖက်စေချင်တာတော့ နိုင်သမိန်ထော၏ စိတ်ထဲက အလိုလို ဖြစ်ပေါ်နေသော ဆန္ဒပင် ဖြစ်လေသည်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ အဖြေထုတ်၍ မရ။

“ဒီအိမ်က ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သူ့အဖော် နေတဲ့ အိမ်ဟုတ်သလား...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် အလုပ်သွားခါနီးပို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ သူမတစ်ပါးမျှ မမြင်ဖူးသော အမျိုးသမီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံရလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက အသက်ငါးဆယ်မျှရှိမည်။ သူမ၏စိန်နားကပ်ကဘယ်လို စိန်ဖိုးလဲတော့မသိ။ တဖျတ်ဖျတ်၊ တလက်လက်တောက်ပလွန်းနေသည်မှာ စိန်၏နဂိုမူလအရောင်အပြင် ရောင်စဉ်တွေ ပြာလို့တောင်ပဲ။

သောင်းဂဏန်းနားကပ်နေသော ဒါမှမဟုတ် သောင်းကျော်ချင်ကျော်နိုင်သော ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် စိန်လော့ကက်၊ စိန်လက်စွပ်အတန်းကြီးများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိန်ရောင်တောက်နေသော ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ လက်ပွေ့၏ဘဲကလဲ တန်ဖိုးကြီးကြီးထဲကပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။

၂၃၈ ဝမ်းနိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဤမျှသားနားတောက်ပသော မိတ်ဆွေမျိုး ဒေါ်လေးမှာများ ရှိနေသလား။ မှန်တာပြောရရင် ကိုယ်အသိုင်း အဝိုင်းနဲ့ကိုယ်မို့ ဒီလောက်ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးပုံစံမျိုး အိမ် ကိုလာလည်တာမျိုး မကြုံဖူးပါ။ အင်း... ဒေါ်လေးက လောဘ ခပ်ကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ ဟိုတလောက သူ့ဆိုင်မှာ ပစ္စည်း တွေ ပိုတင်ချင်တယ်ဆိုလား ပြောသံတော့ကြားရဲ့။ အချေး အငှားတွေလုပ်ပြီး စိတ်ထင်တာတွေ တင်ရောင်ဦးတော့မယ် ထင်တယ်။ အခြေအနေ အကုန်သိရင် တားဦးမှပါဟဲ့ ဒေါင်းမြ ကြည်က ထိုအမျိုးသမီး၏ အမေးကိုမဖြေမိပဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေ လျှောက်တွေးတာမှ အကြာကြီး တကယ့်ကို အကြာကြီး။

“ဖြေလေကွယ်... မင်းပုံစံကလဲယောင်နနနဲ့ ကိုယ့်နာမည် တောင် ကိုယ်မေ့လို့ ပြန်စဉ်းစား နေရတဲ့ ပုံစံကြီးနဲ့ကွယ်”

ဘယ်နယ်လူကိုများ နိုင်ထက်စီးနင်း ဟောက်သလို ဟန်သလို မေးချင်ရသလဲ။ မိမိထက် အသက်များစွာကြီးသူ မိခင်အရွယ်၊ အဒေါ်အရွယ်မို့ ဒေါင်းမြကြည်က သည်းခံလိုက် ပါသည်။

“ကျွန်မ ဒေါင်းမြကြည်ပါပဲ အန်တီ... အန်တီကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာရယ်... အိမ်လာလည်တဲ့ ဒေါ်လေးသူငယ် ချင်းတွေထဲက မဟုတ်တာရယ်ကြောင့် အံ့ဩပြီး ကြည့်နေ မိလို့ အန်တီမေးခွန်းကို မခွင့်နိုင်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်... ကျွန်မနည်းနည်း ရိုင်းသွားသလားမသိဘူး...”

“မင်း... ဒီထက်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမှုတို့စွဲတောင် ဖန်တီးရမှ တော့ ဒီလောက်ရိုင်းမိတာ ကလေးက သိပ်အခက်အခဲ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး... ကဲ... ငါ့ကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပေးဦး ကွယ်... ငါမင်းကို မေးချင်စရာလေးတွေရှိလို့...”

“ရှင်... အန်တီလာတာ ကျွန်မအဖေခေါ်ဆီ မဟုတ်ဘူးလား ကျွန်မကအန်တီကို ဒေါ်လေးမိတ်ဆွေ ထင်လို့...”

“မဟုတ်ဘူး... ငါလာတာ ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့မင်းတို့ ကြည့်ချင်တာရယ်... မင်းဆီက မေးချင်စရာလေးတွေ ရှိတာရယ်ကြောင့် လာခဲ့တာ... မင်းအိမ်က အလွယ်တကူ စုံစမ်းလို့ရပါတယ်... ငါသားကပြောလို့တော့ မဟုတ်ဘူး... ငါ့ဘာသာ စုံစမ်းတာ... ငါသားဘယ်သူဆိုတာရော မင်းသိ ချင်သလား... ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ မင်းမှန်းကြည့်လို့ ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

‘နိုင်သမိန်ထော’ ဟူသော အမည်က ခေါင်းထဲ တွင် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးသော လူတယောက်က သူပဲ... အခုလောလောဆယ်မှာ နိုင်သမိန်ထောဆိုသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်သာ သူ့မဘဝ၌ ထင်ထင်ရှားရှား ပတ်သက်နေတော့တာ ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ပါ... အန်တီ... ကျွန်မဒေါ်လေးတော့ မရှိပါဘူး... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အချိန်တော့ သိပ်မပေးနိုင်ဘူးရှင်... ကျွန်မ အလုပ်ကို

ကိုးနာရီအပိုင်ဖို့အိမ်ကနေ ရှစ်နာရီခွဲမှာ ဘတ်(စ်)ကား
 ဝိတ်ကိုသွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီထက် နောက်ကျရင် ကျွန်မ
 ဘတ်(စ်)ကားကြပ်ကြပ်ကို တိုးစီးဖို့မလွယ်တော့ဘူး...
 အလုပ်လဲနောက် ကျလိမ့်မယ်... ဒီတော့ အန်တီ
 ပြောစရာရှိတာကို တိုတိုနဲ့ လိုရင်း မြန်မြန်ပြောပါလို့...
 “အမိန့်ပေးတယ်ဆိုပါတော့... တော်တော်ရင့်သီးတာပဲ”
 “အန်တီက ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ချင်း ဆီးပြီးရန်တွေ့တာ
 ပဲနော်... ကြည့်ရတာ ကျွန်မကို အင်မတန် မုန်းနေပြီ
 ထင်တယ်...”

အမျိုးသမီးကြီးက ထိုသို့ဒက်ကနဲ ပြောချရသော
 ဒေါင်းမြကြည်ကို အနည်းငယ်ရိုနှဲသွားဟန်ဖြင့် တရစပ်ပြောနေ
 ရင်းမှ နှုတ်ဆိတ်ကာ သူမအားအကဲခတ်နေတော့၏။

“အခုရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ရှိပြီ... မိနစ်နှစ်ဆယ်ကတိ အချိန်
 မေးရင် အန်တီပြောလိုတဲ့... ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ရန်တွေ့
 လိုတဲ့ စကားတွေ ပြည့်စုံပြီထင်ပါရဲ့...”

“မင်းကို ရန်တွေ့ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး... ငါ့သား ဝိုင်းအ
 ရိုက်ခံရတဲ့ကိစ္စအတွက် မေးစရာရှိလို့လာတာ...”

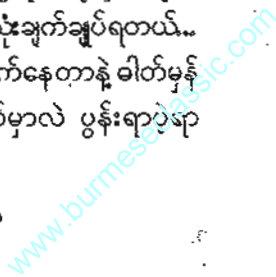
“ဪ... ဪ... ဟုတ်လား မသိပါဘူး... အန်တီက
 တွေ့ကတည်းက ရန်စကားနဲ့ နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်မကို
 ရန်တွေ့ဖို့ လာတာများလားလို့...”

ဒေါင်းမြကြည် ထင်တာမှန်ကို မှန်ရမည်။ ဒီအမျိုး

သမီးကြီးဟာ သူမ၏သား ဝိုင်းအရိုက်ခံရသော ကိစ္စဟာ သူမ
 ကြောင့်ဟု ယူဆလျက် သူမအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်
 မုန်းတီးနေမည်။ ပြီးတော့ သူမ၏သား အရူးအမူးဖြစ်ရလောက်
 အောင် ဒေါင်းမြကြည်က ဘယ်လောက်လှနေသလဲဆိုတာ သိချင်
 ၍ လာတာလဲဖြစ်မည်။

ကဲ အခုတော့ သူမပဲအံ့ဩရပြီမဟုတ်လား။ သူမ
 ၏သား အရူးအမူးဖြစ်နေသော ဒေါင်းမြကြည်ဟာ သာမန်
 ရုပ်ရည်နဲ့မိန်းမ သူမတို့ထက် အဆင့်အတန်းများစွာ ကွာခြားတဲ့
 မိန်းမ ပြီးတော့ အခုအပြင်သွားဖို့ ဝတ်ပုံစားပုံကိုလဲ ကြည့်ဦး။
 တစ်ကိုက် တစ်ရာကျော်လေးသာ ပေးရတဲ့ အကျီစ အထက်
 အောက် ဝမ်းဆက် အကျီပုံခပ်တုံးတုံး ရင်ဖုံး လက်ပြတ်ကြီးနဲ့။
 သနပ်ခါး မျှင်မျှင်တွေ ထင်နေအောင် လူးရမှ နေတတ်သူမို့
 အပြင်ထွက်မည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာက သနပ်ခါးစင်း
 မျှင်မျှင်တွေထင်လို့။ တော်တော်ကို ခပ်အောက်အောက် အပြင်
 အဆင်ကြီးနဲ့ပေါ့။ ဒေါင်းမြကြည်အား သေသေချာချာ လှေ့လာ၍
 ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာမဲ့ချင်ချင်။ ပြီးတော့ အံ့ဩချင်ချင်...

“ကဲ... မင်းပြောသလို တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲဆိုပါစို့... အခု ငါ
 သားဟာ မင်းကြောင့် ဈေးကလူတွေ ဝိုင်းထိုးနှက်လိုက်
 တာကို ခံလာရတယ်... ဒေါင်းကဲ့လို့ သုံးချက်ချုပ်ရတယ်...
 ခါးရိုးကို တစ်ခုခုနဲ့ရိုက်ခံထားရလို့ ဖျက်နေတာနဲ့ ခါတ်မှန်
 ရိုက် စစ်ဆေးလိုက်ရတယ်... လက်မှာလဲ ပွန်းရာပဲ့ရာ

ဝရပန်း မျက်နှာမှာလဲ အညိုအမဲတွေနဲ့.. ငါ့သားသက်တမ်း မှာ ဒီလောက် ဆိုး.. ပျားရွေးရွေးဖြစ်တာ ဒီတစ်ခါပထမဆုံးပဲ... ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် ချစ်လွန်းလို့ မထိရက်၊ မရွိုက်ရက်တဲ့ ငါ့သားကြီးကိုကျမှ ကလေးကချေ ကုန်စိမ်းထမ်းတဲ့ ဈေးအလုပ်သမားတွေက ဝိုင်းထိုးတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူး... ငါတရားစွဲမယ်။ အဲဒီလူတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ် ခံကိုခံစေရမယ်... အဲဒါ ငါ့သားခံလိုက်ရလို့ ငါက ငါ့သားအစား လက်တံ့ပြန်တာပဲ... ခက်တာက ငါ့သားခမျာ ဝိုင်းထိုးတဲ့ဒဏ်၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်လို့ရှက်တဲ့ဒဏ်ကြောင့် သူ့ကို ထိုးလွတ်လိုက်တဲ့လူတွေကို မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်... ငါကလဲ ဒီနှယ်မြေမှာ အသိမိတ်ဆွေ မရှိတော့ ဘယ်သူ့လိုက်မေးရမှန်း မသိတာနဲ့ မင်းကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ... မင်းကလဲ ဒီမှာနေတဲ့လူ မင်းအတူအညီတောင်းတဲ့လူတွေက ဝိုင်းရွိုက်ကြတာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရလိုက်တော့ မင်းဆီရောက်လာရတော့တာပေါ့...”

“ကျွန်မက သက်သေနေရာကလာ... တရားခံနေရာက လားအန်တီ...”

“သေချာတာက မင်းအတွက်တော့ နှစ်နေရာစလုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ဒါပေမဲ့... မင်းက ဝိုင်းထိုးလိုက်တဲ့လူတွေရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြမယ်ဆိုရင်တော့ ငါကမင်းကို အရှက်ကွဲအောင်

မလုပ်ပါဘူး...”

“ဒါပေမဲ့... ဒီပြဿနာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောကြရင်တော့ ကျွန်မက စေခိုင်းတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် တရားခံအလိုလို ဖြစ်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား... အဲဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်မက ဒါတွေဂရုမစိုက်ဘူး...”

လက်မတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲရန် ခုနှစ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ ဒေါင်းမြကြည့်၏စိတ်တွေကို အင်မတန်မှ အနှောင့်အယှက်ပေးလှသော နိုင်သမိန်ထောနဲ့တကွ အခုပတ်သက်ရပြီဖြစ်သော သူ့အမေကလဲ ဒေါင်းမြကြည့်ကို ထပ်မံ၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်လေပြီ။ မိမိကြောင့် နိုင်သမိန်ထော့ ဒီလိုဖြစ်ရတာကိုတော့ နည်းနည်းမှ နောင်တမရ။ သူ့ကို သနားကြည့်၍ လည်းမရ။ ကောင်းတယ် ငါပြောရက်သားနဲ့ ငါ့ကိုဆယ်နှောင့်ယှက်လို့ ဒုက္ခရောက်ရတာဟူ၍ပင် ထင်လိုက်သေး။ အဲဒီတုန်းကပေါ့။ ပြဿနာက ဒီမှာမရပ်ပဲ နောက်ဆက်တွဲ သူ့အမေကပါ လာခဲ့ပြီဆို လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ဖြေရှင်းလိုက်ရုံပေါ့ကွယ်။

“အန်တီကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲပြောလိုက်မယ်... အန်တီသားက ကျွန်မကို အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်ပါတယ်.. ကျွန်မသူ့ကို အတန်တန် သတိပေးတဲ့ကြားက ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ပဲ ရှေ့ဆက်တိုးတယ် ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်နှက်ခံရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပေမဲ့ အဲဒီလိုပဲမိမိ

ဖြစ်အောင် သူကပဲ ဖန်တီးတာပါ။ ကျွန်မမှာ အပြစ် မရှိဘူးလို့တော့ မငြင်းချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ရဲ့ ပယောဂမကင်းဘူး... မယုံရင် အန်တီသား အန်တီ ပြန်မေးကြည့်... ပြီးတော့ ဒီရပ်ကွက် ဒီဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မအဒေါ်ဟာ မိန်းမသား နှစ်ယောက်ထဲ နေကြတာ မို့ ကိုယ့်ကုန်ကြွ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ နေရတယ်... ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရှုပ်တဲ့ မိန်းမလို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလဲ အပြောမခံနိုင်သလို ကျွန်မကြောင့်လဲ ကျွန်မ အဒေါ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မညှိုးနွမ်းသွားစေချင်ဘူး... သူဒီလိုမျိုး ဈေးထဲမှာ ကျွန်မ နောက်လိုက်တယ်။ ကျွန်မကို စကားတွေ တတွတ်တွတ် လိုက်ပြောတယ်။ ကျွန်မက ကုန်ကြွမပျက်ချင်လို့ တောင်းပန်တဲ့ ကြားက သူ့ဖွတ်တိုးခဲ့တယ်... စဉ်းစားကြည့်”

“အဒေါ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လုံး ဈေးထဲမှာရှိရက် တူမက ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ဈေးဝယ်တယ်... ဟိုနေရာတွေ၊ ဒီနေရာတွေနဲ့ ဆိုရင် လူတွေက အတင်းပြောကြတော့မယ်။ ကျွန်မက ဈေးဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်ရင်လဲ သူလိုက်ဦးမှာပဲ... အိမ်ပေါ်မတက်ပေမဲ့ အိမ်ပြန်တဲ့လမ်းကို အတူတူလှည့်လျှောက်လာတာ မြင်လိုက်ရုံနဲ့တင် အဒေါ်ကလဲ ဈေးဆိုင်ထိုင်ရက် ကျန်ခဲ့တာကို မြင်ရုံနဲ့တင် လူတွေက မဟုတ်တာတွေ ကြုံတွေ့ပြီး အမျိုးစုံပြောကြတော့မှာ... ကျွန်မ သိက္ခာကျတယ်... ဒေါ်လေးလဲ သိက္ခာကျတယ်...

မှန်တာပြောရရင် ဒါက အန်တီတို့လို သူဌေးတွေနေတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မဟုတ်ဘူး အလယ်အလတ်တန်းစားနဲ့ အခြေခံလူတန်းစားတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ပါ... တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် စပ်စုရတာကိုလဲ ဝါသနာပါကြတယ်... သွားပုတ်လေလွင့် ပြောရတာတို့လဲ အလေ့အထဖြစ်နေပြီး အတင်းအဖျင်းတို့ ထင်မြင်ချက်တို့နဲ့ လူတစ်ဘက်သားကို ဝေဖန်ဖို့လဲ သူတို့ဝါသနာပါကြတယ်... အဲဒီတော့ သူတို့အမြင်မှာ အန်တီသားနဲ့ကျွန်မ အိမ်အတူတူ ပြန်တာကိုလောက်ပဲ မြင်ပြီး ရှေ့ဆက်ဘာတွေ ဆက်ထင်ကြေးပေးကြမလဲ... ဘာတွေပြောကြမလဲ... အန်တီပဲ စဉ်းစားကြည့်... ကျွန်မအဲဒါမျိုးကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး... ဒီတော့ သူ့ကိုကျွန်မနောက် ဆက်မလိုက်လာနိုင်မဲ့ နည်းကို ကျွန်မ သုံးရတော့တာပေါ့...”

နံရံကပ်နာရီမှ ရှစ်နာရီခွဲသံသဲ့သဲ့တစ်ချက်မည်၏။ အဲဒီအသံနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါင်းမြကြည့်က ချက်ချင်းထရပ်လိုက်လေသည်။ ရိုင်းတယ်ပဲပြောပြော သူမတစ်စက်မှ စိတ်မဝင်စားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖြေရှင်းရတာလောက် စိတ်မပါတာလဲမရှိ ဒါကြောင့်မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးရော ကိစ္စဖြတ်ချင်တာနဲ့ အချိန်ကိုက် ထရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေ ငါမသိချင်ဘူး... ငါသိချင်တာက ငါ့သားကို တယ်သူတွေ ရိုက်လွှတ်လိုက်သလဲဆိုတာကို မေးတာ။

မင်းဆီက အကြောင်းပြချက်တွေ နားထောင်ရအောင်လာတာ မဟုတ်ဘူး...”

“ကျွန်မက အကြောင်းပြတာမဟုတ်ပါဘူး... အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတာ... အန်တီသားအမှားတွေကို ထောက်ပြတာ၊ ကဲ... အန်တီ ကျွန်မပေးထားတဲ့ အချိန်က ဒီလောက်ပါပဲ... ရှစ်နာရီခွဲပြီးလို့ သုံးမိနစ်တောင် စွန်းနေပြီ... ကျွန်မ အလုပ်သွားရတော့မှာမို့ အန်တီကိုတော့ အားနာပါရဲ့... ကျွန်မဆက်ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့ဘူးလို့ သတိပေးပါရစေ...”

“ငါ့သားကို ရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေနာမည် မင်းမပြောရသေးဘူး... ဒေါင်းမြကြည်... ငါလာတဲ့ကိစ္စကအဲဒါပဲ”

“ကျွန်မ ပြောမပြနိုင်ပါဘူး သူတို့က ကျွန်မရဲ့ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုးလို ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မက နာမည်တပ်ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ကူညီပေးတဲ့ စေတနာကို ကျွန်မ မစော်ကားချင်ဘူး... ဒီတော့ အန်တီဘယ်လို မေးမေး ကျွန်မမပြောဘူး... အဲဒီအတွက် ကျွန်မကို ကြိုက်တဲ့နေရာကနေ ခေါ်တွေ့စစ်ဆေးလဲ ကျွန်မ ဝရမစိုက်ဘူး...”

“မင်းတော်တော်ရိုင်းခိုင်းတဲ့ မိန်းမပဲ... မင်းအကျင့်ထ ဒီလိုပဲလား ယောက်ျားတကာကို မြူဆွယ်ပြီး မင်းလိုရာ

ခိုင်းမို့ အရန်သင့်ထားတတ်တာပဲလား... ။ အေး... အဲဒီထဲမှာ ငါ့သားတော့ အပါမခံနိုင်ဘူးဟေ့...”

“ကျွန်မကို သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာပါ အန်တီ... အဲဒီလောက် မှိုချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတာတော့ မကောင်းပါဘူး... ကျွန်မ အလကားနေရင်း ကိုယ့်မိခင်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမုန်းမပွားပါရစေနဲ့ အန်တီစကားတွေ ဒီနေရာမှာတင် ရပ်တန်းကရပ်ရင် ကောင်းမယ်...”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ငါ့သားက စိတ်ဝင်စားတာ ခံရတယ်ဆိုပြီး အပိုင်ဖမ်းဖို့လဲ မကြိုးစားနဲ့ ဒေါင်းမြကြည် မင်းဟာ ငါ့ချွေးမအဖြစ် ဘယ်တော့မှနေရာ မရစေရဘူးမှတ်... ငါ့သားမှာ မင်းထက်အစစအရာရာသာတဲ့ ဇနီးလောင်းက အဆင်သင့်ရှိပြီသား၊ ငါ့သားက ရည်းစားရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ထားတတ်လို့ သူ့ရည်းစားတွေထဲက ရည်းစားတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မင်းကိုရည်ရွယ်တာ... သူဟာ ဘယ်တော့မှ မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ဇနီးမယားနေရာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး... အခုမင်းဒီလို ပေါ်ပြုလာဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တဲ့အတွက် သူ့ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်သွားလို့ မင်းကို စိတ်ထဲမှာ ကျေချင်မှကျေမှာ... အဲဒီအတွက် သူ့ဘက်က ဆိုးဆိုးရွားရွား တုံ့ပြန်လာရင် မင်းပဲ နစ်နာမှာနော်... အဲဒါ ကြိုတင်သတိပေးထားတယ်... ဒီတော့ ငါ့ပေးနှောင့်ယှက်တာမခံချင်ရင် မင်းအကောင်တွေ နာမည်ပြော

ပျော်ရွှင်စရာ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

မပြောခဲ့ရင် မင်းနာမည်ပျက်လောက်တဲ့အထိ ငါ့သားက လက်စားချေလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်နေတယ်... အေး... ငါ့သားက လက်စားမချေရင်တောင် ငါကမနေဘူး...”

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာ ကောင်း လိုက်သလဲ။ ဒေါင်းမြကြည်သည် မိမိမုန်းတီးနေရသော လူတစ် ဦး၏ မိခင်ထံမှ ခြိမ်းခြောက်သော၊ နှိမ်ချသော၊ ကဲ့ရဲ့သော၊ ခန့် သော၊ အထင်သေးသော စကားလုံးပေါင်းများစွာနှင့် အကြည့် တို့ကြောင့် နိုင်သမိန်ထော၏ မိခင်ကိုပင် နာကြည်းခံပြင်း သွား မိတော့သည်။ ဒါဟာ အဓိက တရားခံဘယ်သူလဲ။ သူ့ကြောင့် ပဲပေါ့ နိုင်သမိန်ထောကြောင့်ပဲပေါ့။

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက် အ သည်းနုလုံးထဲက တဆတ်ဆတ်နာကျင်ကာ ပြန်ရန်တွေ့ရန် စကား လုံးတွေက လည်ချောင်းဝမှာ ဆိုပိတ်နေတော့၏။

“အန်တီပြန်ပါ... ကျွန်မအလုပ်ချိန် မမှီတော့ပဲနေမယ်... အန်တီကို ကျွန်မပေးထားတဲ့အချိန်ထက် အန်တီပိုလဲ ယူသေးတယ်၊ ကျွန်မကိုလဲ ဇော်ကားသေးတယ်...”

“မင်း... ငါ့ကို နှင်စရာမလိုဘူး... ငါပြောချင်တဲ့စကားလဲ ကုန်နေပြီ... မင်းမနှင်ခင် ငါကပြန်မလို့ပါ... အေး... အခု တော့ မင်းကဦးသွားပြီပေါ့... တစ်ခုသတိပေးခဲ့မယ် ငါ့သား နဲ့မင်းနည်းနည်းလေးမှ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွဲဖို့တောင် မစဉ်း စားနဲ့ မင်းဖွဲ့ နှစ်နာသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သမီးကလေးကို

ရှေးဆန်းလှပတဲ့ကျွန်းစာ ၀၂၇၉

ကိုယ်ချင်းစာပြီး သတိပေးသွားတာနေ့...”

ခနဲတဲ့တဲ့လေသံဖြင့် မဲ့ပြုံးများက ဒေါင်းမြကြည်၏ မာနကို များစွာ ထိခိုက်တော့သည်။ မခံချင်စိတ်က ရုန်းကြွလာ ကာ ရည်ရွယ်ထားခြင်းမရှိသော စကားတို့က နှုတ်ဖျားမှ ထွက် ပေါ်လာတော့၏။

“အန်တီသားက ကျွန်မကို အပျော်ကြံတာလား... တကယ် စိတ်ဝင်စားလို့ ပတ်သက်သလားဆိုတာ အန်တီဘာကြား လောင်းပြီး ပြောနိုင်မလဲ... ကျွန်မကတော့ ဘယ်တော့မှ ရှောင်မပြေးဘူး... သူ့လာပတ်သက်မြဲ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ ကအခုတော့ အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး ပြန်လက်ခံဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်ပြီ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားသလဲ သိလား၊ အန်တီစကားတွေကို နာကြည်းလို့... အန်တီ သားကို မုန်းလို့... ကျွန်မက ပြန်ကလဲစားချေတာ ကျွန်မ တို့ရဲ့ အားပြိုင်မှုမှာ ဘယ်သူနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ တစ်ခုတော့... ကျွန်မကလဲ အန်တီကို သတိပေးလိုက် မယ်... အဲဒါကတော့ ကိုယ့်သားဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ နိုင်အောင်ထိန်းဆိုတာပဲ...”

“ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘယ်လိုမိန်းမ မျိုးလဲဆိုတာ အန်တီနဲ့ အန်တီသား မှတ်မှတ်ရရကို ရှိသွား ရအောင် လုပ်ပြရလိမ့်မယ်... ကျွန်မဘာသာ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေနေတဲ့ဘဝကို အရင်လာနှောင့်ယှက်တာ

အန်တီသား... ပြီးတော့အန်တီပဲ... ကျွန်မကို အဲ့ဒီလို ရိုင်းစိုင်းတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာအောင် အန်တီနဲ့ အန်တီသား ပဲ ပြောင်းလဲဝစ်လိုက်တာ...။ ကဲ... အန်တီအပြင်ထွက်ပါ ကျွန်မအလုပ်ချိန် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ... အန်တီ အိမ် အပြင်မထွက်မချင်း ကျွန်မအိမ်သော့ခတ်လို့ မရတဲ့အ တွက် တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ထွက်ပေးပါ... အန်တီ မှာ ပြောစရာတွေ ကျန်သေးရင် နောက်တစ်နေ့ မနက် စောစောထလာပြီး လာပြောနိုင်ပါတယ်။ အင်း... သိပ် ပျော်စရာကောင်းတာပဲ... ကျွန်မ တစ်ခါမှ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားမများဖူးဘူး... သူတပါး စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်သွားအောင်လဲ နှစ်နှစ်နာနာ မပြောဖူးဘူး... ရိုင်းစိုင်းတဲ့စကားတွေလဲ မသုံးနှုန်းဖူးဘူး... အခုတော့ အန်တီနေ့တိုင်း ကျွန်မကို လာရန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အတွက် အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုအနေနဲ့ အင်မတန် ပျော်ဖို့ကောင်းမှာပဲနော်... ကျွန်မဘဝက နေ့စဉ်ရိုးရိုး အဖြစ် အပျက်တွေနဲ့ ဖြတ်သန်းနေကျကို အန်တီက ပြောင်းလဲ ပေးပြန်ပြီ။ အန်တီသားနဲ့ အန်တီကတော့ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မလို့ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အေးအေးမိန်းမရဲ့ စရိုက်တွေကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့ လူထူးလူဆန်းတွေပဲသိလား အန်တီ... ဟင်း ဟင်း...

တောက်ခတ်သံ တစ်ချက်က သူမ၏ စကားသံများ အဆုံး၌ နောက်ဆက်တွဲ ကြားရသော အသံပဲဖြစ်လေသည်။

ဒေါင်းမြကြည်၏ရှေ့မှ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ဖြတ်ကျော်၍ အခန်း ဝသို့ ခြေထောက်ဆောင်လျက် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားတော့ ၏။ အဲဒါပဲပေါ့ ကွာခြားမှုဆိုတာ။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ အဆင့် အတန်းခိမ်တဲ့ လူတွေရန်တွေကြတာခြင်းအတူတူ ဒေါင်းမြကြည် တို့လို လူတွေက လူတစ်ဘက်သားနာအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆိုတာ ပိုတတ်ပြီးသား သူတို့လို အထက်တန်းစားတွေ ရိုင်းပျတ် စကားနဲ့ ရန်တွေ တယ်ဆိုတာ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ အိပ်နေသလောက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ သူမမသိရှာသေး။

“မင်းအိမ်ရိပ်ကို ငါနင်းတာဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပဲတော့... နောက်ဆို ကိုယ့်ကိုစော်ကားမဲ့အိမ်ကို လာမို့ကိုယ့်ခြေ ထောက်တွေကို ကိုယ်ဖြတ်ပစ်မယ်...”

သူမ ထိုသို့တစ်ချက် ကြိမ်းဝါးလိုက်သေး။ ဒေါင်းမြ ကြည်က သူမ၏ အနိုင်စကားတို့အတွက် ကျေနပ်လျက် ကျန်ရစ် ရသည်။ သို့သော် နိုင်သမိန်ထော၏မိခင်မှာ သူမကြိမ်းဝါးသကဲ့ သို့ ဒီအိမ်ရိပ်နင်းတာ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံး ဖြစ်ရမယ်ဆိုသော စကားပြောခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသွားခဲ့ကြောင်း အဲ့ဒီအချိန်က မသိ လိုက်ရှာချေ။ ထိုနည်းအတူပင် ဒေါင်းမြကြည်လဲ မသိခဲ့ရှာပါ။

ဒေါင်းမြကြည်၏ အိမ်ရိပ်ကို နိုင်သမိန်ထော၏ မိခင်ဒုတိယအကြိမ် နင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးစေသော အဖြစ်အပျက် များက များမကြာမီမှာပင် ဖြစ်ပွားလာခဲ့သောကြောင့်တည်း။

၂၅၂ ဝိသုဒ္ဓိ (သေးတက္ကသိုလ်)

မတွေ့ရသော နှစ်ပတ်အချိန်အတွင်းမှာ လွမ်းရသော အလွမ်းတို့ကိုစုလျှက် ကိုယ်သူမကို မလှမ်းမကမ်းမှ အကြာကြီး ဝေးနေမိပါသည်။ အလုပ်ဆင်းချိန်နား နိုးနေ၍ ထင့်။ သူမရော နံဘေးကောင်တာက သီတာခင်နှင့် တင့်တင့်ပါ စာရင်း စာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် သုံးယောက်ခေါင်းချင်းဆိုင် တွက်ချက်နေကြ တာ တွေ့ရသည်။

မင်းဘဝက ဘာလို့ဒီလောက် ကိုယ်နဲ့အဆင့်တွေ ကွာနေရသလဲ။ မင်းသာ ဒီထက်အဆင့်အတန်း မြင့်မားမယ် ဆိုရင် မေမေလဲ ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်ခါနေမှာ မဟုတ်။ ရုပ်လှ တာ၊ မလှတာ မဆိုင်ဘူး မေမေက ကိုယ်သဘောကျရင် ပြီးတော့ အဆင့်အတန်းတူရင် သဘောတူမဲ့ မေမေမျိုးပါ။ မင်း မလှပေမဲ့ ကိုယ်မင်းကို ချစ်တယ်... မြတ်နိုးတယ်... ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ နိုင်ရဲ့နဲ့ တင်အောင်သန်းတို့ ကြိုက်သလောက် အံ့သြကြစမ်း။

“လုပ်ပြန်ပြီ... မမှတ်သေးဘူး၊ သွားဦးမလို့လားကွာ... ဒီ တစ်ခါဆိုရင် မင်းကိုကြံတောတန်းပို့ရမယ် ထင်တယ်...”

... ဟု တင်အောင်သန်းက ကိုယ်ဒီကိုလာမယ် ဆိုတာသိလျှင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲလေသည်။

“မရှူးစမ်းပါနဲ့ကွာ... တစ်ခါခံရတာလဲ မမှတ်သေးဘူး... ဒီတစ်ခါဆို ဒဂုံကုန်တိုက်က သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမား တွေ ပိုင်းရိုက်တာ ခံရလိမ့်မယ် သမိန်ထောရဲ့...”

လူဆန်းလှပတဲ့ပျိုနီစာ ၀၂၅၃

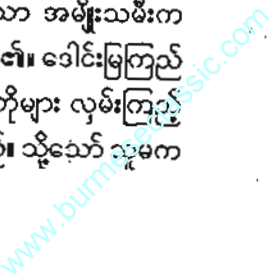
“မဟုတ်ဘူး မှတ်သန်း... ငါသူ့ကိုလွမ်းဖို့ နေလို့တောင် မရဘူး သွားကြည့်ချင်တာပါ... မနှောင့်ယှက်ချင်ပါဘူး နောက်ပြီး မေမေသွားဆဲတာကိုလဲ တောင်းပန်ချင်တယ် ပြီးတော့ ငါ့အခြေအနေတွေလဲ ပြောပြချင်တယ် သူ့ကို ပြောလိုက်ရရင် ငါ့ရင်တွေ မွှားကျပ်မနေတော့ဘူး ထင် တာပဲ...”

တင်အောင်သန်းက ငြိမ်သွား၏။ နိုင်ရဲ့ပြောသော တစ်ခွန်းကိုတော့ ကိုယ်စိတ်က ခိုက်ရသည်။

“မင်းကို ပိုင်းရိုက်အောင်လုပ်လို့ ဒေါင်းမြကြည်ကို မင်းတ မင်ကလဲ့စားချေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

ဟူသော စကားတည်း။ ကိုယ် မရည်ရွယ်ပါဘူး မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ကလဲ့စားချေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကိုယ်နာကြည်းလို့ မရတာကိုက ကိုယ့်ရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခုပါပဲ ဒေါင်းမြကြည်။

သူသည် ဒီကိုမလာခင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြော ခဲ့သော စကားများကို ကြားယောင်ရင်း သူမ၏ရယ်ရယ် ပြုံးပြုံး မျက်နှာကလေးကို ငေးကောင်းကောင်းနှင့် ငေးနေမိပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သီတာခင်ဟု သူသိပြီးဖြစ်သော အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက် မော့လိုက်ချိန်မှာ သူ့ကို မြင်သွားခဲ့၏။ ဒေါင်းမြကြည် ကို တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောသောအခါ ကိုယ့်ကိုများ လှမ်းကြည့် လာဟု ကိုယ်ရင်ခုန်စွာ မျှော်လင့်မိလေသည်။ သို့သော် သူမက

ရက်စက်နိုင်သူပဲဖြစ်၏။ တစ်စက်မျှ မော့မကြည့် သီတာခင်နှင့် တင့်တင့်ကသာလျှင် သူ့ကိုလှမ်း၍ ပြုံးပြပေါ်ရသည်။ ဟာ ဘာဖြစ် သလဲကွာ သူမဟာ ကိုယ့်ကိုအဆုံးစွန် အရှက်ကွဲအနာထရဖြစ် အောင် ရက်စက်ပြီးပြီပဲ ဒီတစ်ခါ ရက်စက်လဲခံမယ် သူမအနား ကို သွားကိုသွားရမှာပဲ။ အဲဒါကိုယ်ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ။

“ဒေါင်းမြကြည်... အလုပ်ဘယ်အချိန် ဆင်းတော့မလဲ ဟင်... ကျွန်တော် ဒေါင်းမြကြည်ကို စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့...”

ကိုယ်သည် အရဲစွန့်၍ သူမကို တိုက်ရိုက်မေးမိ ၏။ သူမက ထင်သည့်အတိုင်း မဖြေပေ။ မနေနိုင်သော သီတာ ခင်နှင့် တင့်တင့်တို့က အားနာသော အပြုံးများဖြင့်...

“နောက်... ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ဆင်းရဲတော့မှာပါ... အခုတောင် စာရင်းတွေအကုန်ထည့်ပြီးနေပြီ... အဝတ်လဲ ပြီးမှ ဒေါင်းမြကြည်က ပြန်တတ်တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... မသီတာခင်... အဲဒါ ကျွန်တော်သိပါတယ်... ကျွန်တော် အပြင်ကစောင့်နေမယ်နော်... ဒေါင်းမြကြည်”

“ဟဲ့... နည်းနည်း ဖြေလိုက်ပါဟယ်... ဒေါင်းမြကလဲ... အားနာစရာကြီး...”

တင့်တင့်က အတင်းဆွဲဆိတ်၍ တိုက်တွန်းတော့ မှသာ သူမ၏ နှုတ်ဖျားမှ အဖြေမဟုတ်သော ဒေါင်းတစ်ချက် ညိတ်မျှအဖြေကို ကိုယ်... ဘယ်လောက် ကျေနပ်သွားရသလဲ...

မင်းသိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး... ဒေါင်းမြကြည်။

ဒီနေ့တော့ ကိုယ်... သူမကို ကိုယ့်အကြောင်း တွေ အကုန်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်။ မေမေနဲ့ လူစီတို့က ကိုယ့် ကို သူမနဲ့ ဝေးအောင်လုပ်ကြမှာကိုတော့ ကိုယ်လက်မခံနိုင်ပါ။ သူမကို ပြတ်ပြတ်သားသား တင်ပြဆွေးနွေးမည်။ ကိုယ် မျှော်လင့် ပါရစေ... ကိုယ့်အပေါ် မင်းဆီကပေးမဲ့ ကြင်နာခြင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဂရုဏာတစ်ခုခုကိုဖြစ်ဖြစ် မင်းရက်စက်ထားသမျှ တွေကိုအားနာ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်ဆံတဲ့အမူအရာ ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကိုလေ။

သူမ၏ ယူနီဖောင်းကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး၍ ကုန် တိုက်အပြင် ထွက်လာသော ဒေါင်းမြကြည်ကို ကိုယ်အကြား ငေးမိပြန်ပြီ။ သနပ်ခါးမူန့်တို့ ပျက်ပြယ်စ မျက်နှာပြောင်ပြောင် ကလေးကို ကိုယ်ဘယ်လောက် စွဲလမ်းရသလဲ... မင်းကို ပြော ခွင့်များရရင်...

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်နည်းနည်းပေးနိုင်မလား... ကျွန် တော် စကားပြောချင်လို့...”

“မပေးနိုင်ဘူး... ရှင်ပြောမဲ့ စကားတိုလဲ ကျွန်မ နားမ ထောင်နိုင်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာများ ပတ်သက်နေလို့လဲ ကိုနိုင်သမိန့်ထောရဲ့... ရှင် ပြောမှာဘာလဲ... ရှင်အမေ လာပြောဆိုတာကို တောင်း ပန်ချင်တာလား... ရတယ် မတောင်းပန်နဲ့ ကျွန်မကို ခုကွ ပေးနေကြတဲ့ လူတွေအကုန်လုံးကို အခုတော့ ကျွန်မ

၂၅၆ ၀ ရှင်းစိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်) -

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့လောက်အောင် မုန်း
နေပြီ... ဒီတော့ ဘယ်သူတောင်းပန်တာကိုမှ ကျွန်မ
နားမထောင်ပေးနိုင်ဘူး..."

ထိုစကားဖြင့် တုံ့ပြန်လျက် ဆတ်ကနဲ ကိုယ့်ရှေ့မှ
လှည့်ထွက်သွားသောအခါ ကမန်းကတန်းပင် နောက်မှပြေးလိုက်
ရလေသည်။

"လိုက်လာပြန်ပြီလား... ဒီတစ်ခါ ရှင်တို့ကျွန်မကိုယ်တိုင်
ထီးနဲ့ရိုက်မှာ... ဒါမှမဟုတ်လဲ ကားလမ်းမပေါ် တွန်းချ
မှာ..."

"ကြိုက်သလောက် ရက်စက်စမ်း ရတယ်.. ကျွန်တော်
ဒုက္ခရောက်တာကို ဒေါင်းမြကြည်က ဇိမ်ရိုရို ငေးကြည့်
ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ မကြာခင်လဲ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်
တော့မယ်ဆိုတာ လာပြောတာ..."

သူမများ တုန်လှုပ်သွားလေမလားလို့ ကိုယ်မျှော်
လင့်လိုက်ရတာ။ သူမထံမှ လှောင်ပြုံးကိုသာ ကိုယ်ရရှိလေသည်။
ဘာဖြစ်သလဲကွာ... ကိုယ်မကြာခင်မှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ရင်ဆိုင်
ရတော့မလဲဆိုတာ သူမသိကို သိထားမှဖြစ်မယ်။ ဘတ်(စ်)ကား
မှတ်တိုင်မှာ လူတွေတစ်စုတစ်ပင်ရှိနေတာကို ကိုယ်ကျေနပ်သွား
သည်။ ဒေါင်းမြကြည် အတိ(စ်)ကား မရမချင်း ကိုယ်ပြောချင်
တာ ပြောခွင့်ရမည်ဖြစ်၍တည်း။ ဒေါင်းမြကြည်ကတော့ ဘတ်(စ်)
ကားတွေကြပ်လို့ စိတ်ညစ်ရှာတော့မှာ ကိုယ်ဒီတစ်ခါတော့ မင်း

လူ့သန်းလှဝတ်လျှိန်စာ ၀၂၅၇

ထက် ကိုယ့်တို့ကိုယ်သနားလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းဘတ်(စ်)ကား
မရပါစေနဲ့လို့ ကိုယ်ဆုတောင်းရဦးမည်။ သူမနဲဘေးတွေ တမင်
ကပ်သပ်ရပ်လျက် ကိုယ့်ဒုက္ခများကို စတင်တင်ပြမိသည်။

"ကျွန်တော်... ဒေါင်းမြကြည်ကို ချစ်နေတာ ဒေါင်းမြကြည်
သိပါတယ်နော်... တော်တော်ကို ကြာသွားပြီဗျာ...
ကျွန်တော်တို့ စတွေ့ကတည်းကဆိုရင် ခြောက်လတောင်
ရှိပြီ... ကျွန်တော်လဲ ပြဿနာပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖူး
ပြီးပြီ.. ပိုဆိုးတဲ့ ပြဿနာက ကျွန်တော်က Final Part
II တက်နေတော့ အခုဆိုရင် Bloc Posting ဝင်ပြီးလို့
နှစ်လရှိပြီ... ကျွန်တော်က SURGERY Posting ဆင်း
နေရတာ... သုံးလတစ်ခါ Posting ပြောင်းသလို စားမေး
ပွဲလဲ ပြေရတယ်ဗျာ... စာမေးပွဲကလဲ သေရေးရှင်ရေးတမျှ
အရေးကြီးချိန်မှာ ကျွန်တော်ခုထိ စာမေးပွဲအတွက် ဘာစာ
မှ မမတ်ရသေးတဲ့ ပြဿနာလဲ ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်
စာမမတ်ဖြစ်သလဲဆိုတာ ဒေါင်းမြကြည် သိနေမှာပါ...
အဲ့ဒီလို စားမေးပွဲက အရေးကြီးရက် စာမမတ်ဖြစ်တဲ့
ပြဿနာထက် အဆတစ်ရာပိုဆိုးရွားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို
အခု ကျွန်တော် ထပ်ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဘာပြဿနာလဲ
သိလား... မေမေက ကျွန်တော့်ကို လူစီနဲ့ ချက်ချင်းပဲ
လက်ထပ်ပေးတော့မဲ့ ပြဿနာလေ... လောလောဆယ်
လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ရမတဲ့... ကျွန်တော် Posting

၂၅၈ ဝှ်းမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

စာမေးပွဲပြီးမှ ဟိုတယ်လ်ကြီးတစ်ခုခုမှာ လက်ထပ်စွဲ ကျင်းပပေးမတဲ့... အဲဒီပြဿနာက ကျွန်တော့်အတွက် စားမေးပွဲကျမှာ သေချာနေတဲ့ ပြဿနာထက် ပိုဆိုး တယ်ဗျ...”

“ရှင်ပြဿနာတွေ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်... ကျွန်မ က ကျွန်မဘဝသက်သက်... ရှင်က ရှင်ဘဝသက်သက်ပဲ... ကျွန်မတို့က ရန်သူလဲမဟုတ်ဘူး... မိတ်ဆွေလဲမဟုတ်ဘူး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်ကိုမြဲမုန်တစ်မုန်လောက်တောင် အတင်မခံခဲ့ဘူးဆိုတာကို မြဲမြဲမှတ်ထားဦး...”

“ကျွန်တော့်ကို ဒေါင်းမြကြည်အလိုလို မုန်းနေတာဟာလဲ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို စိတ်ထဲမှာ မြဲမုန်တစ်မုန်လို ထည့်ထားတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား... ဒေါင်းမြကြည်၊ အဲဒါကိုလဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်ဗျာ ဘာဖြစ်သလဲ...”

ဇူးပါ... ဟု ဒေါင်းမြကြည်က တစ်ချက်တွေးမိလျှင် လျှစ်တန် ပြုံးမိတော့မလို့။ သူ့က သူမမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့် နေပါလားဟူသော အသိဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာကိုက်ကာ ဆံပင်ဖြင့် ကွယ်၍ ဒေါင်းငုံ့ချလိုက်ရလေသည်။ အံ့ဩပါရဲ့ သူ အပေါ် အဆုံးစွန်အရွက်ခွဲခဲ့ပြီးတာကိုလဲ မမှတ်သေးသတဲ့ အဲဒါ ထားတော့ သူ့ဘာသာသူ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲ သူမကို မခံခို မခံသာဖြစ်အောင် တမင်ပဲ လာအသိပေးနေသလား။ အို ဒီက ဘာမှ မတုန်လှုပ်သေးတော့။

ရှေးသန်းလှဝတ်စုံတို့၏ ၂၅၉

“ကျွန်တော် လူစိုကို မချစ်ဘူး... သူ့ကို လက်မထပ်နိုင် ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား... ဒီလောကမှာ ကျွန်တော် အချစ်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ... ကျွန်တော် လက်ထပ်မဲ့ မိန်းကလေးကလဲ တစ်ယောက်ထဲ... သူက ဒေါင်းမြကြည်ပဲ။ ဒေါင်းမြကြည် ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်း လေးမှ မစဉ်းစားပေးနိုင်ဘူးလား...”

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဘဝအဆက်ဆက် မုန်းနေမှာ အမှန်ပဲ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ... အဲဒါ ကျွန်တော် တွေး မရဘူး... ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အလိုလို မုန်းနေရ သလဲ... ကဲ... ခင်ဗျား မုန်းချင်သလောက် မုန်းဗျာ... ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်နေမှာပဲ...”

“ရှင်လက်ထပ်ရမဲ့ ဇနီးလောင်းအပေါ် သစ္စာရှိသင့်ပါတယ် ကျွန်မကို အဲဒီစကားတွေ လာမပြောသင့်ဘူး နေစမ်းမပါ ဦး... ကျွန်မနဲ့ ရှင်ဘာမှ မပတ်သက်ပဲ ကျွန်မကို ရှင်ဘာ ကြောင့် လာပြောနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားမရဘူး”

မစဉ်းစားပါနဲ့ ဒေါင်းမြကြည်။ မင်းစဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကျန်ခဲ့စေချင်လို့ ဒီလို စကားတွေ ပြောပြနေရတာပေါ့ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ တုံ့ပြန်လိုက်ပြီး ပု...

“သိစေချင်လို့ပေါ့... မင်းသိစေချင်လို့ပေါ့ ဒေါင်းမြကြည်... ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်နေပြီ

၂၆၀ ဂျွန်နီ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကျွန်တော်ဘာပေ့ လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ဒေါင်းမြကြည် သိကို သိထားမှ ဖြစ်မယ်... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒေါင်းမြ ကြည် တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ သိပ်သိစေချင်တယ်...”

ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးကို ခပ်ပျဗျ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဒီကားက ဒေါင်းမြကြည်တက်လို့ရအောင် အတော်လေး ချောင် ချောင်ချိချိ ရှိလှချ် ကိုယ်ပြောရမယ့် စကားတွေ မပြောလိုက်ရ မှာ စိုးရိမ်ကာ ကိုယ့်ရင်တွေ ပူလာရပြီ။ မဖြစ်ဘူး မြန်မြန် ပြောမှပါ။

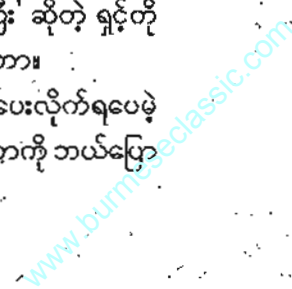
“ဒေါင်းမြကြည်... မင်းကို ကျွန်တော်ချစ်တဲ့အတွက် လူ့စံ နဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် မေမေနဲ့ အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး ငြင်းရလိမ့်မယ်... မေမေကတော့ သူ့အကြံအစည် ကို ဘယ်တော့မှ ဖျက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်... ဖြစ်အောင် သူ့ အကောင်အထည်ဖော် မှာပဲ... ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် မေမေမသိနိုင်တဲ့နေရာတစ်ခုထိ ကျွန်တော်သွားနေမှ ဖြစ်တော့မယ်... မေမေက သူ့အိမ် ပေါ်ကနေ ကျွန်တော်အတိအလင်း ကြေညာပြီး ဆင်းခွင့် လဲပေးမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ကျွန်တော်မသိမသာ မေမေ့ကို အသိမပေးပဲ ထွက်ပြေးရမှာဗျ... အဲ့ဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ တသိကြီးရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာ ဒေါင်းမြကြည်တော့သာကြည့်တော့... စာရေး ကလေး ဒေရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ မိဘ အိမ်ကနေထွက်ပြေး

လူ့သန်းလှဝတ်လျှိုစာ ၂၆၁

ပြီး တခြားတစ်နေရာမှာလဲ သွားနေရဦးမယ်... ကျွန် တော့်ကို တစ်စက်ကလေးမှ မချစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဆိုထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့မှန်းသိရက် အရူး အမူး မျှော်လင့်နေမိဦးမယ်... မိဘအရိပ်အောက်က ထွက် လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော် ကြိုးစားရပ် တည်ရမှာလဲ ဘယ်နှစ်နှစ် ဘယ်နှစ်ကာလမှန်းမသိ... ဒေါင်းမြကြည်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှားမှ လက် ခံနိုင်မှာလဲ မသိ... မိဘတွေကလဲ အချိန်သိပ်ကြာလာရင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ စွန့်ပစ်မှာကိုလဲ ခံရဦးကသေချာနဲ့... ကဲ... ကျွန်တော်မှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခတွေ တသိကြီးရှိလို့က် သလဲ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေကို မမူဘူး... ကျွန် တော် ရင်ဆိုင်ရဲတယ် ကျွန်တော်မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို လက်မထပ်ချင်ပဲ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းမဆီ က လက်ထပ်ခွင့်ကို လိုချင်လို့ ဒီလိုဒုက္ခတွေတွေ့ရတာ ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်... အဲဒါ ဘယ်ဘဝက ဝင်ကြွေး လဲ မသိဘူးဗျ... အံ့ဩစရာကောင်းသား...”

အဲဒါ... ဟိုးအရင်ဘဝက 'ဒေါင်းမ' ဆိုတဲ့ ကျွန်မက ခု နိုင်သမိန်ထော ဖြစ်နေတဲ့ 'မောင်မောင်ကြီး' ဆိုတဲ့ ရှင်ကို နှိပ်ခဲ့တဲ့ ကျိန်စာတွေပဲပေါ့... ရှင်မှ မသိသေးတာ။

ဟိုး အရင်ဘဝက ရှင်ကို အရူးပေးလိုက်ရပေမဲ့ ဘဝမှာ ဒီလိုနိုင်ခွင့်တွေ တစ်ဘက်သက်ရနေတာကို ဘယ်ပြော

ရမလဲရှင် သိပ်ကိုကျေနပ်နေသည်ကွယ်။ ကျိန်စာဆိုတာကြီးကို အယုံအကြည် သိပ်ထားတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဒေါင်းမြကြည်ဟာ ဆူကို ဤသို့အနိုင်ရခြင်းကို ခုံမင်သည်။ သူ့ကို တစ်စက်လေးမှလဲ သနားလို့မရတာ ခက်သား။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ သူမအပေါ် အသည်း အသန် ချစ်သလဲဆိုတာလဲ စိတ်ကူးယဉ်ကြည်နူးကြည့်လို့ကို မရ။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် နိုင်သမိန်ထောနဲ့ ပတ်သက်၍ ဒေါင်းမြကြည် ရဲ့ ခံစားချက်က ငလာသက်သက် တစ်ခုပဲပိုတယ်။ သူ့ကို မုန်းနေတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပဲ... အဲဒါပဲ ထင်ထင်ရှားရှား ခံစားလို့ ရပြီး ဒီထက်ပိုလဲ ခံစားကြည့်လို့မရ။ ဘေးအမြင် အံ့ဩရလောက် အောင် ထိုသူ အသည်းအသန် ချစ်မြတ်နိုးတာကို ခံယူခွင့်ရသော မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝကိုတောင် ဂုဏ်ယူကြည့်လို့မရ။

ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တက်ပြီးနောက် မှတ်တိုင်မှာ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်နေသော နိုင်သမိန်ထောကို တစ်ချက်မျှသာ လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ဒီလူဟာ 'အချစ်' ဆိုသော စိတ်ခံစားချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့ဘဝသူ နှစ်မြှုပ်တော့မှာပါလား။ ဖာင့်အင်း သူ့ကိုသူမ ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်မိုးမှ မပေးမိစေရ။ သူ့ဘဝသူ ဖန်တီးတာ သူမအနေသာကြီးပါ။ ဒီကိစ္စဟာ ကြာရင်သူ့အလို လိုကို အဆင်ပြေသွားမှာ။ သိပ်ကြာရင်ပေါ့။

သူမထံမှ မပြောင်းမလဲသော အခြေအနေတော့ ကြောင့် ကြာရင်ဒီလူဟာ သူ့ရင်ဆိုင်ရမဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဒက်ခံနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဟာ သူ့လမ်းသူ့ပြန်လျှောက်ရမှာပဲ။

ဒေါင်းမြကြည် ဆိုတဲ့မိန်းမဟာလဲ နေမြအတိုင်း ရှိနေတော့မှာပဲ။ အဲဒါ သိပ်သေချာတယ်။

သို့သော် ဒေါင်းမြကြည် တွေးထင်ထားခဲ့သော အခြေအနေမျိုးက ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ထိုသို့ ဖြစ်မလာခဲ့ပဲ မမျှော်လင့်သော သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကြောင့်ပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့ခြင်းမှာ သူမ၏အရှက်သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ကို စော်ကား ခံလိုက်ရသော ကြီးမားသည့် ပြဿနာတစ်ခုကြောင့်ပင်။

ထိုပြဿနာမှာ နိုင်သမိန်ထော၏မိခင် ဒေါ်မိကွန်း လူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခဲ့သော ပြဿနာပဲတည်း။ နိုင်သမိန်ထော အပေါ် အလိုလိုနေရင်း မုန်းတီးသော အမုန်းတရားများထက် ပိုမို၍ ပမာဏများပြားသော အမုန်းတရားတို့ကို ဒေါင်းမြကြည်ထံမှ ဒေါ်မိကွန်းလှ ရရှိသောအခါ..

တဖန် ခံပြင်းနာကြည်းရမှုများ ဖြစ်စေအောင် ဖန်တီးခဲ့သော ဒေါ်မိကွန်းလှကို အနိုင်ရယူကာ တန်ပြန်ကလဲ့စား ချေလိုသည့် ဒေါင်းမြကြည်၏ အတ္တများက ကြီးမားလာသောအခါ ဒေါင်းမြကြည်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ပြောင်းလဲသွားတော့တာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အဲ့ဒီနေ့ကရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သလို ဒေါ်လေးလဲ နေမကောင်း၍ ဆိုင်မထွက်ပဲ အိမ်မှာနားသည့်ရက်ပင်ဖြစ်လေ သည်။ အင်္ကျီပုံစံညှပ်ပြီးသား အစများကို ရုံးပိတ်ရက်မှာ ရ သလောက်ချုပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်လျက် သီချင်းခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ကာ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားလုပ်နေချိန်။ ဘဲလ်တီးခြင်းမရှိပဲ တခါးကိုတခုနီးစုန်းနီး ဆက်တိုက်ထုလိုက်သံ အသံကျယ်ကျယ်က သူမကိုရော ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မှိန်းနေသည့် ဒေါ်လေးကို ပါစိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်သွားစေခြင်းဖြင့် စတင်တော့တာ ဖြစ်၏။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်... ဘဲလ်တီးရင်ရသားနဲ့ တံခါးကို စွတ်ထုနေတယ်... ကျွန်မပါးစပ်နဲ့ တွေ့တော့မယ် ဒေါ် လေးရေ...”

“မသိလို့ဖြစ်မှာပါကွယ်... စိတ်လိုက်မာန်ပါ သွားဟောက် မနေနဲ့ဦး...”

... ဟု ဒေါ်လေးက ပြေပြေပြစ်ပြစ် ကျေအေးသွား ရှာသား။ ဒေါင်းမြကြည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အပြောလောက်ပဲ ကြိမ်းဝါးတာ။ တကယ့်တကယ့်မှာ ဒေါင်းမြကြည်က လူတစ်ဘက် သားကို အားနာတတ်သူလဲ ဖြစ်လေသည်။

သစ်သားတံခါးနှစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ တွေ့ လိုက်ရသူသည် မျှော်လင့်မထားခဲ့သော ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမက နိုင်သမိန်ထောဇီ မိခင်တည်း။

“မင်း... ငါ့ကိုမှတ်မိမှာပါ... ငါ နိုင်သမိန်ထောရဲ့ အမေ ဒေါ်မိကွန်းလှ ဆိုတာပဲ... မင်း... တံခါးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်မနေ ပါနဲ့... ငါ မင်းအိမ်ထဲကို ဝင်မှဖြစ်မယ်... မင်းငါ့သားကို ငါ့အရိပ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး မင်းအရိပ်ထဲမှာ ခေါ်ထားတာ ကို ငါက ငြိမ်ခံမယ်များ ထင်သလား...။ ဖယ်... ငါအိမ် ထဲဝင်မယ်...”

“အန်တီ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ကျွန်မတစ်ခုမှ နားမ လည်တော့ဘူး... နောက်ပြီး... တိုးတိုးသက်သာ ပြောပါ အန်တီ... ကျွန်မတို့နေတာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် သီးသန့် ရပ်ကွက်မဟုတ်ပါဘူး... ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာပါ... ပြီးတော့ ကန်ထရိုက်တိုက်တန်း အခန်းအများကြီးတွေ ထဲက တစ်ခန်းမှာ နေတာပါ... ဘေးကကြားရင် ကျွန်မတို့ သိက္ခာထိခိုက်ပါတယ်...”

ဒေါ်မိကွန်းလှသည် ဘာတွေများ ဒီလေ့နဲ့ ဒေါသ

တကြီး ပြစ်လာသည်မသိ။ သူမ၏စကားကိုပင် ဆုံးအောင် နားမထောင်ပဲ သူမ၏ ပုခုံးကိုတိုက်ကာ အခန်းထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ဝင်သွား၏။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် လှဲမှီကာ ငေးကြည့်နေသော ဒေါ်လေး၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်ကာ...

“ဘယ်မှာလဲ... ကျွန်မသား...”

“ရှင်... ဘာတွေ လာမေးနေတာပါလဲ အစ်မကြီး... ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မတူမ နှစ်ယောက်ထဲရှိပါတယ် ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါဘူး... အစ်မကြီးရဲ့သားက ဘယ်သူပါလဲ...”

“အို... ဘယ်သူလဲ ဟုတ်လား မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပြီ... အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမတွေ... ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံးကို ကျုံးသွင်းပြီး အပိုင်ချိုင်ဖို့ တူမနဲ့ အတူတူ အဒေါ်ကပါ ကြံရာပါတယ်ပေါ့လေ... အံ့ပါရဲ့”

ကြည့်စမ်း အသားလွတ်စော်ကားနေတာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ။ အော်ကျယ်အော်ကျယ်လုပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတာတည်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်တွေ ဘေးခန်းတွေက နားစွင့်နေကြပြီးသားဆိုသာ ပြေးကြည့်စရာတောင် မလို။ ပြီးတော့အခန်းတံခါးလဲ ဖွင့်ထားသေးရာ ဒေါ်မိကွန်းလှ၏အသံက လှေကားတစ်လျှောက် ပဲ့တင်လျှက်။ တခြားသော အခန်းများဆီ အလိုလို အသံကရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

“ဘာတွေ လာသောင်းကျန်းနေတာလဲ အန်တီ... ကျွန်မကို

စော်ကားတာကို ကျွန်မအဲ့ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု... အန်တီက ဘာမှမသိတဲ့ ကျွန်မဒေါ်လေးကိုပါ ဆွဲထည့်ပြီး သိက္ခာမချပါနဲ့... ကျွန်မ ငဲ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး... ငါ့သား ငါ့ပြန်လာသိမ်းတာ... ငါ့သားလေ... ငါ့သား နိုင်သမိန်အောက်ကို ပြောတာ... မင်းကြောင့် ငါကစိတ်အေးရအောင် သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်တိုင်းကု ချွေးချယ်ထားခဲ့ပြီးတဲ့ လူစိန်ပ အမြန်လက်ထပ်ပေးဖို့လဲ စီစဉ်ရော အကြောက်အကန် ငြင်းတော့တာပဲ... မင်းမှမရရင် ဘယ်မိန်းမမှ မယူနိုင်ပါဘူးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေကာနဲ့ ငါသံသယတော့ ရှိခဲ့သား... ငါဘက်က ချက်ချင်းအပိုင်စီစဉ်နိုင်ရင် သူ့ဘာမှ ငြင်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှောင်လို့ရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး... မင်းကလဲ သူ့ကို အခုထိ လက်မခံသေးပဲ သူ့ဘက်ကသာ တစ်ဘက်သက်ဖြစ်နေတယ်လို့ နိုင်ရဲနဲ့ တင်အောင်သန်းက ပြောပြတာတွေကို ငါကငါ့ဘက်က အပိုင်လို့တွက်ပြီး ဒီနေ့ မနက်ပဲ လူစိန်နဲ့လက်မှတ်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့သားဟာ မနေ့က မနက်ကတည်းက အပြင်ထွက်သွားလိုက်တာ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး... ငါသိလိုက်ပြီ။ မင်းဟာ ငါ့ကိုအရင်တစ်ခါက ငါနဲ့စကားများတဲ့ ကိစ္စကြောင့် အညှိုးထားပြီး ငါ့သားကို ငါ့လက်ထဲက ဆွဲလှဲသွားတာပဲ မဟုတ်လား... နောက်ဆုံးတော့ ဘာထူး

သေးလဲ... မင်းဟာ ငါ့သားတို့ဟန်ပန်တစ်ခွဲသားနဲ့ မကြိုက် နိုင်ပါဘူး... မယူနိုင်ပါဘူးတွေ ဘယ်လောက်လုပ်လုပ်... လက်လွတ်ရခါနီးတော့ ကိုယ့်ဘက်မပါ၊ ပါအောင် ဖန်တီး တော့တာပဲ မဟုတ်လား...”

“အန်တီပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး... အန်တီ သားကို ကျွန်မလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကတစ်ခါဆိုတာ နောက် ဆုံးပဲ... ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ထပ်မတွေ့ကြပါဘူး... တလွဲ ထင်မနေနဲ့ဦး... ကျွန်မတို့ ချိန်းတွေ့ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီသားက ကျွန်မအလုပ်သွားချိန် အလုပ်ပြန်ချိန်တွေ ဘေးက လိုက်စကားပြောတာရှင်... ကျွန်မတာဝန်ကျတဲ့ ကောင်တာနား မကြာခဏ ဖြတ်လျှောက် တတ်တယ် အဲ့ဒီလောက်ထိ ကျွန်မကို အောက်ကျိုတာတော့င် ကျွန်မ ကဲ့သူကို တစ်စက်မှစိတ်ဝင်စားလို့ မရခဲ့တာ အမှန်ပဲ... ကျွန်မဘက်က ဘယ်လိုအမှုအရာမျိုးနဲ့မှ သူ့ကို မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ဘူး... အန်တီသားကသာ အရှက်မရှိကျွန်မ အအော်အငေါက်ခံပြီး လာလာတွေ့နေတာ...”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မျက်နှာကြီးရဲကနဲ ဖြစ်လျှက် ဆွေဆွေ ခုန်အောင် ဒေါသထွက်သွားသော ဒေါ်မိကွန်း လှ၏ မျက်နှာကို ဇိမ်ရိရှိပင် မှဲပြုံးပြုံး၍ ငေးကြည့်ပစ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမအားတစ်နည်းနည်းဖြင့် စိတ်အနှောင့် အယှက်ပေးကြသော နိုင်သမိန်ထောနှင့် သူ၏မိခင်နဲ့ ဒေါင်းမြ

ကြည်အပေါ် ပတ်သက်ဆက်စပ်မှုကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟု တွေးကြည့် ချင်သားပင်။

“အေး... ဒါပေမဲ့မင်းဘာပြောပြော ငါမယုံဘူး... အခု မင်းအိမ်မှာ ငါသားရှိနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်... အခုငါ သားကိုထုတ်ပေးမလား ထုတ်မပေးဘူးလား...”

“အန်တီ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ကျွန်မအိမ်မှာ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ထုတ်ပေးမလဲ... အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေကို လာမစွပ်စွဲပါနဲ့ အန်တီ... ကျွန်မ ဒို့ထက်ကမ်းတက်လာရင် သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး...”

“အောင်မယ်... မင်းကများရာရာစစ မင်းသည်းမခံလည်း ငါဝရမစိုက်ဘူး... ငါဝရစိုက်တာက ငါသားငါပြန်သိမ်းဖို့ပဲ... မင်းထုတ်မပေးရင် မင်းတို့အခန်းထဲဝင်ရှာရလိမ့်မယ်...”

“အို... အို... ကြည့်လည်းပြောပါဦးအန်တီရယ် ကျွန်မက သူ့ကိုအခန်းထဲထည့်ပြီး ဖွက်ထားလောက်တဲ့ အထိလဲ အောက်တန်းမကျပါဘူး... ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုး ရာလိုက်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်အဒေါ်အိမ် ခေါ်လာရတဲ့ အထိလဲ မမိုက်ရိုင်းပါဘူး... ကျွန်မအဒေါ်ကလဲခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မတို့ရဲ့သိက္ခာကို တော်ရုံသင့်ရုံပဲ စော်ကား ပါ အန်တီ... အန်တီအခုလို လာဝုန်းခိုင်းကျတာ သောင်းကျန်းတာဟာ ကျွန်မတို့ဘယ်လောက် နစ်နာသွား

ပြီလဲ ကိုယ်ချင်းစာပါဦး...”

“မင်း... မလိမ်နဲ့နော်... နောက်ပြီး မရှိတဲ့သိက္ခာတွေကို အရောင်တင်ပြမနေနဲ့ အရောင်းစာရေးမ၊ ဈေးသည်မက ဘယ်လောက်တောင်များ သိက္ခာရှိနိုင်တာ မှတ်လို့...”

“ဒီမှာအစ်မကြီး... ကိုယ့်ဘာသာ ရိုးရိုးသားသား အလုပ် လုပ်စားတာကို မထိခိုက်ပါနဲ့... ဈေးရောင်းတာဟာ ခိုးတာ လိမ်တာမဟုတ်ဘူး... နောက်ပြီး ကျွန်မတူမဟာ အဲဒီ လောက်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းကလေးလဲ မဟုတ်ပါ ဘူး... ရှင့်သားကို ရှင်မနိုင်တိုင်း ကျွန်မတို့ကို လာမမပါနဲ့... ကျွန်မ ပိုင်နက်ကျလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲရလိမ့်မယ်... အစ်မကြီး ခြေချထားတဲ့ပိုင်နက်က ဘယ်သူပိုင်နက်လဲဆိုတာကိုလဲ သတိထားဦးလို့ ကျွန်မ သတိပေးချင်တယ်...”

အခန်းနီးနားဝန်းကျင်တို့က ထွက်ကြည့်နေကြ လေပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်တွေက အခန်းဝရန်တာတွေမှာလဲ အားလုံးထွက်ကြည့်လို့... ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ သူတို့အား လုံး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ကြတော့မည်။

မရည်ရွယ်ပါပဲ ဟိုတစ်ခါက သူ့စဉ်ခိုင်းရိုက် ဖြစ် အောင် သူမရုတ်တရက် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းကြောင့် လူ့အများက အာရုံစိုက်နေကြချိန်၊ ဒေါင်းမြကြည့်လို သာမန်မိန်းမကို ရုပ်ရည် ချောမောသော သူဌေးသားကလေးက ဘာလို့အသည်းအသန် သဘောကျသလဲ။ ဒေါင်းမြကြည့်က ဘာလို့မကြည်ဖြူပဲ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သလဲ ဆိုတာတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောစရာ

တစ်ခုဖြစ်နေချိန်၊ ယခုလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေ ဖြစ်ကြတော့ ဒါဟာတကယ်ပဲလားဟု သံသယဖြစ် ကုန်ကြတော့မည်။ ဒေါင်းမြကြည့်များ တကယ်ပဲအဲဒီကောင်လေးကို ဖွတ်ထား သလားလို့ အကျယ်ချဲ့ ပြောချင်ပြောကြတော့မည်။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တောင် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်လဲ။

အေးချမ်းငြိမ်သက်လှသော သူမ၏အဝသည် သမိန်ထောနှင့်စတင် ဇွန်ချိန်မှစ၍ ပြောင်းလဲမှုများစွာနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

“ဪ... ဪ... တရားတောင် စွဲစွဲမလို့တဲ့... အေးလေး ရှင်တို့ဘက်က အနိုင်ချည်းဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့... ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသားကို ရှင်တို့က ဆွေးဆောင် ဖြားယောင်းပြီး ခေါ်ယူထားပါတယ်လို့ တရားစွဲခွင့်မှ မရှိ တာ...။ ရတယ်... ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ တရားစွဲပါ... ကျွန်မ ကတော့ ကျွန်မသားကို အခန်းထဲ ဝင်မရှာရရင် မကျေနပ် နိုင်ဘူး...”

ဒေါင်းမြကြည့်သည် ဒီလောက်အပြောရကြပ်တာ အဖြစ်သည်းနေသော ဒေါ်မိကွန်းလှကို တမင်အရွဲ့တိုက်လျက်... “ဝင်ရှာခွင့် မပေးနိုင်ဘူးအန်တီ...။ ဒါ ကျွန်မအိမ်ပါ။ အန်တီ ထင်တိုင်းကျဲခွင့် လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး... အခုလိုလာရမ်း ကားတာကို ခေါ်ပီးငံခဲနေတာတောင် လွန်လှပြီ၊ ကဲ... ထားပါတော့ အန်တီသားအိမ်ထဲမှာ ရှိပါပြီတဲ့... သူက အန်တီ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်တိုင်း လိုက်မဲ့အရွယ်မဟုတ်

၂၂၀၅ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

တော့ဘူးလေ... သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ သူ့ဒီလို မန်တီးသွားတာပဲ... ကျွန်မနဲ့သူဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် အန်တီဘာမှ ဝင်ဖျက်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာလဲ သတိထားဦး၊ သူ့ကို ကျွန်မက ပိုင်သွားပြီ... အန်တီမပိုင်တော့ဘူး... နောက်ပြီး အန်တီ သိပ်သဘောတူနေတဲ့ လူစီဟာလဲ ဒုတိယမယားဖြစ်သွားနိုင်သေးတယ်..”

ဒေါ်လေးက ဒေါင်းမြကြည်၏ လက်ကိုအတင်းဆွဲ၍ ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် အတင်းပိတ်ရင်း...

“ဟဲ့... သမီး မဟုတ်တာတွေကွယ်... လူကြားမကောင်းအောင် လျှောက်ရန်တွေ မနေပါနဲ့... ကိုယ်ပဲနစ်နာတယ်”

“အခုရော... ဘယ်လောက်နစ်နာသွားပြီ မှတ်သလဲ... လူတွေက မကောင်းတဲ့ဘက်ကိုဆို ပိုထင်တတ်ကြတာ ဘယ်လို လိုက်ဖြေရှင်းလို့ရမလဲ... ဟင်း... သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ...”

“အခုမှ ရှက်သလေး ဘာလေး လုပ်မနေနဲ့... ငါနားလည်လိုက်ပြီ မင်းစကားထဲမှာကိုက် ငါသားဟာမင်းလက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ဝန်ခံနေပြီမဟုတ်လား... သိပ်ရတာပေါ့... ငါကပဲ ငါသားကို ပြန်ခေါ်နိုင်မလား မင်းကပဲချုပ်ကိုင်ထားနိုင်မလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့... မင်းမြမြ မှတ်ထားရမှာတစ်ခုက ငါ့ချွေးမအဖြစ် မင်းကိုဘယ်တော့မှ အသိအမှတ် မပြုဘူးဆိုတာပဲ...”

လွှားသန်းလှဝတ်ကျိန်စာ ၂၂၃

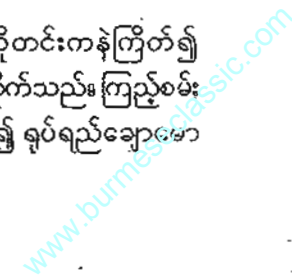
“ဒေါ်... လူစီကိုတော့ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့... သူက အများအပြင်မှာ ဒုတိယမယား ဖြစ်ရမဲ့ လူပဲ ကျွန်မက...”

သူမ၏ စကားမဆုံးခင်တွင် တစ်ခါသာ ဆုံးဖူးခဲ့သော မိန်းမချောလေးကို မြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်လေသည်။ ထိုမိန်းမချောလေးသည်လည်း ဒေါ်မိကုန်းလှကဲ့သို့ပင် သူမ၏ အိမ်ထဲသို့ ဝုန်းဒိုင်းကျ ဝင်လာသူပဲတည်း။

“အေး... ငါကလဲ အဲဒီလိုအဖြစ်ခံမယ့် မိန်းမမဟုတ်ဘူး ဒေါင်းမြကြည်... မေမေက ဘယ်လောက်သဘောတူတူ ငါက ဘယ်တော့မှ နင့်လက်ထဲက ပြန်လာမဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး လက်မခံနိုင်ဘူး... မေမေ ကားမောင်းပို့ခိုင်းလို့သာ နင့်အိမ်လိုက်လာရတာ... ငါ့သဘောနဲ့ငါ့ဆီ ဒီအိမ်အထိတောင် ပါလာစရာ မလိုဘူး... နင့်အတွက် ဒီလိုအနေအထားမျိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ရှားချင်ရှားမယ် ငါ့အတွက်တော့ မရှားဘူးဟဲ့...”

“ဒါဆိုရင်... ကျွန်မအခန်းထဲ မလူစီ ဘာလို့ဝင်လာသလဲ ဟင် အဲဒါမသိလို့ မေးပါရစေ...”

လူစီမေအောင်သည် အံ့ကိုတင်းကနဲကြိတ်၍ ဒေါင်းမြကြည်ကို စူးစူးပါးပါးပင် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်းစိုက်ဆံ့၍ ဂုဏ်သရေရှိ အဆင့်အတန်းမြင့်၍ ရုပ်ရည်ချောမော

သော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မခံချိမခံသာ ဒေါသဖြစ်တဲ့ဟန်ကလေးကို မြင်ရတာလောက် ကျေနပ်ချင်စရာလဲမရှိ။ ဂုဏ်သရေရှိ အဖိုးသမီးကြီး၏ ယူကြုံးမရဖြစ်စွာ နာကြည်းနေသည့်ဟန်ကို မြင်ခွင့်ရတာလည်း တော်တော်ကို သဘောကျစရာ အနိုင်ရမှု၊ ဒေါင်းမြကြည်သည် အင်မတန်ရိုးအေးသော မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်မှသည် သူတစ်ပါးအပေါ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အနိုင်ယူရမည်ဟူသော စိတ်ကူး၊ သူတစ်ပါးကို အနိုင်ရရမှ ကျေနပ်တတ်သော စိတ်ခါတ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝသို့ အလိုလိုပြောင်းလဲခဲ့ပြီဟည်း။

“ဒီမှာမေမေ... မေမေဒီအခန်းထဲမှာ ဆက်နေချင်နေပါလူစီတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး... သူ့စကားတွေ တစ်ဘက်သတ်ရင့်သီးလွန်းလို့ မခံနိုင်တာနဲ့ ဝင်ဖြေရှင်းတာ... မေမေ့သားကို မေမေရအောင်ခေါ်ချင်ခေါ် လူစီတော့ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး...။ ဪ... ဒေါင်းမြကြည် နှင့်အခန်းထဲ ငါဘာလို့ဝင်လာရသလဲဆိုတော့ ငါ့အဖေ နှင်စော်ကားနေတာတွေ အပြင်ကနားထောင်နေရင်း မေနိုင်လို့ဝင်ဖြေရှင်းတာ... နှင်စောင့်ကြည့်နေ နိုင်သမိန်ထောဟာ သူ့သဘောနဲ့ သုံးဖြတ်ပြီး သူ့အမေဆီကို နှင့်အဖေက ပြန်လာခဲ့ရင်တောင် ငါက ဘယ်တော့မှ နှင်ဖြစ်စေချင်သလို ဒုတိယမိန်းမအဖြစ်ခံမယ့် အစားထဲက မတုတ်ဘူးဆိုတာ ထပ်ပြောထားလိုက်ဦးမယ်...။ ကဲ... မေမေ-

လူစီ သွားတော့မယ်... လူ့တွေဝိုင်းကြည့်တာကို လူစီ ရှက်တယ်မေမေ။ မေမေ့ကို လူစီမစောင့်ပဲ ထွက်သွားရင် လူစီအဆိုးမဆိုနဲ့... သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ... မေမေ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်မထင်လို့ လူစီလိုက်ပို့မိတာ သိပ်မှားတာပဲ...”

ခွာမြင့်ဖိနပ်သံ တံဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် လှေကားထစ်တွေကို ဆောင့်နှင်းချသွားသောလှပသည့် အဖိုးသမီးငယ်လေး၏ မျက်နှာ၌ ရှက်ရွံ့ခြင်းက ကြီးစိုးနေခဲ့လေသည်။ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်အရဆိုရင် ရှင်လို့အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရန်သူမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုက ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့တာလေ။

“ငါ့သားကို ပိုင်ဆိုင်ရလို့ ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်ဖို့တော့ မမျှော်မှန်းနဲ့... အခုချိန်ကစပြီး ငါ့သားကို သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ရပ်သိရွာသိ လူ့တွေအကုန်လုံး သိအောင် ကို ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာပစ်မယ်... မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ ဒေါင်းမြကြည်...။ မင်းမျှော်ကိုးတောင့်တတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ မင်းနဲ့မတန်လို့ ဝေးသွားရပါလားဆိုတာမျိုး မင်းနောင်တရသွားစေရမယ်။ အေး... ဒီလိုပဲ မိဘစကားကို နားမထောင်တဲ့ ငါ့သားလဲနောင်တရသွားစေရမယ်... မင်းဟာ ငါ့အချစ်ဆုံး သားကြီးကိုမှ

၂၇၆ ဇွန်လ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ငါ့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲကုတ်သွားခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကိုငါ တစ်သက် မကျေဘူးမှတ်...”

လှေကားတစ်လျှောက် ဆင်းသွားသော မြေသံ များ။ ပြီးတော့ အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်လို့သွားလေသည်။ သို့သော် ဒေါင်းမြကြည် နားနှံကြားခွင့်မရသော တီးတိုးဝေဖန်သံ အတင်းပြောသံ၊ ထင်မြင်ချက်ပေးသံတွေကတော့ တစ်ရပ်ကွက် လုံး ပျံ့နှံ့နေတော့မှာ အမှန်ပဲ။ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာခဲ့သော တူဝန်းနှစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ ဘယ်လိုခွန်အား ချိုးနှဲ့ ဒီပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ရပါမလဲ။

“သမီးများတယ်ကွယ်... ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောလိုက်ရသလဲ... အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လော သို့လောတွေ ထင်ကြေးပေးကြတော့မှာ... ဒေါ်လေးတော့ ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်လာတဲ့အတွက် တော်တော်ကို စိတ်ညစ် နေပြီ... ဟိုသူငယ်လေးလဲ ဘယ်များရောက်နေပြီလဲ ကွယ်...။ အင်း... အင်မတန် စိတ်ခဲစားချက်နောက်လိုက် ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်တဲ့သူငယ်လေးပဲ...။ သမီး ဒေါင်းမြရော ဘာထူးလဲ... မခံချင်စိတ် တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်နစ်နာမယ်မှန်းလဲမသိ... စိတ်ထင် ရာတွေ စွတ်ပြောတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး... နိုင်သမိန် ထောက် တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ သူ့အမေဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ်နေတာလား...”

လူ့အန်းလှေတဲလျှိုန် ၀၂၇၇

“တစ်ခါတုန်းကတော့ သူ့ပြောဖူးပါတယ်... သူ့မှာ ညီလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိသတဲ့... ဒါပေမဲ့ အမေကသူ့ကို အချစ်ပို ပြီး အမေကသူ့ညီကို အချစ်ပိုပြီး အိမ်မှာဂိုဏ်းကွဲနေတယ် ဆိုလား။ သူ့အဖေနဲ့ သူ့ညီကရော ဘယ်တော့လောက် များ ကျွန်မကို လာရန်တွေကြဉ်းမလဲ မသိဘူး...”

“အဲဒါထားတော့... သမီးဘာလို့ ဒီလိုဖန်တီးလိုက်ရသလဲ ကွယ်...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် လျှို့ဝှက်နက်နဲစွာ ပြုံးလိုက် သောအခါ သူမ၏ဒေါ်လေးက ထိုအပြုံး၏အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည် လေသည်။

“ဒေါ်လေးတူမက အရင်ကဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... အခုမှ ဘာလို့ သူများကို အနိုင်ရချင်စိတ်၊ မခံချင်စိတ်၊ ကလဲ့စား ချေချင်စိတ်တွေ ရှိလာရသလဲ... ပြောစမ်း ဒေါ်လေးကို”

“မသိဘူး ဒေါ်လေး... ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောင်းလဲ သွားရသလဲဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ကျွန်မမသိ ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်... ကျွန်မသိတာက ဒီလိုဖန်တီး လိုက်ရလို့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကျေနပ်နေတာ တစ်ခုပဲ သိ တယ်...”

မကြာသောရက်ပိုင်းအတွင်း၌ သတင်းစာထဲတွင် နိုင်သမိန်ထောအား သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်သည့်သတင်းကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ နာမည်ကြီး

ရှေ့နေကြီးများ၏ အမည်တွေ တသိကြီးဖြင့် ဤသို့ တခမ်းတနား ကြော်ညာခြင်းကြောင့် ဤအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်သိကြသော ပတ်ဝန်းကျင်က ဒေါင်းမြကြည်အား ပို၍ ဝရုစိုက်ကြခြင်းကို ခံရ လေသည်။

“အဲဒီကောင်လေးရော အခုဘယ်ရောက်နေသလဲ...”

ဟူသော မသင်္ကာစွာမေးသည့် မေးခွန်းပေါင်း များ စွာကို အမေးခံရခြင်းမှာ သူမကိုယ်တိုင်ကိုရော ဒေါ်လေးကိုပါ အမေးခံရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူမနှင့် နိုင်သမိန်ထော၏ မိခင် ဒေါ်မိကွန်းလှတို့ ပြဿနာတက်ခဲ့သည်ကို ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရှိ သော သီတာခင်နှင့် တင့်တင့်တို့က ထိုသတင်းကို ဖတ်မိလျှင် တစုံတပြု သူမကို မေးမြန်းကြတာလည်း ကြုံရပါသည်။

“ကိုနီနိုင်သမိန်ထော သနားပါတယ်... ဘာတွေများ ပြဿနာဖြစ်လို့ သူ့မိဘတွေက အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး... သူ့သိပ်ဒုက္ခရောက်နေမှာပဲနော်”

ဟုသီတာခင်က စပ်စပ်စုစုပင် တွေးတောမေးမြန်း၏။

“အဲဒါ... ကျုပ်နဲ့မှ မဆိုင်တာ ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ...”

“ဒေါင်းမြဆီလဲ မလာတာ တော်တော်ကြာသွားပြီနော်.. အရင်ကဆို မနက်အလုပ်ဆင်းဆင်း ချင်းတစ်ခေါက်၊ နေ့ ခင်းဘက်တွေတစ်ခေါက် ကုန်တိုက်ထဲလာ.. အလုပ်ဆင်း ချိန်လာစောင့်နဲ့ သူ့မှာအလုပ်ကို ရှုပ်လို့.. ဒေါင်းမြကို အဋ္ဌ

အမူး ဖြစ်ပုံများ အံ့ဩယူရတယ်.. တကယ်...”

“ဘာလဲ... တင့်တင့်ရဲ့ ရုပ်ရည်သိပ်မလှတဲ့ သာမာန် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သိပ်ချောမောပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်က အသည်းအသန် သဘောကျတာကို အံ့ဩကြတာလား...”

ထိုအခါ သီတာခင်ရော တင့်တင့်ပါ ပါးစပ် ပိတ် သွားကြတော့သည်။ လူတွေက အဲဒီလို သာမာန်ထက် နည်းနည်း ထူးထူးခြားခြားဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးဆို အင်မတန်ကို အံ့ဩချင်ကြ တာပဲ။ ဒါတောင် သူတို့က နိုင်သမိန်ထောရဲ့ အမေနဲ့ အကြီး အကျယ် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ကြတာကို မသိသေး။ သိများသိရင် ဘယ်လောက်တောင် ကွယ်ရာမှာ အကျယ်ချဲ့ ပြောကြမလဲမသိ။

အခုတလောမှာ အရင်ကမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေ လဲ မမက်တော့သလောက် နီးပါးရှိလာတာကို သတိထားမိလာ သည်။ ပြီးတော့ နိုင်သမိန်ထောကလည်း အားလုံးက ပြောယူရ လောက်အောင်ပင် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေခဲ့တာလဲ အတော် ကြာခဲ့ပြီ။

သို့သော်... ထူးဆန်းတာက သူ့ကို ဒေါင်းမြကြည် အမြဲမပြတ်ပင် သတိတရရှိနေခဲ့ပြီ။ တလွဲတော့ မတွေးနဲ့ရှင်။ ဒေါင်းမြကြည် သတိတရရှိသည်မှာ ဒေါ်မိကွန်းလှကို တမင်အနိုင် ပိုင်း၍ သူမ၏ သားကို အရယူထားသည့် သဘောမျိုး လုပ်ကြံ ပြောဆိုထားခဲ့မိသည့် အတွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၂၈၀ ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

သူဟာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ သူမဆီရောက်လာခဲ့မလဲ။ ဒါမှမဟုတ်... သူ့မိဘတွေဆီ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး ပြန်မလဲအဲဒါကို သူမ သိချင်နေသည်။ အကယ်၍ နိုင်သမိန်ထော သူမဆီရောက်လာခဲ့ရင်တော့ အကျိုးအကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြပြီး သူမ၏ လုပ်ကြံဖန်တီးမှုများအတွက် ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်မိပြီးသားပင်။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာကိုလည်း သူမ သိချင်နေသေးသည်။ သူ့ဆီက တုံ့ပြန်မှုမှာ သူမရယူပိုင်ဆိုင်လိုသော အနိုင်ရယူမှုများစွာ ရှိနေဖို့သေချာသလိုပင်။

ဒါမှမဟုတ်ခဲ့ပဲ သူက သူမကိုဆက်၍ မမျှော်လင့်လိုတော့ပဲ သူ့ကြံ့ဆုံရသော ဒုက္ခများကြောင့် မိဘတွေဆီ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး ပြန်သွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် အဲဒါဟာ ဒေါင်းမြကြည်ရဲ့ အရှုံးဖြစ်သွားဖို့ သေချာနေပြီ။

ဒေါင်းမြကြည်သည် နိုင်သမိန်ထောကို သူမဘက်ကသာလျှင် မပဲတည်နေစေချင်သော ဆန္ဒပြင်းပျနေခဲ့ခြင်းမှာ ယခုအခါမှာတော့ နိုင်သမိန်ထောအပေါ် စိတ်ပြောင်း၍ ချစ်လာမိလို့လဲမဟုတ် ဒါပေမဲ့... သူ့ကို မမုန်းတော့တာတော့ သေချာသည်။ သူ့အပေါ် ချစ်လို့မရသေးသော်လည်း အရင်ကလို အလိုလိုနေရင်း မုန်းသည်စိတ်တွေ ရှိမနေတော့ချေ။ သူမအပေါ် အချစ်ကြီးနိုင်သော သူ့ကို အံ့ဩမိတာပဲရှိ၏။

နိုင်သမိန်ထောကို မမုန်းသော်လည်း သူ့မိခင်၏ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု၊ မောက်မာရင့်သီးမှု၊ သူမ၏ သိက္ခာနှင့်

လူ့သန်းလှဝတ်တို့၏ ၀၂

ကိုယ်ကျင့်တရားကို စော်ကားမှုတို့ကြောင့် နာကြည်းခဲ့ပါသင့် ဒေါ်မိကွန်းလှ မလိုလားသော သူမ၏ အချစ်ဆုံးသား ဒေါင်းမြကြည်က ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတည်းဟူသည့် အဖြစ်ဖို့ကို တော်ပင် တောင့်တနေခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်မိကွန်းလှ မျှော်လင့်သည်က သူမ၏သား သူ့ထံ ပြန်လာဖို့အဓိကဆိုတာ ဒေါင်းမြကြည် သိနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်မိကွန်းလှ ပြန်ပိုင်ဆိုင်လိုသော သူမ၏သားကို သူမမြဲ မပိုင်ဆိုင်စေရ။ နိုင်သမိန်ထောကို ဒေါင်းမြကြည်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်စေရမည်။ ဒေါင်းမြကြည်သည် ဒေါ်မိကွန်းလှကို အနိုင်ရလို၍ နိုင်သမိန်ထောကို သူမစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်လာတော့တာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိကွန်းလှ အပေါ် နိုင်ကွက်က တစ်ခုတည်းသာ။ အဲဒါကတော့ နိုင်သမိန်ထောကို ဒေါင်းမြကြည်ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ပဲတည်း။

.....

နိုင်သမိန်ထော

နှင့်

ဒေါင်းမြကြည် တို့၏နိဂုံး...

စာမေးပွဲပြီးသွား၍ သူ့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး သွားခဲ့ပြီ။ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း အရင်ဆုံး သတိရသည်မှာ သူ့မြတ် နိုးရသော သူ့မတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ။ ဖေဖေ့ကိုလဲ သတိမရ။ မေမေ့ကိုလည်း သတိမရ အားလုံးကို သတိမရတော့။ မိဘ အမွေပြတ် ဇွန့်လွတ်ထားခံရတာကိုလည်း သတိမရတော့ချေ။

“မင်း... မျက်နှာက စိတ်ဓါတ်ကျပုံလဲ မတွေ့ရဘူးကွာ... ငါတို့တော့ အံ့ဩစရာ...”

“ငါအစထဲက မျှော်လင့်ထားသားပဲ... ငါဒီလို ဖန်တီးရင် မေမေတို့ ဖေဖေတို့က ဒီလိုတုံ့ပြန်မှာပဲဆိုတာ မျှော်လင့် ပြီးသား။ လောကကြီးမှာငါ ဘာကိုပဲဆုံးရှုံးပါစေ ဝမ်းမ နည်းဘူးကွ။ အေး... ငါဝမ်းနည်းရမဲ့အဖြစ်က တစ်ခုထဲပဲ ရှိတယ်... အဲဒါကတော့ ဒေါင်းမြကြည်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဆိုတဲ့ အရာကိုဆုံးရှုံးရမှာကိုပဲ ဝမ်းနည်းလိမ့်မယ်...”

“ယုံသွားပြီကွာ... မင်းသူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ ယုံသွားပြီ... အခု Posting စာမေးပွဲလဲပြီးပြီဆိုတော့ မင်းသူ့ကို သွားတွေ့တော့မလို့ ပြင်နေပြီမဟုတ်လား... ကဲ... ကဲ သွားပါကွာ... ငါတို့လိုက်မနေတော့ပါဘူး။ မင်းကို လိုက်ပို့ပေးရမလား...”

၂၈၄ ဝါးစိမ်း (အေးတက္ကသိုလ်)

“ရတယ်... ငါ ဘတ်(စ်)နဲ့သွားတာ အကျင့်ရသွားပြီ... ဒီနေ့ဆို သူနဲ့အတူတူ ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးပြီး လိုက်လို့ရ ပြီကွ...”

နိုင်ရဲက ကိုယ်ပီတိဖြစ်ရမည့် စကားတစ်ခွန်းကို တော့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

“ငါထင်တယ်.. သူလဲဒီသတင်းကို ကြားပြီးလို့ မင်းကို သနားရင်း သနားနေမှာ.. အချစ်ဆိုတာ သနားခြင်းကလဲ စတင်တတ်တယ်ဆိုလား... မင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ မသွား ရတော့တာ မိဘစွန့်ပစ်ခံရတာတွေကို သူ့သနားသွား အောင် ပြောပြလိုက်သိလား... သမိန်ထော...”

သို့သော် နိုင်ရဲမှာလိုက်သလို ကိုယ်ကဒေါင်းမြ ကြည်ကို ကိုယ့်အားသနားသွားစေရန် ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်တွေ တောင် ပြောခွင့်မရခဲ့ပေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်လုံးဝ မသိခဲ့ရသော မေမေနှင့် ဒေါင်းမြကြည်တို့၏ ပြဿနာကို သူမက ကိုယ့်ထက်ဦးအောင် ပြောပြခဲ့၍ တည်း။

ကိုယ်ရောက်သွားသော အချိန်မှာ ဒေါင်းမြကြည်တို့ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန် ဖြစ်လေသည်။ စာရင်းငွေတွက်နေသော ဒေါင်းမြကြည်၏ ကောင်တာရှေ့ရပ်လိုက်ချိန်၊ သူမကလဲ မော့ ကြည့်လိုက်ချိန်၊ ကိုယ်ကလည်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ချိန် တစ်ထပ်တည်းပင်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဒီတစ်ခါ ကိုယ်မြင်တွေ့ခွင့်ရသော သူမမျက်နှာမှာ အရင်အခါများစွာမှာ

သူ့ဆန်းလှဝတ်လျှိန်စာ ၂၈၅

တွေ့ရလေ့ရှိသော အမူအရာမျိုးတွေ ကင်းစင်လို့ကိုး။ တစ်စုံ တစ်ရာအတွက် ကျေနပ်စွာ ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်ခြင်းကို ကိုယ်လက် ခံ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီတည်း။

“ကျွန်တော်.. ဒီနေ့မှ Posting စာမေးပွဲပြီးတာ။ ဒေါင်းမြ ကြည်ဆီတောင် မရောက်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီနော် နေကောင်းလား ဒေါင်းမြကြည်...”

သူမက စာရင်းကိုင်တွက်နေရာမှ စာအုပ်နှင့် ဘော်လံပင်နံ ကိုင်ရ ဝါးသား ထလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ရှေ့မျက်နှာ ချဉ်းဆိုင် တည့်တည့်ရပ်လျှင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အလယ် ကို မှန်ရိုးကွေ့စိတ်တစ်ခုသာ ခြားသောအနေအထားတွင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းများက အထူးပင် နူးညံ့နေခဲ့၏။

“ကိုနိုင်သမိန်ထော... ကျွန်မဆီလာတာ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ... အရင်ကလဲ ဒီကုန်တိုက်ကို ကျွန်တော် လာရခြင်း အကြောင်းရင်းက ဒေါင်းမြကြည်ဆီ လာချင် လို့ပဲဟာ... အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

“ကဲ... ထားပါတော့ ရှင်ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲတော့ ကျွန်မမသိပါဘူး... ကျွန်မဘက်ကရော ဘာတွေဖြစ်ပျက် ခဲ့သလဲဆိုတာ ရှင်သိသလား... အထူးသဖြင့် ရှင်အမေနဲ့ ကျွန်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာလေ... အဲဒါရှင်သိလားဟင်...”

“ဘာရယ်... မေမေနဲ့... ဟုတ်လား။ မေမေနဲ့ ဒေါင်းမြ ကြည် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ... ကျွန်တော် မေမေနဲ့ဖေဖေ

အိမ်က ဆင်းလာတာ တစ်လရှိပြီ... အဲဒီလိုပဲ ဒေါင်းမြကြည်ဆီ ကျွန်တော့်အခက်အခဲ ပြဿနာတွေရယ်၊ စာမေးပွဲရယ်ကြောင့် မရောက်ဖြစ်တာလဲ တစ်လလောက် ရှိသွားပြီ... ဒါကြောင့် ဒီဘက်က ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝမသိသေးပါဘူး... ပြောပြပါဦး”

“အဲဒါဆို ခဏစောင့်... ကျွန်မစာရင်းတွေ အကုန်တိုက် ပြီးရင် ပြန်လို့ရပြီ...”

“ကျွန်တော် အရင်စောင့်နေကျနေရာကပဲ စောင့်နေမယ်နော်...”

ပျော့ပျောင်းအိတွဲသော ဆံပင်များ ဝေ့ကနဲ ကျသွားအောင် ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ ကိုယ်ဘယ်လို ရင်ခုန်သွားမှန်းမသိ။ ကိုယ်သိနေတယ် သူမကို ဒီတစ်ခါတွေ့ရတာ ထူးကို ထူးခြားလွန်းနေပြီ။ နိုင်ရဲတို့ပြောသလိုများ ကိုယ့်ရဲ့ဒုက္ခတွေကို သနားများ သနားနေပြီလား။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူဆီက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းပဲဖြစ်ပါစေ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်လိုလားတောင့်တနေခဲ့တာမို့ ကိုယ်ကျေနပ်မယ်။

ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းကလေး ဆွဲလျှက်၊ ဆလင်းဘက် အသေးလေးကို လွယ်လျှက်၊ အလုပ်ယူနီဖောင်းကိုလဲလှယ်ပြီးပြီမို့ သူမဝတ်ဆင်နေကျ ပုံစံအတိုင်း ရင်စေ့လက်တို ခါးပြတ်အင်္ကျီနှင့် လှံချည်အဖွင့်သေးဒီဇိုင်းကလေးကို ဝတ်ဆင်လျက်။ သူ့ရိုရာဆီတည့်တည့် လျှောက်သော ဒေါင်းမြကြည်

၏ ပြောင်းလဲသော အမူအရာများကို ကိုယ်က အကောင်းဘက်ပဲ မျှော်လင့်ပါရစေ။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာမှာ စကားပြောကြမလဲ...”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မမရွေးတတ်ပါဘူး... ရှင်သိတဲ့ တာနေရာကိုပဲ ရှင်ရွေးပေါ့... ကျွန်မက... အင်း... မှန်တာ ပြောရရင် ကျွန်မက ဒီကုန်တိုက်နဲ့ အိမ်ကလွဲရင်ဘယ်တု မှ မသွားဖူးဘူးရှင်...”

“ကဲ... ဒါဆိုလဲ ဒီနားက လူရှင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ သွားကြတာပေါ့... ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်ဘယ်လောက်ထိ ပေးပြီး စကားပြောမယ်လို့ ဒေါင်းမြကြည် ရည်မှန်းထားသလဲ...”

“အကန့်အသတ်မရှိ...”

“ခင်ဗျာ...”

သူမသည် သူမစကားများသွားမှန်း သတိရသွားသည့်အလား နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်ကွယ်၍ ပြုံးလျှက်...

“အိမ်ကို မိုးချုပ်မှပြန်မရောက်အောင် အချိန်ပေးပြီး စကားပြောလို့ရပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ပြောပြရမဲ့သူ... ကို နိုင်သမိန်ထောကနားထောင်ရမဲ့ သူပါ ကိုနိုင်သမိန်ထောကရော ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ...”

“ကျွန်တော် အပြင်ဆောင်တစ်ခုမှာ ငှားနေတာပါ... ယောက်ျားလေးဆောင်ဆိုတော့ အချိန်ကို ကန့်သတ်

၂၈၈ ဂျွန်နီ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ထားတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်နာရီထက် တော့ နောက်ကျပြီးမှဝင်ရင် အဆောင်ပိုင်ရှင်က တံခါးဖွင့် မပေးဘူးဗျ..”

“ကျွန်မကလဲ ညဆယ်နာရီအထိ ရှင်နဲ့စကားပြောမဲ့ အစား ထဲက မဟုတ်ပါဘူး..”

“ဟာကွာ... အထအနကောက်ပြန်ပြီ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အကြောင်း ဒေါင်းမြကြည် အနည်းအကျဉ်း သိအောင် ပြောပြတာပါ။ ကဲ.. လာ ဒီဆိုင်က လူရှင်း သားပဲ... ဒီမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရအောင်နော်..”

ဆိုင်က အအေးဆိုင်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကပင် ဦးဆောင်လျက် ချောင်ကျသော စားပွဲဝိုင်းကလေး တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်၏။ အအေးဆိုင် ကောင်တာမှာ ထိုင် သော အမျိုးသမီးကလေးက အသွင်အပြင်ခြားနားသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ငေး၍ အကဲခတ်လျက်ရှိတာကို မြင်ရလျှင် ကိုယ် စိတ်ပျက်မိသည်။ လူတွေက ဘာသဘောလဲ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည် ချော မောမှုနဲ့ သူမနဲ့ သာမန်ရုပ်ရည်ရှိမှု အသွင်အပြင်ခြားနားတာနဲ့ အထူးအဆန်းအဖြစ် ကြည့်တတ်တာကိုက ဘာသဘောလဲ။

ဒေါင်းမြကြည်က စားပွဲပေါ်လက်တံတောင် ထောက်၍ လက်ဖဝါးထဲ မေးစေ့တင်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေး အနက်ပင် တွေးနေခဲ့လေသည်။ ပြီးမှ သူ့ဆီလက်ညှိုးညွှန်လျှက်..

၁ “ရှင်က ရှင်သဘောနဲ့ ရှင်မိဘ အိမ်ပေါ် ဆင်းသွားတုန်းက

ဘယ်ကို သွားမယ်ပြောခဲ့သလဲ..”

... ဟု စတင်မေးမြန်း၏။ အနီးကပ်ကြည့် ငါ့အဖေ မျက်လုံးကလေးတွေဟာ ကိုယ့်အိပ်မက်တွေထဲမှာ ရတဲ့ ဒေါင်းမဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သိပ်တူနေကြောင်း ကိုယ်တအံ့တဩပင် သိရှိလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ အသိပေးပြီး ဆင်းဖို့မပြောနဲ့ ဘယ်သူ မှမသိအောင် ထွက်လာရတာ... သိရင် မေမေက အကြောင်းမျိုးစုံနဲ့တားမှာ... လူစီနဲ့လက်ထပ်ရမဲ့ ကိစ္စကို တောင် ချက်ချင်းဖုန်းကောက်လှည့် စီစဉ်ချင် စီစဉ် ပစ်လိုက် မှာဗျ.. ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မေမေအစီအစဉ်တွေ ကို နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ငြင်းပြပြီး ဓေမေကဒီလို စီစဉ်တာကို နာခံသလိုမျိုး ခဏငြိမ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ဒါတိုင်းလိပ် ကျောင်းသွားတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ကအပြီးထွက် ပြီး အပြင်ဆောင်မှာ သွားနေတော့တာပေါ့... သူတို့စိတ် ပူမှာစိုးလို့ လူစီနဲ့လက်ထပ်နိုင်တဲ့အတွက် အိမ်က ဆင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ စာတစ်စောင်တော့ ရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ သူတို့အစေ့ပြတ်ကြော်ညာတာကိုလဲ ကျွန်တော် ပိုတောင် သဘောကျသေးတယ်... ဒါမှ ကျွန်တော် သူတို့ စကားကို နားထောင်စရာ၊ ငဲ့ညှာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ အင်း... နည်းနည်းတော့ ဝမ်းနည်းတာပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ

ရှုမိုး (ခေးတတ္တသိုလ်)

ရှုမိုးကလေးတို့၏ ဝိညာဉ်

၁၈ ရှုမိုး (လုပ်နေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ်လို့ရနေတယ်...”
ထားဝ “ရှင်က ဒီလိုစာတစ်ကောင်လောက်နဲ့ ရှင်ကိစ္စကို ရှင်းသွား
တော့ ပေမဲ့ကျွန်မဘက်မှာတော့ ထိခိုက်နစ်နာစရာတွေ အများ
မပေ ကြီး ကြံခဲ့ရတယ်...”

သူမသည် အအေးခွက်ထဲမှ ပလပ်စတစ် ပိုက်တံ
ကလေးကို ချိုးရင်း သူ့မျက်လုံးများထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်
သော်လည်း သူမ၏ စိတ်ကသူ့ဆီမှာ ရှိမနေပဲ ပျံ့လွင့်နေကြောင်း
အကဲခတ်၍ ရနိုင်ပါသည်။ နေစမ်းပါဦး... သူ့ဒီလို အိမ်ပေါ်က
ဆင်းခဲ့တာဟာ သူမမှာ ဘာတွေများ ထိခိုက်နစ်နာသွားပါလိမ့်။

“ရှင်အမေက ကျွန်မကိုလာ စွပ်စွဲတယ်လေ... ကျွန်မအိမ်
မှာ ရှင်ကိုလက်ခံထားပါတယ်လို့ အတစ်စွပ်စွဲတာ... ကျွန်မ
အိမ်ကို ဝန်းရိုင်းကျပြီးလဲ ဝင်လာသေးတယ်... ကျွန်မကိုလဲ
သိတာကျအောင် ပြောသေးတယ်... ကျွန်မလုံးဝမသိတဲ့
ကိစ္စကို ကျွန်မကပဲ ဖန်တီးပါတယ်လို့ အတင်းအကြပ်
စွပ်စွဲတော့တာပဲ... ရှင်ကျွန်မအိမ်မှာရှိမနေပါဘူးလို့
ငြင်းတာကို မယုံဘူးဆိုပြီး အခန်းထဲကို ဝင်ရှာတော့မဲ့
အထိ သူ့ဘက်ကတရားလွန်လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ကျွန်မအယ်လောက်သိတာကျသွားသလဲ ရှင်ပဲ
စဉ်းစားကြည့်... တကယ်မဟုတ်တာတောင် အဟုတ်
ထင်ကြတော့တာပေါ့... အရင်တတည်းက ရှင်နဲ့ ကျွန်မ
ဈေးထဲမှာ ပြဿနာတက်ဖူးတာရယ်... အခုရှင်အမေက

ဒီလို စွပ်စွဲပြီးလာရန်တွေ့တာရယ်တွေ ပေါင်းပြီး သူတို့က
ကျွန်မကို အခုဆို မသိမသာရော သိသိသာသာပါ မေး
ကြတယ်... သဘောက ကျွန်မနဲ့ရှင်ဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ
လက်ထပ်ပြီး ရှင်ကိုမတွေ့လို့မေးတဲ့ သဘောပဲ... ရှင်မိဘ
တွေက အမေ့ပြတ်ကြော်ညာတာဟာ ကျွန်မကို ရှင်
လက်ထပ်လို့ သဘောမတူတာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့
ထင်ကြေးပေးကြတယ်... ရှင်အမေအော်ကြီးဟစ်ကျယ်
စွပ်စွဲခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျွန်မသိတာကို
ဘယ်လောက် ထိခိုက်နစ်နာခဲ့သလဲ... ကျွန်မရဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ဟာ ရှင်တို့လို သူငွေတွေနေတဲ့ သီးသန့်ပတ်ဝန်းကျင်
မဟုတ်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်
ယောက် စပ်စုကြတာသူတို့ အလေ့အထပဲ။ အခုဆိုရင်
ရှင်က ကျွန်မနဲ့အတူရှိမနေတာဟာ ရှင်မိဘ အမေ့ပြတ်စွန့်
လွှတ်လို့ ကျွန်မကပဲ မှန်းချက်နဲ့မှီးထွက်မထိုက်လို့ပဲ ရှင်နဲ့
စကားများပြီး ကွဲသလိုလို၊ ရှင်ပဲ နောင်တတွေရပြီး ရှင်
မိဘဆီ ပြန်သွားသလိုလိုနဲ့ သွားပစ်လေလွင့် ပြောခံနေရ
တာဟာ ကျွန်မရော ကျွန်မအခေါ်ပါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဘယ်လောက်တောင် သိတာကျသွားပြီမှတ်လဲ... ရှင်
အမေက ကိုယ့်အတ္တတစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်
ထင်ရာကို လုပ်ခဲ့ချိန်က ခဏလေး...”

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီခဏကို ခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မကရှင်အမေ

ကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာရလိုက်တာ အမှန်ပဲ... အင်မတန်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုပဲ။ အဲဒီကိစ္စ အတွက် ကျွန်မရှင်အမေကို တစ်သက်မကျေဘူး... သူ့ကို သိပ်မုန်းသွားတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မဘက်ကလည်း သူ့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေရအောင် ပြန်ပြီး ဖန်တီးရလိမ့်မယ်... ကျွန်မက သူ့ကို တစ်သက်လုံး သူ့ စိတ်တွေ တမြေမြေဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ် ရှင်အမေ မျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်က ဘာလဲရှင်သိလား... ကိုနိုင်သမိန်ထော့...”

နာကြည်းမှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မိန်းကလေး ၏ ထိခိုက်ခံစားရမှုများကို ကိုယ်အင်မတန်သနားခဲ့ပြီ။ မဆင်မခြင် လျှောက်ရမ်းသော မေမေ့ကိုလဲ စိတ်ပျက်မိပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက် များ၏ တရားခံက အဓိကသူသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည် ပါသည်။ သူ့ဘက်က သူမအပေါ် အချစ်ကြီးကာ ကိုယ်ဖြစ်ချင် တာကိုမရ ရအောင် ဖန်တီးပစ်မယ်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်တာ မှန် သော်လည်း မထင်မှတ်ထားခဲ့သော နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုက သူ့ချစ်ရသော မိန်းကလေး၏ဘဝကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပင် ရိုက်ခတ်နာကျင်သွားခဲ့စေလေပြီတည်း။

ဤဖြစ်ရပ်အတွက် သူ့ဘက်က သူမအတွက် ဘာ တွေ့များ ပေးဆပ်ရမှာလိမ့်။ ဘာပဲပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ သူမ၏ စိတ်ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မှုပြေပျောက်သွားမည်ဆိုလျှင် သူက

ပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဟု ဆုံးဖြတ်ချက်အလိုလိုချခဲ့ပြီး ပြီတည်း။

“မေမေမျှော်လင့်တာ ဘာလဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး... ကျွန်တော်သိတာက ဒေါင်းမြကြည်ဘက်က အရမ်းနစ် နာထိခိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်မတောင်းဖြစ်သွားတာပဲ... အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ဘယ်လို တောင်းပန်ရမုန်းတောင် မသိဘူး... မေမေ့အစား ကျွန်တော်တောင်းပန်ပေမဲ့ ဒေါင်းမြကြည် ကျေအေးလိမ့်မယ်လို့လဲ မမျှော်လင့်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်လို့တော့ ပြောချင် တယ်...”

“တစ်ခုခုရော လျော်ကြေးမပေးနိုင်ဘူးလား... ရှင်ပေးမဲ့ လျော်ကြေးဟာ ရှင်မေမေရဲ့စိတ်တွေကို တစ်သက်လုံး တမြေမြေဖြစ်သွားစေရမဲ့လျော်ကြေးမျိုးပဲ... ရှင်အမေက ထင်နေတယ် ရှင်ဟာတစ်နေ့တော့ သူ့ဆီဒွေးထောက်မြန် လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေတယ်... ကျွန်မတရုတ်အမေ မျှော်လင့်ချက်ကို မပြည့်စေချင်ဘူး...”

“ဒေါင်းမြကြည် ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ... ကျွန်တော်မေမေ့ ဆီ ပြန်မသွားနဲ့လို့ တောင်းဆိုတာလား...”

“အဲဒါအပြင် နောက်တစ်ခုကျွန်သေးတယ်... ဘာလဲ ရှင်သိလား... ကိုနိုင်သမိန်ထော့။ ရှင်အမေရဲ့ဈေးမနေရာ ကိုလဲ ကျွန်မရချင်သေးတယ် ... သူ့အချစ်ဆုံးသားကြီး ရဲ့ဇနီးဟာ ကျွန်မဖြစ်စေရမယ်။ ဒေါင်းမြကြည်ဆိုတဲ့

သာမန်မိန်းမက သူ့အချစ်ဆုံးသားကြီးကို အမြဲပိုင်ဆိုင်
နေခြင်းဟာ ရှင့်အမေရဲ့စိတ်ကို တခြေမြေဖြစ်အောင်
နှိပ်စက်ရတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်... ကျွန်တော့်ကို
ဒေါင်းမြကြည်က လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတဲ့သဘောလား”

ကိုယ့်ရင်တွေ ဒိုင်းကနဲဆောင့်ခုန်သွားအောင်ပင်
ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ကိုယ်... လုံးဝမော့လင့်ခဲမိခြင်း မရှိသေး
သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကိုယ်... တကယ်ပဲ ယုံကြည်ခွင့်
ရှိရဲ့လား။

“ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို နားလည်ယုံကြည်သွားခဲ့လို့
လားဟင်... မေမေ့ကိုမုန်းတာလဲ မုန်းတာထားတော့...
ဒေါင်းမြကြည်က ကျွန်တော့်ကို တကယ်ယုံကြည်သွားခဲ့လို့
ဒီလိုတုံ့ပြန်တာပါလို့ ဝန်ခံပါလား။ မေမေ့ကို မုန်းလို့ဒီလို
ဆုံးဖြတ်ပါဇာယ်ဆိုတာကြီးနဲ့တော့ ကိုယ်ကိုကိုယ် မညာ
ပါနဲ့လား... ကျွန်တော့အချစ်ကိုလက်ခံလို့ လက်ထပ်ဖို့
အထိတောင် ဆုံးဖြတ်တာပါလို့ ကျွန်တော့်ကိုဝန်ခံလိုက်ရင်
ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ... ဒေါင်းမြကြည်ရယ်... ဟင်”

သို့သော်... သူ့မ၏တုံ့ပြန်ချက်က ကိုယ့်မော့လင့်
ချက်များကိုအစိတ်စိတ်စွာမှာဖြစ်အောင်ပင် ရိုက်ချိုးခဲ့လေသည်။
ဒေါင်းမြကြည်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင်ပြုံးလျက်...

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်အဖိန်ထောရဲ့... ရှင့်တကိုယ်

ကိုကိုယ်တော်တော်အထင်ကြီးတာပဲကိုး... ကျွန်မဆို
လိုတာအဲဒီသဘောမဟုတ်ဘူး... ကျွန်မထိခိုက်နစ်နာ
အောင်ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းအောင် အသေရေဖျက်ခဲ့တဲ့
ရှင့်မေမေ့ကို ကလဲ့စားချေချင်တဲ့သဘောလေ... ရှင့်ကို
ကျွန်မတစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ထားမယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့
မဆို ဒီအဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဆင်းရဲနေတော့မှာပဲ... ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူ့ချွေးမ၊ မတော်ချင်တဲ့ ဒေါင်းမြကြည်ဟာ
တနည်းတဖုံ သူ့ချွေးမအဖြစ် ပတ်သက်နေရတာပဲ မဟုတ်
လား ရှင့်ကိုစာယ်လောက်ပဲ သားအဖြစ်က ရှေ့နေရေရပ်နဲ့
စွန့်လွှတ်ထားပါစေ... သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သိထားတာက
ရှင်ကသူ့သား ဖြစ်မြဲဖြစ်လျက်ပဲလေ... ဒီလိုဆွေမျိုးတော်
စပ်စူကဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်လို့မှ မရတာ... ဒီတော့
သူ့သားရဲ့ဇနီးဟာလဲ သူ့ဘယ်လောက်ပဲအသိအမှတ်
ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုသည်ဖြစ်စေ နိယာမအရ သူ့ချွေးမ
အလိုလို ဖြစ်ရတာပဲ မဟုတ်လား...”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ပဲနဲ့ မေမေ့ကိုနိုင်ချင်တာနဲ့
လက်ထပ်တဲ့သဘောပဲလား... ဒေါင်းမြကြည်...”

“ဖုတ်တယ်... ကျွန်မ... အရင်ကရှင့်ကိုဘာကြောင့်မုန်း
အမည်တပ်လို့မရတဲ့ မုန်းခြင်းမျိုးနဲ့မုန်းခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ...
ဒါပေမဲ့ အခုရှင့်အပေါ် ကျွန်မဘယ်လိုခံစားချက်မှ မရှိ
တော့ဘူးရှင့်... ရှင့်ကိုမုန်းလဲမမုန်းဘူး ချစ်လဲမချစ်ဘူး...

အခုလောလောဆယ် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒက ဒေါ်မိကွန်းလှဆိုတဲ့ ရှင်အမေသိသွားအောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မနှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြောင်း ဆတင်းစာထဲ မှာ ကြော်ညာပြတဲ့အထိပဲ။ ကျွန်မ... ရှင်ကိုတကယ်ပဲ ဘယ်လိုသဘောထားမှ ထားလို့မရတာလဲ အမှန်ပဲ...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် အင်မတန်မှုဖျက်နှာတွေ ပျက်လွင်းလျှက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသော လူတစ်ယောက် ကို ခံစားချက်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ခက်တော့ခက်သားရှင်၊ ဒေါင်းမြကြည်မှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ခေါင်းထဲသွင်းထားလို့လဲမရ။ နှလုံးသားထဲမှာလဲ ရှိကိုရှိမနေခဲ့တော့ ရှင်ကိုဘယ်လိုလုပ် ပြန်ချစ်နိုင်လိမ့်မလဲ။ ကျွန်မဟာ မလိမ်မညာလိုတဲ့ သူတစ်ယောက်မို့ ရှင်ကိုဒီလိုအတိအလင်း ကြော်ညာပြီးမှ ကျွန်မဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောတယ် အဲ့ဒီအတွက် ရှင်လက်ခံတာ၊ မလက်ခံတာဟာ ရှင်အပိုင်းပဲ။

ကျွန်မကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မဖြစ်စေချင်တာတွေအကုန် ဖြစ်စေချင်သည်ကွယ်။

“ဪ... ဒါထက် စကားမစပ်မေးရဦးမယ်... ရှင်မှာ အမြဲတမ်း စွဲစွဲမြဲမြဲမတ်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုများ ရှိနေမလားလို့...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် ရုတ်တရက်ပင် အဲ့ဒီအဖြစ်ကို ချက်ချင်းသတိရသွားလျက် ပါးစပ်က အလိုလိုမေးမိရက်သား

ဖြစ်သွားခြင်းကို မဆန်းစစ်မိခဲ့ချေ။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ... ကျွန်တော်များ ပြောပြသလား...”

“မပြောပြပါဘူး... မေးကြည့်ချင်လို့မေးတာ...”

“အမြဲမက်တဲ့အိပ်မက် ရှိနေတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ အခုမဝတာ တော်တော်ကြာပြီ... ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ...”

“နောက်တော့ရှင်သိလာမှာပါ... ကဲ... ကျွန်မတို့ပြန်ပြရင်ကောင်းမယ်နော်... သိပ်နောက်ကျသွားရင် မကောင်းဘူး...”

“ဒေါင်းမြကြည်မှာ အချစ်ဆိုတာလုံးဝမရှိဘူးနော်... အချစ်ဆိုတဲ့အရာတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ မခံစားတတ်တာလဲ...”

နိုင်သမိန်ထောင့်၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်ရေရွက်လျှတ်

အရင်ထဲသွားနှင့်သော ဒေါင်းမြကြည်၏ နောက်သို့ထလိုက် လာ၏။ ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေက မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့လူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေပဲ ဒေါင်းမြကြည်၊ ကိုယ် မျှော်လင့်တောင့်တတာက မင်းရဲ့အချစ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းဆီတရခဲ့တာကတော့ ကလဲ့စားချေလိုစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ နိုင်သမိန်ထောင့်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုမှု။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ခွင့် မရဘဲဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ချေမွခံလိုက်ရတာနဲ့ အတူတူပဲ။

“ဪ... အိမ်အပြန်စကားတစ်ခွန်းတော့ ချွံ့ကိုလက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါမယ်... အဲ့ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်ဘတ်

၂၉၈ ဝတ္ထုတို (အေးတက္ကသိုလ်)

က ရှင်ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ... ကျွန်မဘက်က ကျွန်မပြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ရှင်ဆီအောင် ပြောပြတာပါ။ ကျွန်မက ရှင်အမေကို နိုင်ချင်လို့ ရှင်ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်လို့ အတိအလင်း ဝန်ခံထားတယ်နော်... ရှင်လိုချင်တဲ့ အချစ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မမှာ ရှိမနေတဲ့အတွက် ကျွန်မမလေး နိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါင်းမြကြည်ကို သိပ်မြတ်နိုးခဲ့ရတာ...”

“အဲ့ဒါ... ရှင်အပိုင်းလေ... ရှင်ခံစားချက်ကို ကျွန်မမသိချင်ဘူး... ကျွန်မခံစားချက်ကို ရှင်ဆီအောင် တမင်ပြောပြထားပြီးသား...။ ရှင်ဘာသာ ရှင်ကြိုက်သလို ရွေးချယ်ပါ။ ရှင်ရွေးချယ်ရမှာက ရှင်သိပ်မြတ်နိုးပါတယ်... ချစ်ပါစာယ်လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ ကျွန်မက ရှင်ကို မချစ်နိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ လက်ထပ်မလား။ အချစ်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့အတွက် အချစ်မပါတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်တော့ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်မလား... အဲ့ဒီနှစ်ချက်တည်းပါ...”

“ကျွန်တော့်အတွက် ရွေးချယ်မှုတဲလား ဒေါင်းမြကြည်ရယ်...”

ဒေါင်းမြကြည်သည် သူမ၏အနိုင်တစ်ကွက်ကို မရလိုက်မှာ စိုးရိမ်သောအတ္တဖြင့် သူ့ရင်ကို ထိမည့်စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့ပါသေးသည်။

ရှင်ဆန်းလှတဲလို့ဝတ္ထုတို ၀၂၉၉

“ဒါပေမဲ့... ရှင်သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လိုလားတောင့်တတဲ့ ဆန္ဒဟာဘာလဲဆိုတာလဲ ရှင်ဒေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပေးပါလို့ ကျွန်မအားဒီတစ်ခုတော့ မှာလိုက်ပါရစေနော်... ရှင်ရဲ့ရွေးချယ်မှုဟာ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒကို ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်မလား။ မပြည့်ဆည်းပေးနိုင်မလား ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေလိမ့်မယ်...”

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ထပ်ရက်များစွာအထိ နိုင်သမိန်ထောသည် သူ့အတွက် ဒေါင်းမြကြည်ဖန်တီးပေးခဲ့သော ရွေးချယ်မှုတစ်ခု၌ စတင်တွေဝေရတော့သည်။

သူ၏ရွေးချယ်မှုတဲ... နိုင်သမိန်ထော၏ ရွေးချယ်မှုတဲ... မိမိချစ်မြတ်နိုးရသော ချစ်သူကိုပိုင်ဆိုင်ရရုံဖြင့် သူ့ကျေနပ်နိုင်မလား။ ထိုချစ်သူက သူ့ကိုအချစ်ဆိုသော သူ့တန်ဖိုးထားသည့် အရာတစ်ခုကို မပေးအပ်မှန်းသိရက်၊ သူ့မိခင်ကို ကလုံစားချေလို၍ သူ့ကို ဒီလိုအခွင့်အရေးတွေ ပေးမှန်းသိရက်၊ သူ့မိခင်နှင့် သူမတို့၏အတ္တမြိုင်ပွဲအတွက် သူ့ကိုအသုံးချမှန်းသိရက် ဒေါင်းမြကြည်ဆိုသည် သူ့အဖွဲ့အမှူးတစ်ဖွဲ့တဲခုရသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖျက်စိမ့်တ်၍ ပိုင်ဆိုင်ရရင်ပြီးရော ဟူသော သဘောနဲ့ သူမကိုလက်ထပ်ရမလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုတစ်စက်လေးပဲ ချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ ကိုယ့်ဘဝကို မိုက်မိုက်လဲမဲ မနှစ်မြှုပ်စစ်သင့်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ အပြန်အလှန်

၃၀၀ ဝတ္ထုစုံ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော နားလည်မှုတစ်ခုမရှိပဲနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မထူထောင်သင့်ဘူးဟူ၍ပဲ ဆုံးဖြတ်ရင်ကောင်းမလား။

သူမကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမခံချင်။ လောကမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ရတာလောက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝမရှိ။ အစကတည်းက ကိုယ့်ကိုမချစ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့တောင် သူ့ချစ်နေနိုင်သေးတာပဲ။ အဲ့ဒီအချက်ကိုလည်း မေ့ထားလို့မရပေ။

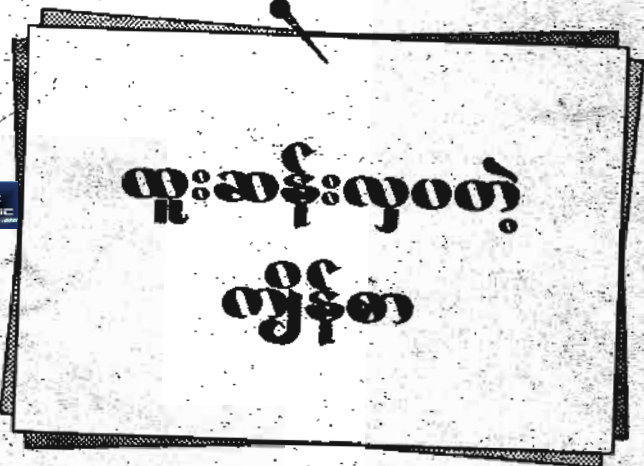
အလိုလားအတောင့်တဆုံးကတော့ သူမထံမှ ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းပါပဲ။

သို့သော် သူပိုင်ဆိုင်ရရှိသည်မှာ သူမထံမှ အညှိုးအတေးများ မကင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က နိုင်သမိန်ထောဟူသော လူတစ်ယောက်အား သူမတစ်ယောက်တည်း တစ်သက်တာ ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုခြင်းတော့။

သို့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ နိုင်သမိန်ထောသည် ဆုံးဖြတ်ချက် (သို့မဟုတ်) ရွေးချယ်မှုတစ်ခုခုကို မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော် ရတော့မှာပဲ ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် (သို့မဟုတ်) ရွေးချယ်မှုမှာ သူ့အရူးအမူးပင် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပြီး ဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်အား လက်လွတ်မခံနိုင်သည့်အဆုံးမှာ ထိုအမျိုးသမီးကို သူ့ဘဝထဲ ခေါ်သွင်းဖို့ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

BURMESE CLASSIC

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ နိုင်သမိန်ထောနှင့် ဒေါင်းမြကြည်ဟူသော လူသားနှစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ဤဘဝ ဌ်လည်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ဆန့်ကျင်ဖက်ခံစားချက်ကိုယ်စီ ဖြင့် လက်ထပ်ဖြစ်သွား ခဲ့ကြပြီတည်း။

သူတို့နှစ်ယောက် စတင်လက်ထပ်ဖြစ်သည့် နေ့မှ စ၍ သူတို့နှစ်ဦး၌ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ထပ်တူမက်ခဲ့ကြဖူးသော အမြဲ မက်သည့် အိပ်မက်တစ်ခုက အလို့လိုပင် ပျောက်ကွယ်တာ ဘယ်တော့မှ ထပ်မမက်တော့ချေ။

နိုင်သမိန်ထောကလည်း အဲဒါကိုသတိထားမိ သည်။ ဒေါင်းမြကြည်ကလည်း အဲဒါကို မမေ့မပျောက်ရှိသလို သူမ့မယုံကြည်ပဲရှိခဲ့သော တစ်ခါကကြားခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်း အရာတစ်ခုကို သံသယဖြစ်ချင်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါင်းမြကြည် က တစ်နေ့နေ့မှာတော့ နိုင်သမိန်ထောအား သူမ့ကြိုတင်သိရှိ ထားပြီးဖြစ်သော သံသယဖြစ်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြောပြဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်မိသားမင်း။

“ကျွန်တော်က ကိုယ်သိပ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရချင်တဲ့ ဆန္ဒလောက်လိုလားတော့ ဘာမိတဲ့ ဆန္ဒမရှိတော့ဘူး... အဲဒါကြောင့် မင်းကို လက်ထပ် တာ...”

ဟု နိုင်သမိန်ထောက သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်ကာ ဤသို့ ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

“အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကျွန်မလုံးဝချစ်ကြည့်လို့မရတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေခဲ့ တာတော့အမှန်ပဲ... အဲဒါကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မ လက်ထပ် တာ...”

ဟု ဒေါင်းမြကြည်က သူမဘဝ သူမကျေနပ်ကာ ဤသို့ ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝရှေ့ဆက်၍ နှစ်ယောက် အတူတူလတ်တွဲကာ ဘယ်တော့မှ မခွဲမခွါရှိနေမှာကတော့ အသေ အချာပဲတည်း။ အဲဒါကတော့ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ တည်ရှိသော လျှို့ဝှက်သော ဆက်နွယ် ပတ်သက်မှုတစ်ခုကြောင့်ပင် နိုင်သမိန်ထောနှင့် ဒေါင်းမြကြည် တို့သည် ဆန့်ကျင်ဖက်ခံစားချက်ကိုယ်စီဖြင့် တစ်ဦးဘဝတို့ တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းအား ကျေနပ်ခြင်းအတိဖြင့် ဘဝတစ်ခုကို နိုင်ခံအောင် တည်ဆောက်နေကြတော့တာ ဖြစ်သည်။

၃၀၄ ဝါးစိမ်း (ဆေးတက္ကသိုလ်)

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထူးဆန်း၍ ချစ်ခြင်းဖြင့်
လှပသော ကျိန်စာတစ်ခုကြောင့် ဤဘဝ၌လည်း ဆုံဆည်းပေါင်း
ဖတ်ခွင့် ရခဲ့ကြပြီ။

ရှေ့ဆက်၍ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြဦးမလဲ။

ဒေါင်းမြကြည် သိထားပြီးသည့်အတိုင်းပဲ တသွေ
မတိမ်း ဖြစ်ပျက်လိမ့်မလား။

ဒါမှမဟုတ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပဲ ဖြစ်ပျက်မလား။

အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ အတပ်မပြောနိုင်။

သို့သော် သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူတို့နှစ်
ယောက်သည် တစ်ဦးကတစ်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိခြင်းတည်းဟူ
သော အခွင့်အရေးကို ဘယ်တော့မှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံတော့မှာ
မဟုတ်ချေ။

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

10:20pm,

16th June, Sunday, 1996